

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 76 • 9 Ekim '99 • 5 DM

**Faşist katliamların
hesabını soralım!**

**Hücre tipi saldırısını
püskürtelim!**

**Devrimci tutsaklarla
dayanışmayı örgütleyelim!**

İÇİNDEKİLER

"Güçlü devlet" devrimci irade karşısında çaresizdir!	4
TKİP Cezavi Merkezi Örgütlülüğü'nün açıklaması.	7
Tuzla işçilerine açık mektup	9
Kontra medya görev başında	12-13
Onlar Parti'nin direnme geleneğinin örnek temsilcileriydi (Orta).	18-19
Devrim şehitleri ölümsüzdür!	20-21
Yargılananlar yargılıyor!	22-26
Devrimci bir barış taktiği için	27-28
Yurtdışında katliamı protesto	30-32
Katliama karşı açıklama ve bildiriler	33-34
Mücadele postası	35

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:76 ● 9 Ekim 1999

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİT

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyunal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.

*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Çete devleti kana doymuyor

Adana'da bir devrimci ve bir işçi katledildi

10 devrimci tutsağın katliyle sonuçlanan vahşi operasyonun üstünden 1 hafta geçti. Vücudunda kurşun bulunanlar, gözü çıkarılmış, kafası, kolu, ayağı kırılmış-kesilmiş olanların tedavisi engellenerek ölü sayısı artırılmaya çalışılıyor. Bu engellenmenin bir başka nedeni de, kasaturaların batırıldığı sığınım ne olduğunun açığa çıkarılması ihtimalidir. Otopsilerin ailelerden ve avukatlardan kaçırılarak ve üstünkörü yapılması da saldırıdaki vahşeti ve kullanılan

kirli aletleri gizlemekten başka amaç taşıymıyordu.

Yaralıların derhal hastaneye kaldırılması ve çok yönlü bir araştırmadan geçirilmesi zorunludur. Bu hem yeni ölümlerin engellenmesi, hem de kullanılan sığınımın niteliğinin(ölümcül bir hastalık mikrobu taşıyıp taşımadığı) bir an önce açığa çıkarılması için zorunludur. Devletin tehdit ettiği bu canları kurtarmanın, tamamıyla bizlerin sorumluluğunda olduğu açıktır. En geniş mücadele birliği sağlanıp, en geniş kitleler harekete geçirilerek, yaralıları canilerin elinden kurtarılmalı ve tedavileri sağlanmalıdır.

Kontr-gerilla operasyonu, Ulucanlar katliamıyla da sınırlı kalmamış, İzmir'de, komünist şehit Habip Gül'ün cenazesine katılmak isteyen insanlar tutuklanarak kitlelere gözdağı verilmeye devam edilmiştir. Çoğunluğu parti ve dernek yöneticisi olan bu insanların, burjuva hukukuna göre bile

herhangi bir "suç" işlemediği halde tutuklanması, operasyonun kitleleri terörize etme amacını ortaya koymaya yeterlidir. Birleşik mücadele, tutuklananlara sahip çıkarak derhal bırakılmalarını sağlamayı da amaçlamalıdır.

Ulucanlar katliamının üzerinden daha bir hafta geçmeden, kontr-gerillanın kanlı imzası yeni suçların altında görülmeye devam etmiş, bu kez de Adana'da gerçekleştirdikleri infazla teşhir olmuşlardır.

Yanlışlıkla girdikleri dairede

sorgusuz sualsiz kurşuna dizdikleri işçinin ailesi olmasa, yine bir "silahlı çatışma" senaryosuyla üstünü örtmeye çalışacakları kesindir. Ama ne "elinde silah vardı", ne de "örgüte yataklık yapıyordu" bahaneleri kirli yöntemlerini gizlemeye yetmedi. Yan dairede katledilen devrimci için de aynı durum geçerli olduğu son derece açıktır.

Amerikan uşağı hükümetin, CIA planlı bu kontra cinayetlerine imza atmasının asıl nedeni, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı planlanan saldırıların yolunu düzlemektir. Bu kirli amacı en geniş emekçi kitleler önünde teşhir etmek ve kitleleri mücadeleye katmak, bugün, başta sınıf devrimcileri olmak üzere, tüm devrimcilerin en acil görevidir. Bu, hem katledilen yoldaşlarımıza hem de kurtuluşu için mücadeleye başımızı koyduğumuz sınıfımıza karşı görevimizdir.

Kahrolsun sermayenin kanlı diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalizm!

kitapçularda...

H. FIRAT

**Demokrasi, Devrim
ve
Oportünizm**

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

Katliamın hesabını sormanın ve saldırı dalgasını püskürtmenin yolu

Devrimci kararlılık ve kitlelere güven!

Komünistlerle birlikte tüm ilerici, demokratik, devrimci kişi, grup ve çevreler haklı çıktılar. Geline yerde devletin, hükümetin ve kontr-gerilla güdümlü medyanın bütün yalanları ve yanıltma çabaları olduğu gibi çökmüş durumda. Gerçekler artık hiçbir biçimde gizlenemiyor. Ankara'nın göbeğinde on devrimci tutsağın hayatına malolan, onlarcasının ağır biçimde yaralanmasına yolaçan planlı bir faşist katliam gerçekleştirildiği, bugün artık apaçık bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Yine en başından tüm devrimci ve ilerici çevrelerin ifade ettiği gibi, bu saldırının sorumluluğu doğrudan hükümete, Genelkurmay'a ve bu ikisinin bu tür canice saldırıları kararlaştırdıkları platform olan MGK'ya aittir. Plan Genelkurmay'da yapılmış, başta Ecevit olmak üzere hükümet planı onaylamış, kulak-burun-boğaz kesmeyi, karın deşmeyi, Kürdistan'daki kirli savaşta öğrenmiş bulunan JİTEM'in kontra çeteleri ise bu planı uygulamaya koymuşlardır.

Ecevit'in katliam sabahında ABD yolunda saldırıya sahip çıkan ve devrimci tutsaklara tehditler yönelten açıklamaları, katliamdaki sorumluluğunun çok dolaysız ve belgeli bir ifadesidir. ABD'ye huzura çıkmaya giden bu ABD uşakları, devrimci tutsaklara karşı sergiledikleri bu canice tutumla ABD'ye bir başka mesaj vermiş oldular. ABD'nin efendilik desteğini almak ve ondan bazı sadakalar koparabilmek için IMF reçeteleri, sosyal yıkım programları, tahkim yasaları, Türkiye'yi çevreleyen coğrafyada aktif jandarmalık yetmiyordu. Bunlar kadar, hatta bunlardan da çok, içerde toplumsal muhalefeti ezmedeki kararlılıklarını da bir kez daha sergilemek durumundaydılar. Başkent'in göbeğinde son iki yıldır devrimci tutsak direnişinin merkezi haline gelmiş bir cezaevine yöneltilen bir vahşi saldırıyla, işbirlikçi takımı emperyalist efendilerine bu mesajı da kendilerine yakışır biçimde vermişlerdir. İşçi-emekçi eksenli toplumsal muhalefetin bugün en canlı, en diri, en kararlı kesimini oluşturan devrimci tutsakların böyle bir mesajı vermek için özel hedef haline getirilmesi elbette rastlantı değildir.

Ulucanlar katliamı Ecevit başkanlığındaki faşist MHP ortaklı hükümet kurulduğundan beri işçi sınıfına ve emekçilere karşı başlatılan sistematik saldırıların ve "kararlılık" gösterilerinin yeni bir halkasıdır yalnızca. Amerikancı faşist rejim tüm emekçi halk güçlerini sindirmek, toplumsal muhalefeti tümünden teslim almak istemektedir. Bunu başarabilmek için de, öncelikle dışarda olduğu kadar zindanlarda da kararlı öncü devrimci güçleri ezmek ve teslim almak zorunda olduğunu bilmektedir. Son 30 yılda toplumsal muhalefeti ezmeye yönelen faşist askeri darbelerin bu işi hep de örgütlü devrimci akımlara yöneltilen imhalarla gerçekleştirme yoluna gittikleri bilinmektedir. Artık askeri darbeler ihtiyacı duymayacak kadar siyasal yaşama dolaysız müdahale içinde bulunan Amerikancı generaller çetesi, bugün bir kez daha işte böyle bir imha planı uygulamaktadırlar.

Son 7-8 yıldır ordunun siyasal ve toplumsal yaşama gitgide daha çok dolaysız hale gelen müdahaleleriyle işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, onların öncü-devrimci kuvvetlerine karşı sistematik bir imha savaşı yürütülmektedir. Son 7-8 yıldır Türkiye'de devlet eliyle uygulanan baskı ve terör, cinayet ve katliam politikaları, 12 Eylül döneminde bile

uygulanamamış, bu kadarına cesaret edilememiştir. Önceki gün gerçekleştirilen Adana katliamında da olduğu gibi, "terörist" damgası vurmak kaydıyla insanları sorgusuz sualsiz gününbirlik katletmek, son yıllarda devlet için en olağan bir uygulama haline gelmiştir. Bu artık her yeni hükümet döneminde aynı "kararlılık"la uygulanan resmi bir devlet politikası olmuştur. Habip Gül yoldaşın DGM önündeki savunmasında dile getirdiği gibi, "Bu devlet bir faşist zulüm aygıtı" olarak çalışmaktadır, onu "bir katiller sürüsü" yönetmektedir.

Zindanlardaki devrimci direniş, Amerikancı faşist rejim için son 20 yıldır başa çıkılamayan bir "çıban başı" oluşturmaktadır. Son haftalarda merkezi bir plan çerçevesinde gündeme getirilen ve kontr-gerilla güdümlü medya tarafından gerçekleştirilen propagandanın da gösterdiği gibi, generaller çetesi bu kez artık sonuç almak istemektedir. Gündemde "hücre tipi" saldırısını, Ecevit'in ABD yolunda kullandığı ifadeyle, "ne pahasına olursa olsun" sonuca ulaştırma niyeti, hesabı ve planı vardır. Ulucanlar'daki hunharca katliamla bu sonuca ulaşma kararlılığı sergilenmek istenmiştir. Amerikancı generaller zindanlardaki "çıban başı"nı ezerlerse, buradaki direnci kırmayı başarırlarsa, ABD'nin isteği doğrultusunda ülkeyi "dikensiz bir gül bahçesi" haline getirmeyi başarmada önemli bir mesafe alacaklarını da çok iyi bilmektedirler.

Faşist katliam karşısında öfke, tepki ve protestolarını ortaya koyan, katliamı lanetleyen ve devrim şehitlerine sahip çıkan tüm ilerici, demokrat ve devrimci güçlerin öncelikle ve titizlikle gözetmeleri gereken nokta budur. Ulucanlar katliamı münferit ve rastgele bir keyfi uygulama değil, fakat toplumsal muhalefetin en diri kesimini ezmek ve teslim almak için bir kez daha gündeme getirilen bir politikanın yeni bir başlangıç adımıdır. Ecevit katliamının sabahında ve ABD yolunda sorunun özünü açıkça böyle formüle etmiştir. Katliam sonrasında medyada tek merkezden yönetilen kampanya bunu göstermektedir. Daha da önemlisi, son MGK toplantısında bu politika tartışılmış, sorun gelecek ay yapılacak MGK toplantısının en temel gündem maddesi olarak tanımlanmıştır.

Devletin bu politikasının bugün aldığı biçim, "hücre tipi" saldırısını hayata geçirmektir. Dolayısıyla, devrimci hareketi ezmek ve toplumsal muhalefeti teslim almak çabalarının bugün en kritik halkalarından biri haline gelen bu saldırıyı püskürtmek, ilerici-devrimci güçlerin önündeki en acil görevlerden biridir.

Faşist katliam karşısında son yılların en anlamlı birleşik tepkisini veren devrimci-demokratik güçler, şimdi de bu politikayı püskürtmek için en sıkı işbirliği içerisinde davranmak durumundadırlar. Teslimiyeti ölüm pahasına reddederek hayranlık verici bir direniş çizgisi izlemekte olan devrimci tutsaklar, bu konuda bizlere son derece uygun bir politik ve moral mücadele zemini de sunmaktadırlar. Öte yandan, SSK ve tahkim saldırısı ile deprem yıkımından beri işçi sınıfı ve geniş emekçi halk kitleleri saflarında düzene ve devlete karşı büyük bir öfke ve tepki birikimi oluşmuş durumdadır. Son katliamlar toplumun ilerici emekçi katmanları arasında büyük bir öfkeye yolaçmıştır. Devlet bunun güçlü protesto gösterilerine dönüşmesini azgın bir baskı ve terör uygulamasıyla engellemiştir. Fakat buna rağmen, atıcı faşist

karakteri son hazırladığı af yasasıyla bir kez daha tescil edilmiş bulunan devlete karşı kitlelerin duyduğu öfke ve tepki gizlenememiştir.

Dolayısıyla katliamların hesabını sormak, bundan da önemli olarak bu tür katliamlarla hayata geçirilmek istenen teslim alma politikasını püskürtmek için birçok açıdan son derece uygun koşullarla yüzyüzeyiz. Bu durumda görev devrimci ve ilerici güçlere, demokratik işçi ve emekçi örgütlerine düşmektedir. Faşizmin ve sermayenin ABD destekli azgın saldırılarına dur demek mümkündür. Faşist terör püskürtülebilir, yeni saldırı ve katliamların önüne geçilebilir. Bunun yolu, devrimcilerin zindanlarda ortaya koydukları bir kararlılıkla günün devrimci görev ve sorumluluklarını üstlenmekten geçmektedir. Bunun yolu, böyle bir kararlı mücadele çizgisinde tüm ilerici-devrimci güçlerin kenetlenmesinden geçmektedir.

Bunun için öncelikle kitlelere güvenilmeli, onlara dayanılmalı, onları harekete geçirecek bir devrimci seferberlik içinde olunmalıdır. Faşist katliama karşı iyiniyet ve samimiyetle öfke ve tepkisini ortaya koyan birçok çevrenin en temel zaafiyeti budur. İlerici-devrimci siyasal akımların ve demokratik kitle örgütlerinin bugün içinde bulundukları güçsüzlük ve çaresizlik durumu, işçilere ve emekçilere yönelmedeki, kendi kitle tabanlarını harekete geçirmedeki zaafiyetten kaynaklanmaktadır. Emek ve halk düşmanı karakteri, ülkeyi emperyalist efendilerine peşkeş çeken işbirlikçi uşak kimliği her adımda, her yeni uygulamasında her an yeniden ortaya çıkan bir devlet ve düzen gerçekliğine karşı bugün er geniş kitleleri harekete geçirmek için son derece uygun bir zemin var demektir. Olmayan şey faşist baskı ve teröre papuç bırakmayan devrimci kararlılık çizgisi ve kitlelere güven pratiğidir. Devrimci kararlılığı bize her yeni direnişleriyle sergileyen devrimci tutsaklardan öğrenmesini bilerek büyük bir güven ve seferberlik ruhu içerisinde kitlelere yönelmeyi başarabilirsek, faşist rejimin azgınlıklarını dizginlemenin, canice saldırılarını püskürtmenin gerçek zeminini de yakalamış olacağız.

Ulucanlar'daki planlı faşist katliam egemen sınıf ve devlet cephesinde devrimci tutsakları ve onlar şahsında toplumsal muhalefeti teslim alma politikasının bir yeni başlangıç adımı olduğuna göre, yeni saldırı bununla bitmeyip tersine bununla başlamış bulduğuna göre; katliam karşısında hassasiyet gösteren tüm ilerici-devrimci güçler için de katledilen devrimcilere sahip çıkmış bulunmak, görev ve sorumluluklarının yalnızca bir başlangıç noktası sayılmalıdır.

Gündemde devletin hücre tipi saldırısını püskürtme acil görev ve sorumluluğu durmaktadır. İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik genel saldırı çizgisiyle ve dolayısıyla dönemin genel devrimci görevleriyle kopmaz bağını gözönünde bulundurarak, "hücre tipi" saldırısının püskürtülmesinde geniş bir güç ve eylem birliğini gerçekleştirmek, bunu devletin ve sermayenin saldırılarına karşı daha genel bir devrimci güç ve eylem birliği olarak geliştirmek, tüm ilerici-devrimci güçlerin gereklerinden kaçınamayacakları bir sorumluluktur.

Kızıl Bayrak

“Güçlü devlet” devrimci irade karşısında çaresizdir!

Deprem yıkımının devletin gücünü tartışmalı hale getirdiği bir süreç yaşandı.

Deprem karşısındaki tutumuyla devlet en geniş işçi-emekçi kitleler nezdinde çırılçıplak kalmıştı. Güney Kürdistan dağlarına 2 saatte bilmem kaç kişilik orduyu yığmakla övünen, Pentagon'un her çağırdığı yere askeri güç yollayan “Ortadoğu'nun en güçlü” devleti, sıra enkaz altında kalan “yurttaş”larına el uzatmaya geldiğinde kılını bile kıpırdatmamıştı. Açıktır ki, bu çıplak gerçek karşısında en son gündeme getirilecek olan “güç ve imkan” sorunudur. Deprem mağduru olan ve olmayan işçi-emekçiler de böyle yapmıştır zaten. Güçsüze ancak acınır. Devlete ise öfke büyümüştür.

“Güçlü devlet” büyüyen bu öfkeye çok geçmeden “gerekten yanıtı” yeni bir güç gösterisiyle verdi.

Bir yıkım ve ölüm makinesi olan gücünü bir kez daha harekete geçirdi.

İşçi sınıfı ve emekçilere karşı yürüttüğü savaşta esir aldığı 10 devrimciyi, Ankara Merkez Kapalı esir kampında işkence ve kurşunlarla katletti.

“Güçlü devlet” kontr-gerilla yöntemleriyle ayakta durmaya çalışıyor

Oysa onun yıkıcı gücünü bilmeyen yoktu. Ona “ne kadar güçsüzsün” diyen yoktu. En azından devrim cephesi böyle düşünmüyordu. Kapitalist devletin nasıl bir ölüm makinası olduğunu en yakından bilenler, onun dişlileri arasında sistemli olarak öğütülen devrimcilerdi çünkü. Ama o, kanlı çarkını bir kez daha işletti. Peki neden ihtiyaç duydu bu “güç gösterisi”ne?

Bu, çeteleşen tüm kapitalist devletlerin 50 yıldır uygulayageldiği bir kontr-gerilla taktiğidir. Kriz yönetim usullerindendir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler, CIA ajanlarının da bizzat yer aldığı bu tür operasyonları çok gördü. ‘77 1 Mayıs’ını, Maraş’ı, Çorum’u, Sivas’ı unutmadı ve asla unutmayacak.

Kontr-gerilla operasyonları, son katliamda olduğu gibi, kimi zaman seçilmiş hedefleri vurur. Kimi zamansa, ‘77 1 Mayıs’ında olduğu gibi, doğrudan kitleler hedeflenir. Ama, her ikisinde de amaç taktır; kitleleri terörle sindirmek. Namlunun karşısındaki ister A. İpekçi, U. Mumcu gibi “ünlü” isimler, isterse Maraş’taki gibi “sıradan” 500 vatandaş olsun; hedef taktır. Sınıf hareketi. Sistemin krizden tek çıkış yolu olan, “daha fazla sömürü-daha fazla kâr” amaçlı saldırılarına karşı mücadeleyi yükselten işçi ve emekçi kitlelerin ayağını sokaktan kesmek. Kuşkusuz bu devlet terörüne grev ve gösteri yasakları, sıkıyönetimler, tutuklamalar vb. eşlik edecektir. Daha da olmadı, askeri darbeler...

Ankara toplu kıyımının deprem yıkımının hemen ardından gündeme getirilmesinin bir nedeni, patlama halindeki depremzedelere gözdağıdır. Ama katliamın daha önemli nedenlerinden biri, depremi önceleyen süreçte işçi-emekçilerin sosyal yıkım paketlerine karşı yükselen mücadelesidir. Çünkü işçi ve emekçiler, bir sanayi bölgesini yerle bir eden, on binlerce emekçinin ölümü, on binlercesinin de yaralanmasına neden olan depremin acısıyla yanarken, devletin bunu da fırsat bilerek mezarda

emekliliği

yasalaştırmasını kolayca hazmedecek değildir.

Kaldı ki saldırı sosyal güvenliğin tasfiyesiyle de sınırlı değildir. Nitekim, son kontr-gerilla operasyonunun bir ayağını Ankara’daki katliam oluştururken, bir başka ayağını da, Ecevit’in kalabalık bir heyetle gerçekleştirdiği ABD gezisi oluşturuyordu.

Ecevit-İMF görüşmelerinin ana gündemi ise, “Türkiye bütçesi” başta olmak üzere, işçi ve emekçilere yönelik saldırı planlarının tekrar gözden geçirilmesi idi. IMF’nin, iktisadi sosyal yıkım programlarına karşı, ilgili hükümetleri “sosyal patlama”lara karşı uyardığı biliniyor. CIA ve kontr-gerillanın da ne tür önlemler aldığı.

Tüm bunlara, devrimci tutsakların teslim alınması planının temel ayağını oluşturan hücrelerde tecrit ve imhanın bir an önce hayata geçirilme isteği de eklendiğinde, senaryo tamamlanmış oldu. Rejimin Ulucanlar’daki katliamla bir taşla çok sayıda kuş vurmaya çalıştığı açıktır. Aynı şekilde, katliamın, uzun süredir hazırlanan kapsamlı bir operasyonun bir parçası olduğu da açıktır.

“Güçlü devlet” devrimci irade karşısında çaresizdir

Sorunun bir başka cephesi de, tüm bu “güç gösterileri”nin gerçekten neyi ifade ettiğidir.

Ortadoğu’nun en kalabalık ve en donanımlı ordusuna sahip bir devletin, demir kapı-taş duvarlar arasına hapsettiği devrimci tutsakları bombalar, kurşunlar, demir sopa ve neşterlerle imha etmesi, güçlülük değil tam bir acizlik göstergesidir.

Türk devletin gücü hiç bir zaman devrimci tutsaklara boyun eğdirememiştir. Ne işkence ve idamlar, ne kaçırma-kaybetme-katletmeler işe yaradı. Ne Deniz Gezmiş’lerin idamı teslim alabildi devrimci tutsakları, ne ‘80 zindanları ve “asmayıp besleyelim mi” tehditleri, ne de Diyarbakır, Aydın, Buca, Ümraniye cezaevlerindeki katliamlar. Devletin, kanlı bir oyunla sergilediği Bayrampaşa’daki çetelerinin silahlarını Ulucanlar’daki devrimci tutsakların katliamına perde yapma çabalarına rağmen, devrimci tutsakların en güçlü silahı hep bedelleri oldu. Bu ülke devrimci,

devrimci tutsakların açlık grevleri-ölüm oruçlarıyla ve ödedikleri can bedelleriyle sarsıldı. Devletin ve kontra çetelerinin tüm silahları, devrimci tutsakların bu irade silahı karşısında paslandı. Bedel ödemekten kaçınmayan devrimci tutsaklar asla teslim olmadılar. Sermayenin çeteci devleti ise her seferinde yenildi. İşlediği cinayetler onu zafere değil, hezimete sürükledi, kitlelerin önünde daha da teşhir olmasını sağladı.

Bu son katliamından alacağı sonuç da farklı olmayacaktır.

Sermayenin CIA güdümlü kontr-gerilla devletinin bu saldırganlığı, devrimci irade karşısındaki çaresizliğinin kabulünden başka bir şey değildir.

Tıpkı depremzedelerin öfkesi karşısındaki çaresizliği gibi.

Tıpkı sosyal güvenlik saldırısına karşı sokağa dökülen işçi-emekçi kitlelerin karşısındaki çaresizliği gibi. Ona “memuru”nun kafasında çöp kırdıran da bu çaresizliktir, depremzede işçi-emekçileri enkazlar altında bırakıp öldürten de, elindeki esirleri katlettiren de.

Ama her şeyin bir sınırı vardır. Bu saldırganlığın sınırı da, devrimci irade ve bilinçle buluşan işçi-emekçi kitlelerin öfkesi olacaktır.

Bu cinayetlere son vermek ve sistemi kendi acizliği içinde boğmak için, devrimci düşüncüyü kendi maddi zemininde, devrimci sınıf içinde daha çok yeşertmek gerektiği açıktır. Biz sınıf devrimcileri, ilkel öc duygularıyla avunmuyoruz. Hayır!.. Ne Adalet Bakanı’nın istifası, ne üç-beş tetikçinin yargılanması kinimizi yatıştırabilir. Biz sadece cezaevlerinde katledilen yoldaşlarımız için değil, enkazlar altında ölüme terk edilen on binlerce kardeşimiz için de, işsizlik, açlık ve sefaletle itilip intihara-cinayete sürüklenen kardeşlerimiz için de aynı acı ve öfkeyi kuşanıyoruz.

Acımızı hafifletecek, sermaye sınıfına karşı kinimizi soğutacak tek şey, onun kanlı iktidarına son verecek olan muzaffer bir sosyalist devrimdir. Sisteme ödeteceğimiz en büyük bedel bu olacaktır.

Katliama ilişkin yalanlar ve gerçekler

Çeşitli cezaevlerindeki yaralı tutsakların sağlık durumları

(05 Ekim 1999)

Ankara'da 10 devrimci tutsağın katledildiği kanlı operasyonla ilgili yalan haberler bir bir açığa çıkarılıyor ve çıkarılmaya devam edilecek. Emir verenleri ve tetikçilerini, katliamı meşru göstermeye çalışan kontra medyanın kiralık-kanlı kalemlerini en geniş işçi-emekçi kitlelerin gözünde teşhir etmeyi sürdüreceğiz.

Aslında, kanlı katillerin kendi açıklamaları, bahaneleri, küfürleri bile kendilerini ele vermektedir. Bir "tünel ihbarı aldık" diyorlar, bir "sevke direndiler", bir "arama için girenlere ateşle karşılık verdiler." Cezaevi idarecilerinin biri başka diğeri başka açıklama yapıyor. Emniyetin açıklamaları hiç biriyle, hatta kendi kendisiyle bile uyumuyor. Ama bunlardan da öncesi var. Devrimci tutsaklara yönelik bir saldırıya daha hazırlandıklarını, Sağmalcılar'daki çete savaşının ardından yaptıkları açıklamalar gösteriyordu. Kamuoyunun tepkisi nedeniyle ve mecburen tutuklanan bu mafyacı-kontracı "kahraman"ların içerde nasıl lüks içinde yaşadıkları zaten biliniyordu. Son çatışmanın biçimi ve kullanılan silahların türü de göstermiştir ki, çete faaliyetlerini hiç aksatmadan cezaevinde de sürdürmektedirler. Dışarda olduğu gibi içeride de iktidar onlardır. Bu böyle olduğu halde, çetelerin bu durumundan çeteci devletin çıkardığı ve kamuoyuna zerketmeye çalıştığı sonuç, devrimci tutsakların tabutluklara kapatılması zorunluluğu olmuştur. Çünkü çete elemanları, hangi tip cezaevinde ağırlandırsa ağırlansın el üstünde tutulmaya, her türlü ihtiyaçları karşılanmaya devam edilecektir. Dışarıda nasıl "İsrail yapımı suikast silahları" ile donatılıyorlarsa içeride de donatılacaklardır. Zaten devletin "islah etmek", yola getirmek istediği bu kendi hizmetindeki "kahramanlar" değil, kendine karşı mücadele eden devrimcilerdir.

Devrimci tutsakların yaklaşık 1 ay önce, aylardır yerine getirilmeyen koğu taleplerini adli tutsaklardan boşalan yan koğuşu işgal ederek kendilerinin karşıladığı biliniyordu. Cezaevi yönetimine, onun üzerinden devletin ilgili organlarına ve kamuoyuna bizzat tutsaklar tarafından açıklanmıştı. Bu eylem karşısında önce ölü sessizliğine bürünen, ardından da hem tutsaklarla görüşmeyi kesen, hem de aile ve avukat görüşlerini yasaklayan idare, devrimci tutsakları tam bir tecrite almış, öldürülecekler ve sevk edileceklerin listesi hazırlandıktan, sevklerin yapılacağı hapisanelerin yönetimi "hizaya getireceğiz, islah edeceğiz" tehditleriyle değiştirildikten sonra da operasyon başlatılmıştır.

Tutuklulara, iddia edildiği gibi, hiçbir çağrı ve uyarı yapılmamış, Cezaevi'nin çatısı delinerek el bombası, gaz bombası atılmış, köpük sıkılmış, mazgallardan tutsakların üzerine ateş açılmıştır. Bu esnada 4. koğuştan 5. koğuşa geçen Ümit Altıntaş bacağından vurulmuş, tutsaklar kendilerini savunmak için barikatlar kurmaya başlamışlardır. İçeriye

girebilen özel tim ekipleri temsilcilerin nerede olduğunu sorarak söylemeyen tutsaklara demir çubuk, jop ve silahlarla işkence yapmışlardır. Daha sonra Habip Gül (TKİP), Halil Türkler (TKP/ML), Cemal Çakmak (TKP(ML)) ve Enver Yanık askerler tarafından diğer tutsak ve hükümlülerden ayrılmış, cezaevi hamamına götürülüp soyularak, 8 saat işkenceye tabi tutulmuş, daha sonra silahla vurulmuşlardır. Kasıtlı olarak seçilen bu 4 kişinin işkencesine özel hareketin yanı sıra, cezaevi müdürlerinden Şerafettin, Abdullah, Taner ve cezaevi gardiyanlarından Yusuf, robokop kıyafeti giyerek katılmıştır.

Diğer tutuklular koğuşlardan çıkarak saat 10:30-12:00 arasında yaralı vaziyette marş söylemeye başlamışlardır. Bu esnada askerler tutuklu ve hükümlüleri demir çubuk ve coplarla dövmüşlerdir. Normal silahlarının dışında gayrimeşru silahlar da kullanılmıştır. (Otopside anlaşılan bu gayrimeşru silahlar 5 tane 9 milimlik browning marka silah, 1 tane kalaşnikof, 1 tane av tüfeği) (Bu bilgiler sevkte ölmüş gibi gözükmeleri istenerek, hastane yerine Yozgat Cezaevi'ne gönderilen Cemal Çakmak'ın görüşüne giden kardeşi tarafından aktarılmıştır. Şu an Cemal Çakmak'ın iki ayağında ve kafasında kurşun yarası bulunmaktadır. Bacağındaki kurşunlar çıkartılmamış, yalnızca gazlı bezle pansuman yapılmıştır. Cemal Çakmak Yozgat Cezaevi'nde her an ölümle yüz yüzedir.)

Hastaneye gönderilen tutuklulara müdahale edilmemiş, hastanede de işkence devam etmiştir. 3,5 saat bekletilen tutsaklara müdahale etmek isteyen doktorlara; "siz terörist misiniz ki yardım ediyorsunuz" diyerek izin verilmemiştir. Hastanede işkence görerek katledilen tutuklulardan birisi İsmet Kavaklı'dır. 46 tutuklu yaralı (25'inde kurşun yarası) olmasına rağmen hastaneye değil cezaevlerine sevk edilmiştir. Erzurum'dan Burdur Cezaevi'ne özel olarak getirilen müdür yönetimindeki idare, kurşun yarası olan 5 tutuklunun tedavisini engellemektedir. Yaralı sevklerle görüş yasaklanmış, temsilcilikler kaldırılmıştır. Niğde Cezaevi'ne sevk edilen 9 bayan kanamalı yaralıdır, 1 tanesi iç kanama geçirmektedir ve tedavisi yapılmamaktadır.

Yukarıdaki gerçeklerin kamuoyuna duyurulması için 2 Ekim günü Genel-İş'te düzenlenen ÇHD brifingi sırasında, yalnız Genel-İş binasının elektriği ve telefonları komple kesilerek, şehitlerin otopside sonra kameraya çekilen görüntülerinin izletilmesi engellenmiştir.

Ankara'daki ve çeşitli cezaevlerine sevk edilmiş durumdaki yaralı tutsaklarla ilgili elde edilebilen son bilgileri içeren bir raporu yayınlıyoruz. Görüşebilen ailelerden gelecek yeni bilgileri kamuoyuna ulaştırmayı sürdüreceğiz. Tüm işçi ve emekçileri, yaralıların derhal tedaviye alınması, sevklerin geri getirilmesi için yürütülen mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

Ulucanlar Cezaevi:

Filiz Güllökuer : Sırt, ense ve kollarda darp ağırları, başında darbe yaraları.

Resul Ayaz : Sağ göz tamamen kanlı. Sağ kolda gaz ve sis bombası patlamış. 3 parmağını hissetmiyor. Burun kemiğinde ve kafada kırık, sağ kalçada saçma var. Belden aşağısı tutmuyor.

Haydar Baran : Kaburga ve akciğerde darbe, iç kanama, akciğerde (iç organlarda) hava birikimi ve bel fıtığı var. Burun kırık, yaygın ekimoz, beyin travması, kan kaybından dolayı hemoglobin düşüklüğü.

Özgür Saltık : Çenesi kırık, ağzına aletle bağlanmış. Kaburgalarda hasar tespisi yapılamamış. Her iki elde de kullanılmayan parmaklar, tüm vücutta darp izleri, her iki gözde belirgin darbe izi, sağ göze tamamen kan oturmuş. Kafada darp var.

Kemal Yazar : Göğüs kafesinde ve dişleri de kırık, önden darbeden dolayı omuriliğinde hasar (Büyük ihtimal disk kayması) ve vücutta yaygın ekimoz.

Gazi Arıcı : Dirsekten kesici aletle delinen sol kolda sekiz dikiş ve kabuklu yara, bilekte kelepçe izi, vücutta yaygın ekimoz, sol gözde morluk, üst dudakta şişlik ve yara var. Yürümekte zorlanıyor.

Savaş Kor : Kafada darp, burunda kırık, gözlerde kanlanma, sırtta yoğun ekimoz, sağ kolda G3 mermisi, kalçada çatlak var. Sol üç parmak yok (Kurşundan kopmuş). İç kanamadan kaynaklı ameliyat.

Aynur Siz : Kafada şişlik, bacak ve kollarda morluk var.

Devrim Turan : Alnın sol tarafında copla açık yara, vücutta yaygın morluk, bel sağ tarafta kanca ile açılan büyük yara, kelepçe izleri ve cop darbelerinden kaynaklı ellerde şişlik.

Sevinç Şahingöz : Ankara'da tedavi amaçlı bulunuyor. Hastalığı kemik erimesi. Nefes almakta zorluk çekiyor. Çiğnenmekten kaynaklı sırtta yoğun ekimoz.

Gürcü Çakmak : Sağ göze dipçik darbesi almış. Göz kanlı. Diş kırık.

Filiz Uzal : Burun kırık, gözler kanlı, yüzde ve vücutta yoğun ekimoz var.

M. Kansu Keskinan : Kafada dikiş, kafasının sağ arkasında açık yara. El kanlı ve dikişli. Sol kol çatlak. Kulak arkasında ağır travma ve darp var.

Nihat Konak : Beyin travması, ayak bileğinde kurşun ve topuk patlaması(kangren tehlikesi var), karnında dikiş.

Küçük Hasan Çoban : Sol bacakta kurşun var. Sık sık baygınlık geçiriyor.

Bülent Çütçü : Bacakta plastik mermi var.

Serdar Atak : Sol göğsünde ve sol kolunda kurşun yarası var.

İlhan Emrah : Sol bacak ve sol elde kurşun yarası, göğüste kırık, kafada dikiş var.

Yozgat E. Tipi Kapalı Cezaevi:

Caner Aslan : Kafada ve vücutta yoğun darp ve kulakta kurşun yarası var. Sağ göz yok.

Gürhan Hizmay : Sol kol kırık, sağ ayakta aksama, kafada ve vücutta yoğun darp.

Behsat Örs : Sol bacakta kurşun yarasından kaynaklı kırık, kafa ve vücutta yoğun darp var.

Özgür Soylu : Sol kaval kemiğine dayanmış kurşun, kafa ve vücutta darp, kaburgada ağrı.

Cemal Çakmak : İki bacakta ve kafada kurşun yarası (kurşunlar duruyor.) Kaburgalarda kırık, sağ elde uyuşma var. Vücutta yoğun genel darp.

Ercan Akpınar : Sol el parmaklarından ikisi kırık, kafada dört yerde yarık var. Belini kullanamıyor.

Murat Güneş : Kafada 3 yerde derin yarık, kaburgalarda kırık, vücutta darptan kaynaklanan morluklar, iki kolda uyuşma, sırtında kurşun sıyrığı var.

Tokat Zile Cezaevi:

Ertan Özkan : Bir bacağında kurşun yarası, vücudunda darp izleri var. Derhal tedavi edilmezse kangren olma tehlikesi var. Durumu kötü.

Aydın Çınar : Ertan Özkan'ın ifadesine göre hücrede ve yaralı. Hastaneye tedaviye götürülmemiş.

Ermenek Cezaevi:

Veysel Eroğlu: Sol el parmağında iki yerde kırık ve sağ gözünde kör olma tehlikesi var.

Burdur Cezaevi:

Sevk edilen tutukluların hepsi yaralı.

Bu kez Adana'da katliam:
Siciliniz de düzeniniz de bozuk!

Döktükleri kanda boğulacaklar!

Kana doymayan faşist sermaye devleti katliamlarına hız verdi. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 10 devrimci tutsağın şehit edilmesiyle sonuçlanan katliamın hemen ardından, devlet bu kez Adana'da bir devrimci ve bir işçiyi katletti.

Bu defa "Yanlışlıkla" basılan bir evde temizlik işçisi Murat Bektaş ve yan evdeki Erdinç Aslan adlı devrimci idi kurşunların hedefi. Yapılan açıklamada temizlik işçisinin "yasa dışı bir örgüte" yardım ve yataklık ettiği iddia edilerek konunun inceleneyeceği ileri sürülüyor. Önce katlet, sonra araştır(!) Bu ilk defa karşılaşılan bir durum değildir. Sermaye devletin tetikçileri ilk defa yargısız infaz gerçekleştiriyor. Sayısız kez sokak infazlarıyla devrimciler ve emekçileri katletmiştir bu devlet. Toplumsal muhalefetten korkulan dönemlerde yaygınlaştırılan, devrimciler için ise her dönem kullanılan bir yöntemdir yargısız-yerinde infaz. Faşist rejimlerin bilinen ve en sık kullandığı yöntemdir bu.

Kontr-gerilla cumhuriyeti IMF direktifleri doğrultusunda emekçiler için yıkım olan uluslararası tahkim, sosyal güvenlik reformu ve benzeri saldırılarını rahatça gerçekleştirebilmek için her zamanki gibi dizginsiz bir terörü uygulamaya koydu. Öncelikle sınıfın öncülerini ve ileri kesimi hedef tahtasına koydu. Geçmişte olduğu gibi ilk elden cezaevlerindeki devrimci tutsakları F (aşist) tipi hücre sistemiyle teslim almaya çalışmış, ancak başaramadığında ise vahşice katletmiştir.

Adana'da gerçekleştirilen faşist katliam da bunun bir parçasıdır. Sağ yakalamak yerine yargısız-yerinde infaz yöntemi uygulamış, bir işçi ve bir devrimci katledilmiştir. Sonuç tersi de olsa yani sağ yakalansalar da devlet cezaevlerinde dönemsel olarak katliamlarını sürdürmektedir. Bu 12 Eylül faşizminin "asmayalım da besleyelim mi?" mantığıdır. Yani katletmeyelim de besleyelim mi?

Bu ne iltir, ne de son infaz olacaktır. Şu bilinmelidir ki, faşist sermaye diktatörlüğü döktüğü kanda debelenmektedir. Ne cezaevlerindeki katliamları, ne sokak infazları, ne de baskınlardaki kör katliamları onun ömrünü uzatmaya yetmeyecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler karşısında hesap vereceği gün yakındır.

Kızılay ağası Kemal Demir:

Enkaz altında kalan devlet için bir günah keçisi

bağış ve yardımların nasıl kullanılamaz hale geldiğini de böylece görüyoruz. Ayrıca hurdaya ayrılan malzemelerin ihaleye çıkarılarak düşük fiyatlarla peşkeş çekildiği de anlatılıyor programda. Yardım kurumu ticarethane olmuş! İşte devletin düne kadar en itibarlı sayılan bir yardım kurumu olan Kızılay'ın içler acısı durumu! Bu güya en itibarlı kurum da tıpkı organik bir parçası olduğu devlet ve

onun tüm diğer kurumları gibi içinden çürümüş ve kokuşmuştur.

Aslında burada çok yeni bir durum da yoktur. Önceki "doğal afetler'de Kızılay'ın, göstermelik birkaç çadır (yüzyıllık!) yardımı dışında hiçbir faaliyetinin olmadığını hepimiz biliyoruz. Son 15 yıldan beridir bu kurum aynı zamanda Kürdistan'daki kirli savaşın bir parçası, Güney Kürdistan'da MIT hizmetinde, onun bir yan kuruluşu gibi çalışıyordu. Kemal Demir'in 20 yıldır aynı kurumun başında bulunması ise, adına Kızılay denilen yağma böreği çiftlikte dönen çarktan ve getirdiği ranttan ilgili kişilerin nasıl nemalandığına bir göstergedir.

Yıllardır dönen dolaplar neden şimdi gündeme geliyor? Güdümlü kontra elemanı medya programcıları neden tam da şimdi bu kez Kızılay'a karşı kahramanlık yapıyor? Bu sorunun gayet açık net ve cevabı var. Medya bir kez daha devleti aklama operasyonunu yürütüyor. Devlet içindeki kötü adamlar teşhir ediliyor. Böylece sorumlular bulunmuş oluyor. Depremzedeler sefillik içinde yaşama savaşı verirken, Kızılay Başkanı Kemal Demir ve avanesi yardımları heba ediyor! Anlatılmak istenen bu. Burjuva medya ve onların kahramanlarından başka bir şey beklenemez.

Ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, hizmet ettikleri kokuşmuş sermaye devleti Marmara depremiyle birlikte onulmaz ve onarılmaz biçimde teşhir olmuştur. Güncel popüler deyimle, "devlet deprem enkazının altında kalmıştır."

"Devletin yokluğu"ndan dolayı tam bir katliama dönüşen depremin ardından özel bir çabayla devleti aklama kampanyasına girişen medya, Kızılay başkanı ve benzeri günah keçilerini kullanarak, devlete karşı yükselen öfkenin hedefini saptırmak için büyük bir çaba harcamaktadır. Ne var ki, halkın sürmekte olan öfkesi bunun çok kolay olmayacağını gösteriyor. Sermayenin medya kahramanları ve şarlatanları şunu iyi bilmelidir ki, hizmet ettikleri sermaye düzeni işçi ve emekçilerin öfkesinden kolay kolay kurtulamayacaktır.

Kanal D'de geçen hafta "araştırmacı-gazeteci" Uğur Dündar'ın Arena programının gündemi Kızılay kurumu idi. "Kahraman" program yapımcımız "bu kez" de Kızılay'ın depolarını ve çalışmalarını mercek altına alıyor. Ortaya çıkan tabloda Kızılay'a depremzedeler için yapılan bağışların nasıl değerlendirildiği, daha doğrusu nasıl rezil rüşva ve heba edildiği ekrana getiriliyor. Ama bu güdümlü kanallar ve onların sahte kahraman yapımcıları bir sorunu durduk yerde gündeme getirmezler, belli ki kendilerine bu bir "görev" olarak verilmiş.

17 Ağustos depreminin ardından yüzyıllık çadırlarıyla gündeme gelen ve kokuşmuş sermaye medyasının günah keçisi haline getirdiği Kızılay kurumu, şimdi güya inceleme altında. Anlaşılan o ki, emekçilerin büyüyen öfkesini yatıştırmak için, 20 yıldır bu kurumun başında bulunan ve kurumu çiftliği gibi kullanan Kemal Demir'in artık harcanması gerekiyor.

Ekrana yansıyan görüntülerde neredeyse 40-50 yıllık tıbbi malzemeler, çürümeye terk edilmiş jeneratörler ve diğer malzemeler görülüyor. Ayrıca hurdaya çıkarılmış, fakat daha kutusundan ve ambalajından bile çıkarılmamış malzemeler yığılma... Deprem karşısında duyarlılıklarını yaptıkları yardımlarla ortaya koyan emekçi halkın bu

Sermaye iktidarının saldırılarına karşı barikat olacağız!
Hücrelere girmeyeceğiz!

Cellatların döktükleri kan kendilerini boğacak!

Katliamcı rejim hesap verecektir! Ulucanlar katliamına karşı devrimci tutsaklar olarak gerçekleştirdiğimiz rehin alma, barikat, işgal vb. eylemler, şehitlerimizin hesabını sormanın sadece bir ilk adımdır.

Sermayenin katil devleti eylemlerimiz üzerine CMK ile yaptığı görüşmeler sonucunda;

“1- Ankara Cezaevi’nde inceleme yapacak Baro Başkanı ve beraberindekilere olanak tanınması,

2- Ankara’dan götürülen arkadaşların bir kısmının şimdi, bir kısmının ise (Niğde ve Zile’ye götürülenler) bir süre sonra uygun hapisanelere götürülmeleri,

3- Ankara’daki tutuklu bayan arkadaşların Ankara’da kalmaları, erkek tutukluların ise tadilatın sonra geri getirilmek üzere Bartın Cezaevi’ne götürülmeleri,

4- Buca’daki tutuklu erkek arkadaşların Bergama Cezaevi’ne, bayan arkadaşların Uşak Cezaevi’ne, hükümlülerin ise tercih ettikleri üç cezaevinden birine götürülmeleri,

5- Ümraniye’de yaşanan yer sorunu, Malatya Cezaevi’nde yaşanan idari sorunların çözülmesi, Zile Cezaevi’ndeki tecritte tutulan tutukluların bir koğuştan toplanması, Erzurum’daki üç arkadaşımızın uygun cezaevlerine götürülmeleri”, çerçevesinde bir anlaşmayı kabul etmek durumunda kaldı.

Fakat biz eylemlerimizi bir anlaşma çerçevesinde sonlandırdığımız halde, burjuvazinin kokuşmuş medyası cezaevlerine yönelik saldırı zemini yaratma ve hedef gösterme maksatlı haber ve propagandalarını artırarak sürdürmeye devam etmektedir. Bu, faşist kontra rejimin katliamlarını sürdürme niyetinde olduğunun en açık göstergesidir. Susurluk medyası, CMK’nın varılan anlaşma metnine ilişkin faksını manşetlere çıkarıp, devletin “nasıl olur da ‘teröristler’le anlaşma” yaptığı yaygarasını kopararak ve “devlet otoritesinin ancak oda (hücre) tipi cezaevlerine geçilerek sağlanabileceği” nakaratını tekrarlayarak, açıkça devrimci tutsaklara yönelik yeni katliamların yapılması için çırpınmaktadır.

Bu çırpını sadece aşağılık sermaye medyasıyla da sınırlı değildir. Bu gerçekte yıllardır tabutlukları hayata geçirmek için yanıp tutuşan katil devletin çırpınısıdır. Kontr-gerilla güdümlü satılık kaleşörler, ekranlarda boy gösterip kan isteyen medyatörler, yalnızca her zamanki görevlerini yerine getirmektedirler.

Bugüne dek saldırı startı hep kokuşmuş medya üzerinden verilmişti. ‘96 Mayıs’ında M. Ağar ve Ş. Kazan genelgeleri öncesinde de kontra medya cezaevleriyle ilgili bilinen haber ve propaganda yayınlarına başlamış, saldırıların zeminini hazırlamıştı. Ankara’da da tamı tamına böyle olmuştur. Katliamdan önce Bayrampaşa Cezaevi’nde devletin mafya çeteleri birbirine girdiği halde, büyük bir utanmazlıkla “teröristlerin cezaevlerine hakim olduğu, devletin otorite kurmadığı” demagojileriyle, bir kez daha devrimci tutsaklar hedef tahtasına konulmuştur. 26 Eylül katliamı öncesindeki bir hafta boyunca, başta Amerika yolundaki uşak Ecevit olmak üzere birçok yetkili katilin “oda sistemine geçme”, “devletin otoritesinin cezaevlerinde hakimiyet sağlaması” doğrultusundaki demeçlerine genişçe yer ayrılarak, katliama uygun zemin yaratılmaya çalışılmıştır. Katliam sırasında “görev başında” olmasına rağmen, saldırıyla ilgili haberi ancak öğlen saatlerinde vermekte hiçbir sakınca görmemiştir. Bu tavır, katliamın birinci dereceden suç ortağı olduğunun bir göstergesidir. Aynı şekilde, sermaye medyasının katliama yönelik eylemlerimiz sırasındaki tutumu da, onun kontra örgütlenmenin bir parçası olarak çalıştığının açık bir yeni ifadesidir.

Bu elbette ki boşuna değildir. Eylemlerimizi noktaladığımız saatlerin hemen öncesinde toplanan MGK’dan yeni saldırı kararları çıkmıştır. MGK-TÜSİAD hükümeti “F tipi” saldırısını sürdüreceğini açıkça dile getirmektedir. Amaç bellidir; egemen sınıflar, kendileri ve emperyalist efendileri için, işçi ve emekçileri rahatça sömürebilecekleri, yağma ve yıkım düzenlerini olabildiğince yaşatabilecekleri “dikensiz gül bahçesi” yaratmak istiyorlar. Ezilen ve sömürülen kitlelerin sesi olan devrimcileri etkisiz kılması, bu doğrultuda kazanacağı en büyük başarı olacaktır. Böylece, sömürü, talan ve yıkıma paralel olarak daha da tırmandıracağı terörünün karşısında işçi ve emekçi kitlelerin öfke ve tepkisinin örgütlü kanallara akmasını, devrim mücadelesinin gelişmesini engellemeyi planlamaktadır.

Son 35-40 yıllık süreç boyunca devrimciler ve devrimci tutsaklar faşist rejimin saldırılarının öncelikli hedefi oldu. Bugünkü saldırıyı diğerlerinden ayıran yan, yeni döneme hazırlık çerçevesinde kapsamının oldukça geniş olmasıdır. Devlet Kürt hareketine karşı yürüttüğü kirli savaşta kazandığı başarının moral gücünden sonuna kadar yararlanmaya çalışmaktadır. Ulucanlar katliamında sergilediği vahşet, önder yoldaşlarımızı ve yetkin devrimci kadroları hedef seçmesi, genelde devrimci harekete, özelde de devrimci tutsak kitlesine bir mesaj niteliğindedir. Devrimci harekete, Kürt hareketinin bile teslimiyet platformuna kaydığı bir durumda devrimden vazgeçip teslimiyeti seçmezsen seni vahşice ezeriz, denilmek istenmektedir.

Ama 12 Eylül ve sonrası 20 yıllık sürecin de gösterdiği gibi, sermaye iktidarının devrimci hareketi tümüyle teslim alma çabası boşunadır. Generaller ve TÜSİAD patronları, ülkemizi kendileri için tümüyle “dikensiz bir gül bahçesi”ne çevirmeyi başaramayacaklardır. AMK’daki yoldaşlarımızın kararlı ve yiğitlik örneği direnişleri mücadelenin her alanında yaşam bulacaktır.

Bu çerçevede, bulunduğumuz cezaevlerinin tümünde devrimci siper yoldaşlarımızla birlikte eylemlerin aktif örgütleyicisi ve sürdürücüsü olan biz TKİP’li tutsaklar, kabul edilen taleplerin takipçisi olacağız.

Bir kez daha belirtelim ki; Habip ve Ümit yoldaşlarımız ve 8 siper yoldaşının katili sermaye devleti, ağır bir şekilde yaraladığı yoldaşlarımızın ve devrimci tutsakların başına gelebilecek her türlü olumsuzluğun sorumlusudur. Bu çerçevede, başta emekçi halkımız olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçleri yeni cinayetlere ve katliamlara izin vermemeye, eylemlerimizle kabul ettirdiğimiz anlaşmanın takipçisi olmaya ve sorumlulardan hesap sormaya çağırıyoruz.

Komünist tutsaklar ise, Habip Gül yoldaşın haykırdığı, **“Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!”**, **“Bedel ödeyerek kazandıklarımızı bedel ödeterek koruyacağız!”** şiarlarını mücadele bayrağı yapmak sorumluluğuyla yüz yüzedirler. Ölümsüzleşenlerimize layık yoldaşlar olmanın ve katillerden hesap sormanın gereğini ancak bu şiarlara uygun hareket ederek yerine getirebiliriz.

Bugün tüm komünistlerin önünde, Ümit yoldaşın işaret ettiği tarihi ve güncel görev her zamankinden daha büyük bir yakıcılıkla duruyor. Bu, **“sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma”** görev ve sorumluluğudur. Zira faşist katliamların sorumlusu kokuşmuş sermaye düzeninden asıl hesap, sınıfı kazanmış partimiz önderliğindeki bir devrimle sorulacaktır.

Tüm yoldaşlarımızı, partinin tüm örgütlerini ve militanlarını, bu görev ve sorumluluğa uygun olarak büyük bir devrimci seferberliğe çağırıyoruz. Bu, yitirdiğimiz önder kadrolarımıza saygının, onların devrimci anılarına bağlılığın bir gereğidir. Bu onların yiğitçe ölümüne verilebilecek en anlamlı yanıtıdır.

Hava-iş Genel Başkanı

Atılai Ayçin'le röportaj:

Cezaevlerinde faşizmin en acımasız yöntemleri uygulanıyor

- *Devletin cezaevleri politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Atılai Ayçin: Devletin cezaevleri ile ilgili politikalarına bakmadan önce, onun nasıl bir yapılanma ve işleyişe sahip olduğunu doğru saptayabilmeliyiz. Bunu yapabildiğimiz ölçüde, devletin cezaevleri dahil ülkemizde yaşanan bütün sorunlara ilişkin yaklaşımlarındaki neden ve sonuç ilişkilerini de doğru saptamış oluruz. Demokrasiden insan haklarına, düşünce özgürlüğünden örgütlenme

özgürlüğüne kadar, resmi ideoloji ile bağdaşmayan her düşünce ve eylemi en ağır şekilde cezalandıran bir devletin, kendisi gibi düşünmediği için cezaevlerine hapsettiği insanlara sevecen yaklaşması beklenemez. Cezaevlerinde yaşanan olaylar ve onlarca insanın katledilmesi, bu düşünce esasına bağlı oluşmuş bir devlet politikasıdır.

- *Ulucanlar Cezaevi'nde yaşanan katliam ve cenaze törenlerine yapılan saldırılar hakkında ne düşünüyorsunuz?*

A. Ayçin: Cezaevlerinin faşist baskı altında olduğu kamuoyunca bilinmektedir. Faşizmden beslenen anlayış, kendisine muhalefet eden ve gelecekte kendisi için tehlike oluşturabilecek olan farklı düşünceleri ve onların sahibi olan insanları gerektiğinde en kanlı yöntemlerle bastırmaktan kaçınmamaktadır. Dün Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlar bugün Bayrampaşa ve benzeri cezaevlerinde yaşanabiliyorsa, bu, faşizmin en acımasız yöntemlerinin devletin vazgeçilmez temel politikalarını oluşturduğunu göstermektedir. Öldürülen insanların otopsilerinin cenaze sahiplerinin bilgisi dahilinde yapılmasına tahammül edemeyenlerin amacı, cenaze sahiplerini cenazeleriyle, cenazeleri de yoldaşlarıyla buluşturmamak, toplumsallaşmasını engellemek, siyasi dayanışma ve kararlılığı kırarak yalnızlaştırmaktır.

- *Demokratik kitle örgütleri ve sendikaların şehit cenazelerini sahiplenmedeki tutumu nasıldı?*

A. Ayçin: Her geçen gün biraz daha işçi sınıfına yabancılaşarak varoluş amaçlarına denk düşmeyen ve asli işlerini dahi yapmaktan kopan sendikaların, toplumsal sorunlara daha duyarlı davranmaları beklenemez. Türkiye'de sendikalar devletin birer kurumu haline dönüşmüş, mücadele yerini teslimiyetçiliğe bırakmış, işçiler sendikalarına, sendikalar da mücadeleye yabancılaşmışlardır. Tarz ve üslup değişmiş, masaya vuran sendikaların yerini, her fırsatta devletçe tepesine vurulan sendikalar almıştır. Siyasi mücadele unutulmuş, ekonomik mücadeledeki haklar devlete teslim edilmiştir. İşçi sınıfının durduğu yer terkedilerek, tüm sorunlara devletin durduğu ve baktığı yerden bakmak bir gelenek haline gelmiştir. Bu nedenledir ki, sendikalar devletten farklı düşünmemekte ve davranmamaktadır.

- *Sorunun çözümü nedir?*

A. Ayçin: Cezaevlerinde yaşanan sorunların çözümünü, cezaevlerini sadece "E" tipi, "F" tipi ve "Hücre" tipi yaparak çözebileceği iddiasında olan mevcut anlayış, bugüne kadar cezaevlerindeki siyasilere karşı en kanlı yöntemleri kullanmaktan geri durmamıştır. Türkiye'deki devrimci mücadele siyasi bir alternatif oluncaya kadar, cezaevleri birer işkencehane ve tabutluk olarak, her türlü baskı ve şiddetin var olduğu kapalı alanlar olarak kullanılmaya devam edecektir.

DİSK Genel-İş 5 No'lu şube sekreteri

Mahmut Çınar'la röportaj:

Bu saldırıyı aynı zamanda işçi sınıfına yapılmış bir saldırı olarak görüyoruz

- *Devlet Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bir katliam gerçekleştirdi. Bu katliam sonucu 10 devrimci tutsak katledildi. Bu saldırıya ilişkin görüşleriniz nedir?*

- Evet, devlet özellikle cezaevlerinde kendisini savunamayacak ve düşüncelerinden dolayı, emekçilerin daha insanca yaşaması için mücadele eden devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı gerçekleştirdi. Biz bu alçakça saldırıyı kınıyoruz. Bu saldırıyı aynı zamanda işçi sınıfına yapılmış bir saldırı olarak görüyoruz. Dikkat edilirse işçi hareketinin zayıfladığı dönemlerde bu ve buna benzer saldırıların daha çok yaşandığını görüyoruz.

- *Devlet 10 devrimci tutsağı katletmekle kalmadı. Şehit cenazelerine yönelik saldırı ve kaçırımların yanında cenazeleri sahiplenilen kitlelere de vahşice saldırı. Bu konudaki düşünceleriniz nedir?*

- Gerçekten acıdır ki hiçbir hukuk devletinde böyle şeyler yaşanmaz. Burada devletin cenazelere dahi tahammül edemediğini görüyoruz. İnsanın kendi cenazesini defnetmesi kadar doğal bir şey yoktur. İnsanlar çıkıp düşüncelerini açıklayabilmelidir. Yine katliamlara karşı demokratik tepkisini ortaya koyabilmelidir,

tepkilerini ortaya koyan duyarlı insanlara, cenaze törenlerinde olduğu gibi, saldırmak bundan korkmak anlamına geliyor.

- *Yaşanan tüm bu saldırıları püskürtebilmek için neler yapılmalı, nasıl bir mücadele hattı izlenmelidir?*

- Ben bunu çeşitli toplantılarda da söylüyorum. İşçi sınıfı hep hazır yiyor. Artık işçi sınıfı kendi üzerine düşen görevi yerine getirebilmelidir. Şöyle söyleyeyim; işçi sınıfı siyasal mücadele vermediği sürece, ekonomik ve demokratik kazanımlarını da koruyamaz. Şimdi birlikte bir cephe oluşturmak gerekiyor. Son saldırılar sosyal güvenlik yasası, özelleştirmeler, cezaevlerindeki katliamlar aslında işçi sınıfını eğitiyor. Çünkü işçi sınıfı kendi yolunu kolay bulmuyor. Biz bunları Fatih Belediyesi'nde de yaşadık. En zor dönemde taban örgütlenmelerine dayanarak kazanım sağlıyoruz. Tabandan örgütlenmenin ortaya çıkaracağı mücadeleye kimsenin gücü yetmez. Katliamlara sessiz kalınmamalıdır. Gerçekten de tüm bu saldırılar, işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesiyle geri püskürtülebilir. İşyerlerinde basın bildirilerinin okunması, buna ilişkin toplantılar düzenlenmesi en önemlisi de mücadele edilmesi gerekiyor.

- *Teşekkür ederiz...*

Devletin avukatlığını yapan Barolar Birliği sekreterine kınama

Türkiye Barolar Birliği Genel Sekreteri Özdemir Özok 03.10.1999 gecesi özel bir televizyon kanalında düzenlenen "cezaevleri" konulu tartışma programında, "Terör suçlularının avukatlığını herkes yapamaz, yapanlar da belli kişilerdir" demek suretiyle bildik bir anlayışın son gelişmeler vesilesiyle seslendiricisi olmuştur. Bu anlayışın savunma mesleğinin en üst organının yöneticilerinden birisi tarafından da sergilenmesi durumu daha da vahimleştirmiş bulunuyor.

Savunma hakkının lüks kabul edildiği; özellikle de düzene muhalif güçler için söz konusu olduğunda yok sayıldığı bir hukuk sisteminde, siyasi nedenle ama resmi söyleme ve mevzuata göre "terör" suçuyla yargılanan kişilerin savunulmasını

tanımlandığı bilinen bir gerçektir.

Avukatların, yargılananların kimlikleri ve eylemleriyle özdeşleştirilerek teşhir edilmeye çalışılması, devamında potansiyel suçlu gibi gösterilmesi, yaygınlaştırılmaya ve yerleştirilmeye çalışılan bir husustur. Amaç; savunma hakkının; yasalar düzeyindeki güdük halinin bile silinmesi, işlevsizleştirilmesi, özellikle siyasi davalar açısından tamamen boğulmasıdır.

Özdemir Özok'un sözleriyle bir kez daha cisimlenen bu anlayışı kınıyor, savunma hakkına yönelik bu ve benzeri saldırılara karşı bütün meslektaşlarımızı duyarlı olmaya ve tepki göstermeye çağırıyoruz.

Tuzla işçilerine açık mektup:**İnancın olduğu yerde zulmün hükmü yoktur!****“O günden bugüne ödediğim ve ödeyeceğim her bedel beni yalnızca onurlandırıyor”**

Kardeşler; hepimiz aynı sömürü düzeninin sömürü çarkları arasına sıkışmış sınıf kardeşleriyiz. Bu uğursuz çarklar döndükçe bizleri sadece daha fazla açlık ve yoksulluğa itmekle kalmıyor, aynı ölçüde tarihsel çıkar ve geleceğimizi de köreltmeyi hedefliyor.

Ben de sizler gibi 10-12 saat karın tokluğuna sendikası, sosyal haklardan yoksun olarak çalışan bir demir-çelik işçisiydim. Bu sömürüye sesimi çıkarmadığım sürece kapitalist patronun “çalışkan, verimli ve gözde” işçilerinden biriydim. Ne zaman ki devrimci öncü işçilerle tanışıp kendi sınıf çıkarlarım ve haklarım için mücadele etmeye başladım, o zaman “ortalığı karıştıran azılı bir terörist” oldum.

Ve bir gün, düzenin kolluk kuvvetleri tarafından TEM'e götürüldüm. İnsanlık dışı işkencelerle benden sınıfıma, geleceğime ve sınıf kardeşlerime ihanet etmem ve “uysal bir köle olmam” istendi. Bütün bunları reddettiğimde ise, yılları bulan bir “mahkumiyet” cezasıyla zindanlara atıldım. Ama kendi adıma bu sistemden ve zebanilerinden aman dilemek bir yana, günlerce işkence görmekten ve zindana atılmaktan onur duydum. Çünkü benim ve sınıfımın geleceğini gasp eden ve hergün karartmaya çalışan sömürücülere karşı mücadele ediyordum. Bu yüzden ki, o günden bugüne ödediğim ve ödeyeceğim her bedel beni yalnızca onurlandırıyor.

Zindanda kavga bitmiyor; farklı bir mekanda, fakat aynı sınıfsal çıkarlarla devam ediyor

Çok öteye gitmeye gerek yok. Daha 1995'te Buca Cezaevi'nde 4, 1996'da Ümraniye Cezaevi'nde 3 devrimci, Diyarbakır Cezaevi'nde 10 yurtsever tutsak katledildi. 1996 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Oruçları'nda 12 devrimci hücre hücre eriyerek şehit düştü, onlarcasında ise kalıcı rahatsızlıklar kaldı. 69 gün eriyerek parça parça ölmek kolay değildi. Ölümü kolaylaştıran, her hücrenin eriyip fonksiyonlarını yitirdiğini hissettikçe direnişçilere mutluluk veren tek düşünce, geleceği olan sarsılmaz inançtır. Kararlılık ve kahramanlık bu inancın sonucudur.

Siz Tuzla işçilerinin hafızasında '96 zindan direnişlerinin anıları hala taptaze duruyor olması gerekir. Çünkü Türkiye işçi sınıfı içinde bu direnişe ilgi göstermiş, destek vermiş tek öncü bölük sizdiniz. Biz tutsaklar için bunun tarihsel bir değeri olduğunu bilmelisiniz. Çünkü zaferi sizlerle beraber kazandık.

Kardeşler; sınıf düşmanımız en azından bizim kadar inatçı, bizim kadar sınıf çıkarlarına sahip çıkıyor. Ve en önemlisi de, bizden daha fazla örgütlüdür. Kuşku yok

ki o tarihin çöplüğüne gömülmekten korkuyor.

Özelleştirmeler, sendikasıylaştırmalar, tensikatlar, sıfır zamlar, peşpeşe uygulanan IMF paketleri ve tüm bunlar için uygulanan azgın devlet terörü onun korkusunu, çürümüşlüğü ve tıkanmışlığını anlatıyor. O bir sülüktür, duru suda yaşayamaz. Bataklıkta yaşar ve kanla beslenir. Susurluk, çeteler, mafya, kontr-gerilla, ajanlık kurumu, koruculuk sistemi, DGM'ler, İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezleri, sivil faşist grup ve bir bütün olarak çete devleti ve devlet terörü bu bataklıktan ürüyor.

Bu bataklığı kurutmak sınıfımızın, işçi sınıfının görevidir!

İçerde işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı pervasız bir terör uygulayan bu bataklık sahipleri, dışarda emperyalizme kölece bağımlılığın kendilerine biçtiği misyonla Irak, Yunanistan ve en son olarak da Yugoslavya halkına karşı sürekli savaş halindedir. Savaş çılgınlıkları atmaktadır. Yugoslav halkının üzerine bomba yağdıran emperyalist savaş makinası NATO'ya tüm üsler açılmış durumdadır. Bugüne kadar Kürt halkına yönelik kirli savaşı, “bölücülük, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğüyle” gerekçelendiriyorlardı. Peki Irak halkı, Yugoslavya halkı kime karşı bölücülük yaptı da, Türkiye'deki üsler emperyalist savaşa açıldı? Türk uçakları hergün gidip bu halkları niye bombalıyor?

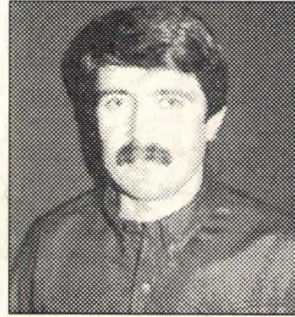
Demek ki bu düzen için sorun şunun “bölücülüğü”, bunun “teröristliği” değil. Kendi çıkarlarına dokunan ve kendilerine kafa tutan herkesi aynı yöntemlerle imha ediyorlar. Yani dün hücre tipi cezaevlerini inşa etmeye başladıklarında baş vurdukları savaş hilesi gibi.

Ne diyorlardı? Hücre tipini nasıl gerekçelendiriyorlardı?

“Hücrelere çete mensuplarını, psikolojik sorunları olanları ve terör örgütlerinin iflah olmayan lider kadrolarını koyacağız” diyorlardı. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi, insanları “iflah” etmek, yani teslim almak için hücrelere koyuyorlar. Yani aynen Newroz'da tutuklanan 52 Tuzla işçisi gibi. Tuzla işçileri Kürt halkının özgürlüğünü simgeleyen Newroz'u kutlamışlardı. Bu yüzden, işkenceli sorgulardan sonra, sermayenin hukuk cephesindeki kontra kurumu olan DGM tarafından tutuklanarak, Kartal F (hücre) tipi cezaevine kondular. Neden? Çünkü iflah etmek ve onlar şahsında Tuzla işçisine gözdağı vermek ve teslim almak istiyorlar. Çünkü Tuzla işçisi hali hazırda işçi sınıfının

ileri bir bölümünü oluşturuyor. Gazi halk direnişi ve '96 SAG ve ÖO gibi politik gelişmelere duyarlıdır. Sınıf dayanışmasını örmeye çalışıyor ve taviz vermiyor. İşte bu nedenlerden dolayı, Tuzla işçisi “tehlikeli”ydi! Gözdağı verilmeli, iflah edilmeliydi! Hem de hücrelere atılarak... Demek ki sermaye devletinin saldırıları sadece Kürt halkına ve biz devrimci tutsaklara yönelik değildir. Bu saldırı esasta işçi sınıfına ve tüm toplumsal muhalefete yöneliktir!

İşte yeni bir örnek daha... A. Öcalan'ın mahkemesi gerekçe gösterilerek bugün tüm ülkede fiilen sıkıyönetim ilan edilmiştir. Basın açıklamaları da dahil, tüm devletin yasakları ve

Bugün zulme karşı sessiz kalanların yarın söyleyecek onurlu bir sözü olamaz!**Habip Gül(Nevzat Çitçi)**

direnişlerinin başladığı ve giderek yayılma eğilimi gösterdiği böyle bir süreçte, fiilen sıkıyönetim ilan edilmiş olması, sınıfa ve tüm emekçilere yönelik bir saldırı değil midir? Öcalan'ın mahkemesini buna gerekçe yapmaları açık ve arsız bir savaş hilesi değil midir?

Böyle olduğuna göre, yasakları daha çok çiğnemeli, hücreleri yıkmalıyız!

Kardeşler; her vesileyle karşınıza dikilen sermaye devletinin hukuk cephesindeki kontra örgütlenmesi olan DGM'ler, bugün A. Öcalan şahsında, gerçekte Kürt halkının özgürlük mücadelesini yargılamaya çalışıyor. Sermaye devleti aylardır sürdürdüğü şovenist, ırkçı propagandanın yarattığı histeriyi de arkasına alarak, Kürt halkına imhayı, komünist ve devrimci tutsaklara ise F tipi denilen ölüm hücrelerini dayatıyor.

Diğer taraftan, yine bu şovenist histeri dalgasının sağladığı zemini de kullanarak, siz işçi sınıfı ve emekçilere sıfır sözleşme, sendikasılaşma, esnek üretim ve IMF paketlerini dayatıyor. Bütün bunların karşısında gelişen ve gelişebilecek sınıf ve kitle tepkisi ise, A. Öcalan'ın mahkemesi gerekçe gösterilerek yasaklanıyor, sıkıyönetim ilan ediliyor.

Bugüne kadar devrimci bir mevzi tutan Tuzla işçisi bunlara karşı sessiz kalmaz. Yanı başında süren mevzi direnişlerle dayanışmayı örmeli, ortak direniş komiteleriyle direnişi daha üst bir organizasyona ulaştırmalıdır. Başta sermaye devletinin terör kurumu olan DGM'ler olmak üzere, F (hücre) tipi cezaevleri ve en son ülke genelinde ilan edilen “eylem” yasağına karşı, ortak bir direniş örgütlenmelidir. Yasaklar fiilen çiğnenmelidir. Bu, bugün işçi sınıfının omuzlarındaki temel önemde bir sorumluluktur.

Biz tüm cezaevlerinde bulunan Türkiye Komünist İşçi Parti'li tutsaklar olarak, hücre sistemi dayatmasını tüm işçi sınıfı, Kürt halkı ve toplumsal muhalefete yönelik bir saldırı olarak değerlendiriyoruz. Bu çerçevede, hiçbir şekilde zulme teslim olmayacağımızı dostu düşmana ilan ediyoruz! Büyük bedeller ödeyerek kazandığımız mevzilerimizi, onurumuzu ve ideallerimizi, **BEDEL ÖDETEREK KORUYACAĞIZ!**

Bir kez daha tekrarlıyoruz; İNANCIN OLDUĞU YERDE ZULMÜN HÜKMÜ YOKTUR!

Özelde siz Tuzla işçilerini, genelde ise işçi sınıfı ve emekçileri, bu zulme karşı ortak direnmeye çağırıyoruz.

Bugün zulme karşı sessiz kalanların yarın söyleyecek onurlu bir sözü olamaz!**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
28 Mayıs '99**

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

A. Jiyan

Ulucanlar katliamının gerçek sorumlusu çürüyen sermaye düzenidir. Faili ise, “1000 operasyon”larıyla ünlü Susurluk devletidir. Saldırıdaki vahşet, hayvanilik, bütün bir tarihin de tanıklık ettiği gibi, çete devletinin temel karakteridir. Zira o, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere azgın bir sömürüyü, sefaleti, yıkımı dayatarak ayakta durmaya çalışan çürümüş bir asalak sınıfın, Amerikan uşağı generallerin ve tekelci burjuvazinin terör devletidir.

Faşist rejim terör uygulamadan, onursuzca bağımlı olduğu emperyalist efendilerine, ABD’ye kölelik görevlerini yerine getiremez. Devrimcilerin kanını dökmeyse, başbakanı emperyalist efendilerinin karşısında diz çöküp uşaklığındaki sadakatini ortaya koyamaz. Devrimciler asılmaz, zindanlara kapatılmazsa, işkenceden geçirilip gözaltında kaybedilmezse, generaller ve TUSİAD patronları bu ülkeyi diledikleri gibi yağmalayıp talan edemez, emperyalizme rahat rahat satamaz. Burjuvazinin vatan hainliğine halel gelir.

Habip’imizi, Ümit’imizi ve siper yoldaşlarımızı vahşice katletmezse, sömürü düzenini ayakta tutamaz. İşçi sınıfını ve emekçi kitleleri öyle kolay sömürüp, açlığın ve sefaletin çukuruna gömemez. Kürt halkına teslimiyeti ve yok oluşu, gençlerimize geleceksizliği dayatamaz.

Devrimcilere boyun eğdirebileceğini, hücrelere kapatıp onursuzlaştırarak teslim alabileceğini sanıyor sermaye iktidarı. Tarihi tanık gösterip hatırlatmazlar mı; “Bu senin için yanılığın boş bir hayaldir” diye. Sormazlar mı; “12 Eylül”ünün karanlığı, işkencehanelerin, darağaçların, ‘90’lı yıllar boyunca geliştirdiğin vahşet, yürüttüğün kirli savaş kâr etti mi ki, tabutlukların kâr etsin devrimci tutsaklara?”

Emekçi halkımızın sömürü düzenlerinin dişlileri arasında ezilmesi karşısında devrimci tutsakları sessizleştirebileceklerini sananlar yanılıyorlar! Duvarların arkasında veya dışında farketmez; devrimciler sermayenin kölelik düzenini ve çete devletini yıkmının, emperyalist kapitalist barbarlığa son vermenin, devrime yürümenin ve özgürlük, eşitlik, kardeşlik düzeni sosyalizmi kurmanın çağrıcısı olmaktan asla vazgeçmeyeceklerdir.

Ümit’imizi, Nevzat’ımızı, siper yoldaşlarımızı katlederek biz devrimci tutsakları sindirebileceklerini, F tiplerine kapatıp devamızdan, onurumuzdan, mücadelemizden vazgeçirebileceklerini sananlar, yanılıyorlar! Ölümsüzleşenlerimiz tanımımızdır ki, biz devrimci tutsaklar, diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi yeğ tutacak kadar bağlıyız değerlerimize.

İşte bu nedenle faşist rejim, devrimci tutsaklara saldırmak için hep fırsat kollamaktadır. İçinden geçmekte olduğumuz süreçte bu fırsatı yakaladığını düşünmüş ve derhal değerlendirmeye çalışmıştır. Kontra rejim tutsakları katledip işçi-emekçilere gözdağı vererek yeni döneme hazırlanmaktadır. Çünkü yeni dönemde sermayenin köhnemiş düzenini, örgütlenecek ve önderliğiyle buluşacak olan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yaratacağı sarsıntılar ve yok oluş beklemektedir. Ulucanlar’da gerçekleştirdiği katliam da, bütçenin %30’unu ayırdığı barbar ordusu da, sermaye iktidarının derdine deva olamayacaktır.

Devrimci tutsaklar, işçilerin ve emekçilerin tümüyle öncüsüz ve örgütsüz bırakılması amacı taşıyan, onursuzlaştırma ve tamamen teslim alına politikasını püskürtmekte kararlıdır. Bedel ödenerek kazanılan mevzileri bugüne dek bedel ödeyerek korudular. Mevzilerimizi koruyup geliştirmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz.

Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın haykırdığı, “**Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!**”, “**Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!**” şiarları, vazgeçilmez mücadele manifestomuzdur. Şehitlerimiz bu manifestoyu tarihe kanlarıyla yazdılar; vasiyetleri kan ve can bedeli yaşam bulacaktır.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Gebze Zindanı

Devrimci proletarya şehitlerinin hesabını mutlaka soracaktır!

Katil sermaye devleti kana doymuyor. Dün Buca’da, Ümraniye ve Diyarbakır’da gerçekleştirdiği katliamlarına bugün bir yenisini daha ekledi. Ankara Ulucanlar Cezaevi’nde gerçekleştirilen son katliam on devrimcinin katledilmesi, onlarcasının da ağır yaralanmasıyla sonuçlandı.

Bilindiği gibi faşist sermaye devleti uzunca bir süredir “hücre” saldırısını hayata geçirmeye çalışıyo, fakat her denemesinde devrimci direnişin, devrimci iradenin ve fedakarlığın sarsılmaz duvarına çarparak parçalanma akibetinden kurtulamıyor, ama bu saldırısından hiçbir zaman vazgeçmiyor, bu nedenle cezaevlerini asılsız bir dizi iddia ve yalan üzerinden sürekli gündemde tutarak, saldırı için uygun anı ve fırsatı yakalama bekleyişini sürdürüyordu. Kuşkusuz bu bekleyişte onun en önemli yardımcısı, mürekkebi işçi, emekçi ve devrimci kanı olan sermaye medyasından başkası değil.

Sermaye devletinin Ulucanlar’a ilişkin tasfiye planı uzun süredir tüm duyarlı kesimlerce biliniyordu. Buna bir de genel hücre saldırısı hedefi ile Ulucanlar’ın mücadeledeki yeri eklenince, saldırı için Ulucanlar’ın seçilmesinin nedeni de daha iyi anlaşılacaktır.

Ankara Ulucanlar’da uzun süredir yer (koşuş) sorunu yaşandığı bilinmektedir. Devrimci tutsakların bu sorunun çözümü için getirdiği tüm çözüm önerileri ve talepleri idare tarafından sürekli cepheden reddedilmiştir. Bunun üzerine devrimci tutsakların sorunun çözümü için fiili girişimleri olmuştur. Bunu bahane eden faşist sermaye devleti sayım ve aramalara girmemiş, ailelerin ve avukatların tüm görüşme önerilerini redderek, gerilimi bilinçli ve planlı bir şekilde tırmandırmıştır.

Gerek bu sorun ve gerekse Bayrampaşa’da sermaye çeteleri arasında yaşanan rant düellosu, devlet ve onun kanlı kaleşörleri tarafından devrimci tutsaklara yönelik kirli bir karşı propagandaya ve hedef gösterme senaryolarına dönüştürülmüştür. Bütün bunlar faşist sermaye devletine ve onun sadık yardımcısı medyaya katliamın zeminini döşeyecek propagandaya başlamak için gerektiği anın geldiğini gösteriyordu.

Bunun üzerine kontra rejimin tam hizmetindeki sermaye medyası; cezaevlerinde devlet otoritesinin kalmadığı, buraların siyasilerin denetiminde olduğu, cezaevlerinin siyasilerin okulu haline getirildiği, personelin can güvenliği olmadığı (tam tersine, bir dizi katliamın da gösterdiği gibi, can güvenliği olmayanlar yalnızca devrimci tutsaklardır) vb. aşağılık yalanlarla, katliama zemin hazırlama ve hedef gösterme görevini icra etmeye başladı. Özellikle Bayrampaşa’da yaşanan çete hesaplaşması üzerinden devrimci tutsaklar hedef gösterilerek, eğer müdahale edilmezse cephaneliğe dönen cezaevlerinde daha kanlı olayların yaşanacağı dillendirildi.

Ardından faşist rejim, PKK’nin teslimiyetçi tutumunun ardından Kürdistan’da işlevsizleşen cinayet şebekelerini, bu kez bir türlü boyun eğdiremediği devrimci tutsakların üzerine sürdü. Kürdistan’da kadın gerilla cesetleri ve tecavüz

eden, kulak-burun kesen, bedenlerinden ayırdıkları gerilla kafalarına basarak pozlar veren sistemin JITEM’ci, kontr-gerillacı psikopat katil sürüleri, bundan böyle, özelde devrimcileri genelde tüm toplumsal muhalefet dinamiklerini ezmek için kullanacaktı. Ankara Ulucanlar katliamı bunun ilk örneği oldu.

Bütün bu sistemli ve planlı hazırlıkların ardından, 26 Eylül sabahı, çete devletinin silahlı katilleri, tek silahları devrimci iradeleri, devrim ve sosyalizm davasına duydukları sarsılmaz inanç olan devrimci tutsakların üzerine sürüldüler. Teslim alamadıkları devrimci tutsakları kurşun ve bomba yağmuruna tuttular, öldüresiye dövüp işkenceden geçirdiler. Ardından önceden belirlenmiş listeye göre on devrimciyi kurşunlayarak katlettiler, onlarcasını ağır biçimde yaraladılar. Bu saldırıyla amaçlananlar şunlardı:

1) Önemli bir devrimci dinamiği ve mevziyi boşa çıkarmak.

2) Bunun üzerinden toplumun ileri kesimlerine devlete karşı gelmenin cezasının katliam olacağı mesajını vermek.

3) Hücre uygulamasına geçişteki kararlılıklarını gösterip, kendince devrimci tutsaklara gözdağı vermek.

4) Gerek Ankara zindanı, gerekse genel devrimci mücadele açısından tuttukları yer bilinen önemli bir dizi ileri kadroyu katletmek.

Şimdi işçi ve emekçilere sormak gerekiyor: Daha ne kadar zaman susacak ve susarak bu katliamlara yenilerinin eklenmesine seyirci kalacaksınız? Sendikalaştığınızda bütün terörü ve şiddetiyle karşınıza çıkan aynı katliamcı asker, polis değil mi? Haklarınız için greve gittiğinde yine aynı askerin, aynı polisin saldırısına maruz kalmıyor musunuz? Mücadelenize hiç yer vermeyen, sizin haklı kavganızı gözlerden ırak tutmaya çalışan, yer verdiğinde ise meseleyi tersyüz edip sizi haksız duruma düşüren medya, bugün devrimci tutsakları yalan ve çarpıtılmış haberleriyle hedef tahtası haline getiren, katledilmelerinin zeminini yaratan aynı kanlı sermaye medyası değil mi?

Seçim dönemlerinde her türlü yalan vaatte bulunan bu katiller ve hırsızlar sürüsü ile devrimci tutsakları katletme emrini onaylayanlar, aynı parlamenterler değil mi? Size ve çocuğunuza ne bir iş, ne insanca yaşam koşulları, ne eğitim, ne sağlık hizmeti, ne de güvenli bir gelecek veren ve bütün bu mahrumiyetler üzerinden sizi yavaş yavaş katleden ile devrimcileri katleden, aynı faşist sermaye iktidarı değil mi? Yaşamınız boyunca size hep yalan söyleyenler, bu kez katlettiği devrimci tutsaklar konusunda söyleyeceklerdir?

İşçiler, emekçiler; faşist sermaye devleti ve uşağı medya yalan söylüyor. Bu yalanlara kanmayalım! Katliamın hesabını sormak için ileri atılalım!

Şimdi sınırlı sayıda devrimcinin birleşik eylemliliği karşısında gerileyenler, yarın önderliği ile buluşacak olan proletaryanın birleşik devrimci eylemliliği karşısında yerle bir olmaktan kurtulamayacaklardır. Ve bütün sömürücüler, katliamcılar ve işkenceciler bilmelidir ki, devrimci proletarya şehitlerinin hesabını mutlaka soracaktır.

Gebze Cezaevi’nden komünist bir tutsak

Şehitlerimizin yolundan tereddütsüz yürüyeceğiz!

Tarih 26 Eylül '99, Pazar... Gebze Cezaevi, katliam haberinden bihaber, olağan günlerinden birini yaşıyor. Saatler öglene yaklaşıyor. Ve televizyonlardan o vahşi katliamın ilk haberini alıyoruz: “Ankara Ulucanlar’da operasyon... 7 ölü, dördü ağır yirminin üzerinde yaralı...” Önce herkese bir anlık kahredici bir sessizlik hakim oluyor. Hızla bu sessizliği üzerimizden fırlatıp atıyoruz. Günümüz, ruhalımız ve düşüncelerimiz hızla olağanlıktan sıyrılıyor. Artık tüm benliğimize sınıf kinimiz ve devrimci öfkemiz hakim.

O andan sonra temel hedefimiz Ankara direnişçileriyle eylemli dayanışma içinde olmak ve bedel ödeme ve ödetme parolası doğrultusunda üzerimize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek. Bunun üzerinden temsilci yoldaşımız hızla barikat ve rehin alına eylemi önerisiyle diğer arkadaşlara ulaşıyor. Bileşenin bir bölümü zaten aynı öneri ve düşüncelere sahip olduğu için eylemi destekliyorken, anlamsız gerekçelerle tereddüt edenler de var. Kaybedilecek bir saniyemizin dahi olmadığı fikrine sahip olan kararlı unsurlar fiili girişinde bulununca, rehinelerimizi alıp barikatlarımızı kurarak eylemi başlatıyoruz. Eyleme başından itibaren açık ve tereddütsüz bir bedel ödeme ve bedel ödetme parolasıyla girdik. Bu parola doğrultusunda eylemin bütün aşamalarının aktif bir katılımcısı ve örgütleyici unsuru olduk.

Eylemde izlenecek hareket planımızı ve iç görevlendirmeleri yaptık. Ardından şehitlerimiz için toplu bir saygı duruşu, slogan ve devrimci marşlarımızla sonlanan kısa anınamızı gerçekleştirerek, barikat başlarındaki yerimizi aldık. Bütün süreç boyunca devrimci marşlarımız, sloganlarımız ve türkülerimizle coşkulu militan bir havayı hakim kılmaya çalıştık.

Bu birleşik eylemlilik sonucunda, bizce belli yönleriyle geri olan ve tartışmalı yanlar içeren bir anlaşma yapılarak, düşmana şimdilik kısmi bir geri adım atılmış oldu. Kendi içinde bir dizi eksikliğine rağmen eylemimiz, bulunduğumuz cezaevinin eylemlilikler konusundaki geçmiş ataletini kırma ve kendi cephemizde katliama karşı eylemli dayanışmamızı gerçekleştirme boyutuyla ciddi ve anlamlıdır.

Ankara katlimında devrimci kimliklerini ve devrimci mevzileri bedel ödeme kararlılığıyla koruyup ölümsüzleşen, başta Habip ve Ümit yoldaşlar ile diğer siper yoldaşlarına sözümüz var:

Yolunuz aynı tereddütsüzlükle yürünecektir!

Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

TKİP tutsakları/Gebze Cezaevi

Saldırıları karşılıksız bırakmadık, bırakmayacağız!

Ankara Ulucanlar katliamını saatler sonra öğrenebildik. Böyle bir katliama karşı en üst eylem biçimi barikatlar kurarak rehineler almaktır. Herhangi bir saldırıyı da cepheden göğüsleyebilmeliydik. Birçok cezaevinde çeşitli eylemliliklerin sürmekte olduğunu biliyorduk. Özellikle Ankara’daki eylem bir ayını doldurmak üzereydi. Biz de Gebze Cezaevi’nde uzun süredir sayım vermiyorduk. Fakat bu mevcut eylemliliklere göre geri bir eylem biçimiydi. Ulucanlar katliamı Gebze için de bir dönüm noktası oldu. Bu katliamın ardından burada da eylem koyabilmeyi başardık. Başardık diyorum, çünkü böyle bir eylem ilk kez gerçekleştiriliyordu burada.

Planlı bir saldırıyla alçakça katledilen on devrimci canımıza ancak ileri bir eylemle yanıt verebilirdik. Kısa bir tereddütün ardından barikatımızı kurduk, birinci ve ikinci müdürün içinde olduğu 17 görevliyi rehin aldık. Tecrübeli arkadaşların da katkılarıyla barikatları kısa bir sürede kurabildik. Deneyimsizliğimize rağmen ilk etapta yapılması gerekeni hızlı bir şekilde yapmıştık.

Bundan sonra gelebilecek her türlü saldırıyı gerçek anlamda püskürtebilmek için organizeli bir biçimde hareket etmemiz gerekiyordu. Bunun için gerekli hazırlıkları yaptık. Elektrik ve suyumuz idare tarafından vakit kaybedilmeksizin kapatılmıştı. Barikatların başında bekliyor, gelişmeleri radyolardan dinliyorduk. Her dakika ölü sayıysı artıyor, hepimizin yüreğine ateş düşüyordu. Bu ateş kavga ateşimizi daha da güçlendiriyordu. Şehitlerimiz kavgamızda bize ışık tutan meşaleler olmuşlardı.

Görevlendirmeler yapıldı ve herkes görev yerini aldı. Barikat görevlileri, koğuşlarda günlük ihtiyaçları karşılayacak olanlar ve sağlık ekipleri oluşturuldu.

Eylem süresinin kısa olmayacağı ortadaydı. Bütün bunları gözetken kapsamlı bir organizasyonla yürütmemiz gerekiyordu işlerimizi. Eldeki malzemeyi iyi kullanmak, barikat nöbetlerinde gerekli duyarlılığı ve uyanıklılığı göstermek zorundaydık. Saldırı karşısında tek bir vücut olabilmeliydik. Tüm deneyimsizliğimize rağmen Gebze Cezaevi için ileri ve başarılı bir eylem gerçekleştirdik.

Yoğun ve pervasız saldırılarla yüzyüze kalacağımız bir sürece giriyoruz. Bu ilk barikat eylemimizden gerekli dersleri çıkarmalı, zorlu bir mücadeleye hazırlanmalıyız. Saldırıları cepheden karşılamaya hazır olmazsak, hücrelere girmeye dünden kabullenmiş oluruz.

Faşist rejim gerçekleştirdiği katliamla hücre tipi cezaevleri saldırısını meşrulaştırmaya çalışıyor. Bu saldırıyı güçlü bir devrimci iradeyle geri püskürtmeliyiz. Bunun için pasif eylemliliklerden çok aktif eylemlilikler gerçekleştirmeli ve bunun hakkını verebilmeliyiz.

Ulucanlar’da şehit düşen Habip ve Ümit yoldaşlarımızın büyüttükleri mücadele geleneğimiz bunu gerektiriyor.

Komünist bir tutsak/Gebze Cezaevi

Habip yoldaş bir kez daha haklı çıktı:

Parça bütüne feda edildi!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’nde 5. koğuştaki devrimci tutsaklar aylardır koğuş talep ediyorlar, idare aylardır bu talebi reddediyordu. Koğuş talebi hem 5. koğuşta artık yer kalmamasına (bir yatakta 2-3 kişinin birarada yatmasına, hatta yere serilen yatakların bile ihtiyacı karşılayamamasına), hem de ulusal hareketin teslimiyetinin doğal sonucu olarak PKK’lilerle aynı koğuşta yaşama olanağının kalmamasına dayanıyordu. PKK’liler cezaevlerindeki direnişlere destek vermedikleri gibi, devrimci tutsakların direnişlerini kırmak için fiilen müdahalelerde de bulundular. ‘98 Eylül’ünde yine Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’nde beş gün süren direniş, *Kızıl Bayrak*’ta, “*Sermaye devletin hücre saldırısına karşı güçlü eylemin zayıf sonuçları*” başlığını taşıyan yazıda ayrıntılarıyla anlatılmış; PKK’nin ve aynı platformda olmasa da CMK’nin düşmanı güçlendiren tutumu eleştirilerek mahkum edilmiştir.

Aradan bir yıl geçti. Terör devleti, depremin ‘getirilerinden’ yararlanarak, en büyük saldırılarını planladığından çok daha erken hayata geçirme imkanı buldu. Mezarda emeklilik yasası, pişmanlık yasası vb. saldırıların yanısıra, hücre politikasını bir an önce uygulamaya koymak için de bulunmaz bir fırsat geçirdi eline. Bu fırsatı değerlendirmek için, 26 Eylül sabahını, Ecevit’in ABD’ye gideceği günü seçmiştir.

Koğuş talepleri kabul edilmeyen devrimci tutsaklar haftalarca havalandırmada gecelemiş, 2 Eylül’de (PKK’lileri 5. koğuşta bırakarak) adli tutsakların kaldığı 7. koğuşu işgal etmiş, bu şekilde koğuş ihtiyaçlarını kendileri çözme yolunu seçmişlerdi. Devrimci tutsaklar burada bulunan adli tutsakların tüm ihtiyaçlarını karşılamışlar, bir kısmını ise başka bir koğuşa yerleştirmişlerdi. 2 Eylül’de gerçekleşen koğuş işgalinin ardından, cezaevindeki tüm devrimci tutsakların görüşleri gaspedilmişti. İşgalden bir süre sonra, adli tutsaklar ve PKK’liler yeniden görüş yapmaya başladılar.

Cezaevinin dışında ise, geçen sene yaşanan direnişle karşılaştırıldığında, sayıca çok daha az, dağınık ve bilinçsiz bir kitle vardı. Geçen sene TİYAD’ın bizzat cezaevinin önünde olması, DHKP/C’li tutsak ailelerinin öncesinden kurulan bir iletişim içinde olması, karar almakta ve alınan kararları hayata geçirmekte büyük bir kolaylık sağlıyordu. Bu sene ise muhtemelen, işgal bilfiil DHKP/C’li tutsakları kapsamadığı için, TiYAD sınırlı bir destekle yetindi. Böylece hem kitlesel olarak, hem de niteliksel olarak dışarıda güç olma imkanı zayıfladı. İşgalin üstünden iki hafta geçmesine rağmen, aileler hala sürekli birarada bulunma koşullarını yaratamamışlardı. Bu konuda herkesin ve her kurumun üzerine düşen görevi yerine getirdiğini söylemek mümkün değildir. En sonunda aileler, basın açıklamaları, faks çekme eylemleri vb. tepkilerin ardından, cezaevinin karşısında bulunan parkta sürekli kalma kararı aldılar ve 20 Eylül’den itibaren burada kalmaya başladılar.

Ancak cezaevine saldırı kararı çoktan verilmişti. Terör devleti koşulların kendi lehine olduğunun bilincindeydi. Ailelerin ve destek verenlerin sayısı, bilinç, kararlılık ve ortak hareket etme düzeyi, kamuoyunu konuya duyarlı kılmaktaki güçlükler vb.’ne dayanarak, büyük bir rahatlıkla hareket ediyordu. Cezaevine yapılacak bir operasyon hepimiz için bir olasılık olarak algılanıyorsa da, son bir-bir buçuk yıl içinde yaşanan tüm direnişlerin zaferle bitmesine alışmıştık ve bunun getirdiği zehirli bir huzura gömülüydük. Gevşek, kararsız ve sorumsuzduk. Hiçbir bahane bizi katliamın engellenememiş olmasının sorumluluğundan kurtaramaz.

Geçen sene Ekim ayında tutsakların üzerine askerler ateş açmıştı. Birkaç aile, onlar da geç kalarak gittiler cezaevinin önüne. Direnişin ardından görüşe gittiğimde, Habip yoldaş sitemle, “bizi yalnız bıraktınız yoldaş” demişti. Evet, onları yalnız bırakarak, bu katliamın bu denli pervasız bir biçimde gerçekleştirilmesini kolaylaştırdık.

Sonunda katliam gerçekleşti. Ardından cezaevlerinde rehin alma, barikat kurma ve sayım vermeme eylemleri başladı. Ama artık çok geç! İşgalin üstünden üç haftadan fazla bir süre geçmişken, diğer cezaevlerindeki destek eylemi, sayımlardan birini vermeme ile sınırlıydı hala. Üst boyutta ve birleşik bir direniş için gerekli süre fazlasıyla aşılmıştı. Çok geç kalınmıştı. CMK zamanında gerekli adımları atmamıştı.

Katliamdan beş gün sonra anlaşma sağlandığı haberi, neredeyse tüm kanallarda anında verildi. Anlaşma maddeleri ise, sanki herhangi bir direnişin ardından hazırlanmamış, sanki on devrimci tutsak vahşice katledilmemiş, onlarca yaralanmamış ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevi düşmanın tam denetimine geçmemiş gibiydi. Geçen yılki direnişin ardından *Kızıl Bayrak*’ta “*EKİM’ci tutsaklar*” imzasıyla yayınlanan, fakat Habip Gül yoldaş tarafından kaleme alındığı bilinen yazıda şöyle deniliyordu: “... *hangi gerekçeyle olursa olsun, CMK’nin ‘parçayı bütüne feda etme’ hakkı olmadığını da düşünüyoruz. Herkes tarafından biliniyor ki, düşmanın ilk saldırı hedefinden olan başlıca üç cezaevinden biri de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’dir (diğerleri Bayrampaşa ve Buca). Bu anlamda burada düşmanın açacağı gedik herhangi bir cezaevinde açacağı gedige benzemez.*”

Oysa, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’nin on devrimci tutsağın mezarına dönüşmesi ve tutsak yaralıların tedavisi bile yapılmadan kaçırılarak hücre tipi cezaevlerine yerleştirilmesi yetmiyormuş gibi, Buca Cezaevi’nin de dağıtılması ve devrimci tutsakların sevk edilmesi anlaşma metninde yeralmaktadır. Bu bir anlaşma metni değildir. Bu, “parçanın bütüne feda edilmesi”dir. Bayrampaşa Cezaevi’nin konumunun belirsiz bir süre korunması karşılığında, onlarca tutsağa CMK tarafından indirilmiş en ağır darbedir.

- https://rantey.org

S. Ayhan/Ankara

Kontra medya görev başında!

Herşey bir yana, salt medyanın olayı işleyiş tarzı bile, Ulucanlar katliamının nasıl planlı ve hazırlıklı bir "operasyon" olduğunu sergilemeye yetmektedir.

Gelişmelere medya üzerinden bakıldığında, tablo özetle şöyledir.

* Sağmacılar Cezaevi'nde devletin mafya çeteleri çatışır. Medya bu olaydan sadece "silah deposu" imajını alıp, devrimci tutsakların geçmiş mücadeleleri ile birlikte işleyerek ve tek çözümün "hücre tipi" olduğunu durmadan tekrarlayarak bilinçsiz kitleleri hazırlar.

* Kanlı operasyonun düzenlendiği 26 Eylül'den itibaren kontra medya, bir haftadır işlediği konu üzerinden saldırıya geçer.

Bir kış günü Çankırı Cezaevi'nde çekilmiş bir fotoğraf "5 dakika önce" manşetiyle *Hürriyet*'te yayınlanır. Tiyatro gösterilerinde kullanılan tahta silahlar "silah deposu" yaygaralarıyla sergilenir. Devrimci tutsakların adli tutsaklardan boşalan 7. koğuşu işgal eylemi, "duvarı kırarak bayanlar koğuşuna geçtiler, beraber yaşamaya başladılar" şeklinde, aşağılık bir anti-propagandaya alet yapılmaya çalışılır. Herkesin şehir telefon rehberlerinde bulabileceği kimi hükümet görevlilerinin telefon ve faks numaralarının bulunduğu bir kağıttan yola çıkılarak hem devrimci tutsaklar için "suikast" senaryoları yazılır, hem de bir kez daha İnsan Hakları Derneği hedef gösterilir. (Hatırlanacağı gibi, kontra medyanın bir önceki provokasyonu, "Sakık ifadeleri" diye yayınladığı asılsız metinle hedef gösterdiği Akın Birdal suikastıyla sonuçlanmıştı.)

Tekelci medya tekeller düzeni ve devletine hizmette hiçbir kusur etmiyor, bu hizmet için her türlü kirli araç ve yöntemi kullanıyor. O böylece yapısının ve varlığının gereğini yerine getiriyor. Fakat kimi zaman kimi organlarının (kimi yayın yönetmenleri, kimi yazarları) kontr-gerilla operasyonuna bizzat dahil edildiği, operasyondan çok önce kitleleri hazırlama görevi üstlendiği, bu olayla bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor.

Hürriyet'in "5 dakika önce" fotoğrafı ve "medyada etik" tartışmaları

Kimi istisnaların bozamayacağı kadar ortak bir

tutumla katliama türlü kılıflar uydurmaya çalışan burjuva medya, birden *Hürriyet*'in yanlış resim basmasını sorun haline getiriyor ve bir "medyada etik" tartışması başlatıyor. *Hürriyet* resim için emniyeti kaynak gösteriyormuş, nasıl olurmuş da kaynağı araştırmadan, doğrulatmadan yayınlarmış, bu basın ahlakına uymamış, vb., vb...

Büyük bir heyecanla *Hürriyet*'e ahlak dersi veren Flash TV'nin kendi haberi ise; "kazdıkları tünelin bulunmaması için sayım vermeyi reddeden terör suçluları..." diye başlıyor, "arama yapmak isteyen

güvenlik güçlerinin üstüne ateş ettiler" diye devam ediyor. Yani *Hürriyet*'te ve diğer gazete ve televizyon kanallarında nasıl verildiyse öyle ve hemen hemen aynı cümlelerle. Okunan ya da yazılan metinlerde tarz-biçim-ifade farklılığı dahi bulunmaması metnin tek kaynaktan geldiğini açıkça ortaya koymakta. Kaldı ki, hiçbir basın

organı operasyon düzenlenen Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nin yakınına bile yaklaştırılmamıştır. Emniyet ne söylediyse aynısını "haber" diye yayınlamışlar, "gerçeğini araştırmamışlar", "sorgulamamışlar"dır. Oysa imkanları vardır. Kendileri gibi operasyon bölgesine yaklaştırılmayan tutsak yakınlarıyla birlikte beklemektedirler. Onlara sorabilirler, haberi yorumsuz ve kaynak göstererek

verebilirlerdi. Ama onlar, sadece emniyetin verdiği bilgiyi "gerçek" gibi yansıtmakla kalmamış, bu hayali "gerçeği" yine hayali yorumlarıyla besleyip süsleyerek sunmuşlardır kamuoyuna. Bu böyle olduğu halde dönüp, *Hürriyet*'in "yanlış" resim basmasını "ahlaksızlık" olarak nitelerek, ortak yalan haberlerini kamufler etmekten başka bir amaca hizmet etmez.

Kaldı ki, görüntülerdeki tek asparagas *Hürriyet*'in yanlış resmi de değildir. Piyasadan satın alınıp cezaevi idaresinin denetiminden geçerek tutsaklara ulaşmış kitapların sahaflar çarşısını andıran görüntülerini "örgüt yayınları", tahta maketleri "otomatik silahlar" olarak sunmanın, üstelik bunu göre göre, bile bile yapmanın "ahlaki", elindeki esirleri öldürme ahlakıyla aynı kategoridedir. Bu alçaklıkta hiçbir sınır tanımayan burjuva ahlakıdır. Bu, burjuva bataklığında doğup ondan beslenen "büyük Türk basını"nın, temsil ettiği/dahil olduğu tekeli burjuvazi ve sömürü düzeniyle birlikte çürümenin had safhasına ulaşmış bulunan resmidir.

Üstelik o, bataklığın zehirli gazlarını çevreye yayma işlevini de üstlenmiştir. Sistemin elinde, burjuva çürüme ve kokuşmayı toplumun geneline, işçi-emekçi kitlelere kadar yayma/bulaştırma, kitleleri yanıltma/uyutmanın en güçlü araçlarından biri olarak çalışmaktadır.

Bugün, bu kanlı bir operasyondan kalkarak, "hücre tipi"nin ne kadar zorunlu olduğu fikrini işliyorlar. Dün de özelleştirmenin nimetlerini saya saya bitiremiyorlardı. Hatta depremin acılarından bile özelleştirme reklamı çıkarmayı başarmışlardı. (Devlet sırtındaki KİT kamburlarıyla öyle hantallaşmış ki, refleksleri körelmiş, hızlı hareket edemiyormuş vb., vb.)

Kokuşmuş sermaye medyası açıkça gerçekleştirilmiş bir katliamın üstünü örtmeye çalışmakla kalmıyor, kontr-gerillanın tam denetiminde ve hizmetinde, devrimci tutsaklara yönelik yeni katliamları meşrulaştırmak için yoğun bir çaba harcıyor.

Teslimiyete karşı direniş

Faysal Özçift

Milliyetçi Ecevit ve beraberindeki heyet 26 Eylül 1999 tarihinde YDD patronu ABD'ye uçarken Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde gençlerimiz hunharca katlediliyordu. Saldırının ardından katliama tepki geliştirmeye çalışan emekten ve barıştan yana siyasi parti sendika ve DKÖ temsilcileri de pervasız saldırılara uğramış, İzmir'in Aliğa ilçesinde gözaltına alınmış, en son aralarında KESK GYK üyesi Mehdi Perinçek'in de bulunduğu 14 kişi dün sabah Aliğa Adliyesi tarafından tutuklanmıştır.

Bilindiği üzere yaşanan katliamı haklı göstermek için yoğun bir medya terörü estirildi. Yalan haberler temelinde yoğun bir kampanya yürütüldü -yürütülüyor. Yürütülen kampanyada cezaevinin denetimsiz olduğu ve silah deposu haline geldiği, dolayısıyla da sorunun koğu sisteminden kaynaklandığını, 'Oda - hücre tipi- cezaevine geçilmesiyle problemlerin ortadan kalkacağına propagandası yapıldı.

Oysa ki katliam sonrası yaşanan gelişmeler ve siyasal iktidarın açıklamaları, bilinçli ve planlı olarak katliamı neden yaptıklarının açık bir yanıtını da vermiş oluyordu. Katliam, yıllardır gerçekleştirmeye çalıştıkları hücre tipi cezaevini dayatma planıydı. 2-3 kişi aynı yatakta, bazen dönüşümlü olarak yatmak zorunda kalan tutukluların en doğal insanı talepleri dikkate alınmıyor, açıkça vahşet sergileniyordu.

İç ve dış şartların bir zorlaması olarak egemen güçlerin makyaja ihtiyaç duyduğu bir süreçte, bu olayın zamanlamasında, egemen güçler arasındaki ilişki ve çelişkilerin bir payından söz etmek mümkündür. Ancak böylesi bir yorum eksik ve yanıltıcı olacaktır. Esas sorun egemen güçlerin egemenlik anlayışında aranmalıdır. Yaşanan süreç, bütün alanlarda olduğu gibi cezaevlerinde de resmi ideoloji doğrultusunda bir yaşam tarzının dayatılmasıdır. Bir başka deyişle insanı insan yapan en doğal insanı taleplerin, demokratik hak ve özgürlüklerin tanınmamasıdır.

Egemenlerin yapmak istediği şey tutukluları teslim almaktır. Kollektif yaşantılarını yok etmektir. YDD'nin bireyselliğini dayatmak, kişiliksizleştirmek, yaşayan ölümler haline getirmektir. Savaşsız sömürsüz bir dünya için mücadele eden, bunun için her türlü bedeli ödemekten çekinmeyen bu onurlu insanların da, böylesi bir politikayı geçmişte olduğu gibi kabul etmeyecekleri çok iyi biliniyor. Buna rağmen dün Diyarbakır'da, Ümraniye'de, Buca'da vb. cezaevlerinde yaşanan katliam, bugün Ulucanlar Cezaevi'nde yaşanmıştır.

Burada açıkça, bir irade savaşı yaşanmaktadır. Her türlü baskı ve terör temelinde teslimiyeti dayatan anlayışla, insanlık onurunu koruyan anlayış... Cezaevlerini çetelerin ve mafyanın çiftliği haline getirenlerin, siyasi tutuklulara cehennemini yaşatmak istemeleri de bu yüzdendir.

Sözkonusu irade savaşımı hayatın diğer alanlarında da sürmektedir. Cezaevlerinde katliam yapan anlayış aynı zamanda Kürtler'e ve emekçilere de cehennemini yaşatan anlayışla aynıdır. Eşitlik ve özgürlük temelinde halkların kardeşliğini, onurlu barışı savunan Kürtler'e 'pişmanlığı' ve 'teslimiyeti' dayatmak isteyenler aynı güçlerdir. Yine uluslararası tahkimi öngören, özelleştirmeyi-taşeronlaştırmayı daha da hızlandıran anayasal değişikliği yapanlar, mezarda emekliliği dayatanlar, önümüzdeki yasama döneminde yeni saldırı paketleriyle emekçileri daha da sefaletle mahkum etmek isteyenler, teslim almak isteyenler; aynı güçlerdir.

Yaşanan bütün bu gerçekler, topyekun saldırı ve teslimiyet politikasına karşı, toplumsal muhalefetin bütün alanlarda birleşik direnişini örgütlemenin ne denli hayati olduğunu bir kez daha göstermektedir. İdeolojik-teorik-politik farklılıklar en geniş birlikteliklerin oluşmasına, asgari taleplerde ortaklaşmaya engel olmamalıdır.

Bugün cezaevlerinde yaşanan olaylar durulmuş olsa da, önümüzdeki süreçte yeni katliamların önüne geçmek için herkese büyük sorumluluklar düşmektedir. Emek, barış ve özgürlük güçlerinin daha organize bir şekilde sürece müdahalesi başarılabilsen, egemenlerin saldırısını zorlaştırması ve giderek etkisiz kılması mümkündür.

Özgür Bakış/4 Ekim 99

Basına, TV Kanallarına!

Hemen tüm basın, televizyonlar, daha gece 03,04 sularından itibaren katliamdan haberdardınız.

Ama ancak, o gün öğlene doğru haberi kamuoyuna duyurdunuz.

Kimileri saat 12. Civarında daha yeni altyazı veriyordu.

Soruyoruz;

Haberi, hangi hakla beklettiniz?

Halkın haber alma hakkını neye dayanarak gasbettiniz?

Aman duyulmasın, şimdi duyulursa, diğer hapishaneler, tutuklu hükümlü yakınları ayağa kalkar diye mi düşündünüz?

Siz kimden yanasınız?

Katledenlerden mi?

Kimse duymasın, kimsenin haberi olmasın, katiller işini rahat rahat bitirsin, ondan sonra kamuoyunu haberdar ederiz mi dediniz?

Bu mu gazetecilik?

Anında duyulmalı, anında diğer hapishaneler, tutsak yakınları ve demokratik kitle örgütleri ayağa kalkmalı idi. Belki o zaman katliamı önlemek, durdurmak mümkün olabilirdi.

Ama siz, polisin direktifleriyle habercilik yapmaya alışmış basın, saldırıyı gizleyerek, katliamın rahat rahat gerçekleştirilmesine zemin hazırladınız.

*

Katliam sonrası da katliamcıların ağzından

yayın yaptınız.

Tutsak yakınlarını, avukatları birkaç kelimelik seslenişler dışında konuşturmadınız.

Kim onları konuşturmanızı engelledi?

Patronlarınız mı, polis şefleri mi?

Tutsakların taleplerini bile yayınlamadınız. Bu talepleri dile getirmeye çalışanların sözünü kestiniz.

Acı ve öfke dolu tutsak yakınlarının haklı, meşru eylemlerini karaladınız.

*

Bir tekiniz, ölen tutsakların yakınlarına baş sağlığı dilemediniz. Üzüntünüzü belirtmediniz.

Bu kadar mı düşman görüyordunuz onları?

Katledilmelerini böyle dört gözle mi bekliyordunuz?

*

Polisin, kontrgerillanın, katliamcıların basını, televizyonu olmaktan vazgeçin.

17 Ağustos katliamında da ilk birkaç günden sonra, devleti aklamaya başladınız.

İşte Ulucanlar'da da katleden, aklamaya çalıştığınız o devlettir.

Bu devlet, halkın emeğini sömürüp kanını dökerek yaşayan bir devlettir.

Onu savunmakla, sömürücülüğe, kan içiciliğe ortak oluyorsunuz.

Bunun başka bir izahı yoktur.

Yaşadığımız Vatan, sayı:8, sayfa:6

Düzeltilme

Umur Talu

Dün bir gazetemizde "düzeltilme" vardı. Düzeltilme ve "haklı" cevap hakkı, yanlış yapması, yanlış bilgilendirilmesi ve yanlış bilgilendirmesi pek muhtemel olan gazetecilerin doğal ve saygın bir görevi; sorumluluğu.

Dolayısıyla, "yanlışın düzeltilmesi" hoş gelir, sefa gelir!

*

Ancak...

Manşetten kocaman, kanlı canlı verilen haberin, iç sayfalarda diplerde bir yerde mahçup mahçup bakan "düzeltilme"si şöyle vahim bir noktaya dikkat çekiyor:

"Bu haber bazı üst düzey Emniyet yetkililerinin verdiği bilgiye dayanarak yayınlanmıştır."

Söz konusu olan, Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde öldürülen mahkumlara ait denilen ve baskından "5 dakika önce" çekildiği ileri sürülen fotoğraflardı.

Vahim olan şu:

Ankara'da birileri (bu örnekte Emniyet yetkilileri), insanların devlet marifetiyle öldürüldüğü bir olayın kamuoyunda algılanışını etkilemek, öldürülenleri "müstehak" saydırmak amacıyla gazeteciye ve gazeteiye kullanıyor.

*

Evet, "kullanıyor"!

Bir olayda fotoğraflar... Bir başkasında bantlar... Bir diğerinde kasetler.

Bazen üst düzey Emniyet yetkilileri, bazen başkaları, bazen bir başkaları.

Bunların, bu örnekteki gibi yanlış - yalan olduğu ortaya çıkanı da var, çıkmayanı da.

Mahçup da olsa düzeltileni bulunduğu gibi, düzeltilmeyi de var.

Sadece yanlış bilgilendireni olduğu gibi, hepimizin aklını, fikrini, hatta hayatını belirleyeni de var.

İstedikleri gibi "düşmanlar", arzuladıkları gibi "tehlikeler", hesapladıkları gibi "korkular", işlerine geldikleri gibi bakanlar, hayal ettikleri

gibi "tedbirler" tezgahlamak isteyenler bu manipölasyon mekanizmasını sürekli kullanıyor.

*

Bu örnek, Türk medyasının son zamanlarda aldığı en önemli gazetecilik derslerinden biridir.

Bu yüzden, aslında bir "düzeltilme" den de daha fazlasını hak eder.

Çünkü medyanın yerinin neresi olması gerektiğine dair...

Devletin, devlet birimlerinin, birtakım üst düzey yetkililerinin basit bir uzantısı, megafonu, mikrofonu, ekranı ya da fotokopi kağıdı mı...

Yoksa, halkın yanında, halk adına, bilgilenen ve bilgilendiren, özgür, bağımsız, kuşkucu, sorgulayıcı, denetleyici mi olacağına dair tokat gibi bir derstir bu.

*

Bir şirkette dış ticaret müdürü olan ve cezaevindekilerle hiçbir ideolojik bağı bulunmadığını söyleyen bir okur şunu soruyor:

"Gazetecilik etiği diye bir şey var mıdır?"

'Hiç kuşkusuz' ve 'karşı sorusuz' yapılan habercilik uygarlıkla ve insanlıkla bağdaşır mı? Bu kafayla okuru aydınlatmak mümkün müdür? Bu anlayışla insanımızı, ülkemizi aydınlatmak mümkün müdür? Doğru ve objektif haber alma hakkımızı yiyorsunuz. Basının bu anlayışı, ait oldukları saygın kurumları bile tümüyle töhmet altında bırakan 'sert anlayış' ile iyi geçinmek popülizmi midir yoksa?"

*

Sorun sadece gazetecilik etiği olsa keşke...

Ama aynı zamanda insanın eti kemiği de.

Bu "kör şiddet" hukukunda, "devlet düşmanı"nın başına geleni sorgusuz - sualsiz onaylaya onaylaya, bugünkü manşetimizdeki Ahmet'in kanına da bulaşmadı mı elimiz?

En azından vicdanımız!

Onu ne zaman düzelterceğiz?

Milliyet/1 Ekim 99

Faşist katliam sonrasında Ankara'daki etkinlikler

Şehitlerimize layık olmak için seferber olduk

Yaklaşık 2 hafta süren gerginliğin ardından sermaye devleti Ulucanlar Cezaevi'ne saldırdı. Saldırı öncesi tutsak yakınlarıyla birlikte cezaevi önünde bekleyen 11 arkadaşımız gözaltına alındı. Saldırının hemen arkasından, İHD, Kızılay'da YKM önünde bir basın açıklaması düzenledi. Bu açıklamaya tüm güçlerimizle katıldık. Açıklama boyunca günün en acil ihtiyaçlarından biri olarak gördüğümüz devrimci dayanışmayı ön plana çıkarmaya çalıştık. Basın açıklaması yaralı tutsakların bulunduğu Ankara Nümune Hastanesi'nin önüne yürünmesiyle son buldu.

O gün birim temsilcisi arkadaşlarla, saldırının amacını, boyutunu ve neler yapmamız gerektiğini tartışmak için bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantıda saldırının boyutu tespit edilip neler yapabileceğimiz noktasında bir dizi karar alındı. Saldırının planlı bir şekilde gerçekleştiği, amacın hücre tipi cezaevlerini devreye sokmak olduğu gerçeği ışığında, bu saldırının ancak ilerici kamuoyunun topyekün karşı duruşuyla püskürtülebileceği, bu kamuoyunun harekete geçirilmesi için öncelikle devrimcilerin bir araya gelmesi gerektiği belirlendi. Bunun için bir arkadaşımızı kitle örgütleri ve devrimcilerle görüşmesi için görevlendirdik. Tüm güçlerimizi güçlü bir kamuoyu yaratmak konusunda seferber etme kararı aldık.

Ayrıca Ankara Nümune Hastanesi önünde bekleyen tutsak yakınlarının ihtiyaçlarının karşılanmasına; yaralılar ve şehitlerin cenazeleri hakkında sağlıklı bilgi edinilmesi ve bunların merkezileştirilip öyle iletilmesine; ailelerin, tüm cenazelerin Ankara'da ortak bir törenle gömülmesine ikna edilmesine; bunun sağlanamaması durumunda ise, Ankara'da yapılacak cenaze törenlerine tüm güçlerle katıldığı gibi, yine tüm güçlerin şehir dışındaki cenaze törenlerine katılmasına karar verildi.

Bunun için bir arkadaş kitle örgütlerini gezmeye hemen başladı. Bir arkadaşımız da şehir dışına çıkma durumunda gidişi organize etmesi için görevlendirildi. Aynı günün akşamı TIYAD'ın çağrısı devrimci çevrelerin katılımıyla bir komite oluşturuldu. Komite misyonunu, ailelerin ihtiyaçlarının karşılanması, cenazelerin alınması ve illere gönderilmesi gibi işlerin organizasyonu olarak belirlemişti. Cenazelerin Ankara'da ortak bir törenle gömülmesi, avukatlar otopsiye alınmaya kadar cenazelerin teslim alınmaması konusunda aileleri ikna etmeyi önüne ilk görev olarak koydu. Ayrıca tutsak ailelerin zaruri ihtiyaçlarının karşılanması ve cenazelerin kaldırılması konusunda organizasyon görevini üstlendi.

Fakat ailelerin bir kısmı ortak cenaze törenine ikna edilemeyince, biz, kendi cephemizden şehir dışındaki cenazelere katılmak, Ümit Altıntaş ve Habip Gül'ün cenazesinin İstanbul'a götürülmesi yönünde çaba harcadık. Ancak bu da gerçekleşmedi ve güçlerimizin bir kısmının İstanbul'da, diğer kısmının da İzmir'deki cenaze törenlerine katılmasına karar verdik. 3 günlük zaman içerisinde kitle örgütlerini harekete geçirmek ve hareket içerisinde onlara yön vermek konusunda pek bir yol alamadık. Komite olarak da bu noktada günlük

organizasyon arasında kaybolduk. 2. toplantısında komite avukatlar otopsiye alınmaya kadar cenazeleri teslim almama yönünde karar aldı. Ancak aileleri bu noktada ikna etmede başarılı olunamadı.

Bunun üzerine tüm ailelerin katılımıyla cenazelerin alınmasını kararlaştırdı. Cenazelerin tümü, üç devrimcinin defnedileceği Karşıyaka Mezarlığı'na götürülecek, burada yapılan ortak törenden sonra da, şehir dışına çıkacaklara uğurlama töreni yapılacaktı. 28 Eylül günü cenazeleri alamadık. Hem komite cephesinden hem de kendi cephemizden organizasyonu buna göre yaptığımız için bazı aksamalar kaçınılmaz oldu. 28 Eylül günü komite bileşenleri imzalı bir açıklama yapıp yarın hep birlikte Adli Tıp önüne gidileceğini duyurdu. Akşam da komite şehit aileleriyle bir toplantı yaptı.

29 Eylül sabahı saat 09:00 civarında Nümune Hastanesi'nden Adli Tıp'a doğru sloganlar ve zılgıtlarla yola çıkıldı. Adli Tıp'a gelince polis barikatlarının önüne kadar kortejler oluşturarak yüründü. Adli Tıp'a tüm güçlerimizle gittik. Adli Tıp önünde yaklaşık 6 saat beklendi. Bu 6 saat

boyunca kitlenin öfkesinde hiç eksilme görülmedi. Ruh hali başlangıçtaki gibi korundu. 3 ailenin cenazeleri aldığı haberi bile moral bozukluğuna yol açmadı. Daha sonra avukatlar komiteye, devletin kalan 7 şehit cenazesinin Karşıyaka Mezarlığı'na götürülmesine izin vermediğini, şehir dışına gidecek cenazelerin başka bir yoldan ve avukatlar eşliğinde gönderileceğini bildirdiler. Komite ve aileler olarak bunu reddettik ve cenazeleri almayacağımızı söyledik. Uzun pazarlıklar sonucunda ailelerin de baskısıyla bunu kabul etmek zorunda kaldık ve anma töreninin Adli Tıp önünde yapılmasına karar verdik.

“Anaların öfkesi katilleri boğacak!”

Faşist sermaye devleti içinde büyüttüğü korkunun bir ürünü olarak on yıllardır devrimciler üzerinde yok etme politikası uygulamaktadır. Geçmişten günümüze Türkiye devrim tarihi birçok saldırıya, katliama ve bunun karşısında da şanlı direnişlere tanıklık etmiştir. Bunun en son örneği de Ulucanlar Cezaevi'nde yaşanmıştır. Faşist devlet askeriyle, özel timiyle tüm azgınlığı ile gayrimuşru silahlarını kullanarak saldırmış, bu saldırıya karşı devrimci tutsaklar ranza demirlerinden yaptıkları silahlarla şanlı bir direniş göstermişlerdir.

Şu çok açıktır ki ABD uşağı faşist sermaye devleti bir katliam yapmak için saldırmıştır devrimci tutsaklara. Burjuvazinin sesi olan medyada çıkan ve bir sürü safsatayla dolu olan haberlerde iddia edildiği gibi, devrimci tutsaklar devletten korktukları için direnişi başlatmamış, tersine devlet biz devrimcilerden korktuğu için bu saldırıyı yapmıştır. Bu saldırı sonucu geçmişten beri direnişçi kimliğini sürdüren ve bu saldırı karşısında da aynı tutumu sergileyen tutsaklarımızdan 10'u şehit düşmüştür.

Diğer cezaevlerine sevkleri yapılan tutsaklar da işkenceyle karşılaştı. Hastanede bulunan tutsaklar ise tedavileri yapılmadan taburcu edildi. Saldırı sırasında yaralanan ve iç kanamaları olduğu tespit edilen 9 bayan tutsak, şu an hiçbir tıbbi yardım görmeksizin, Niğde Cezaevi'nde bulunduruluyor. Tutsak temsilcilerinden biri olan Cemal Çakmak ise kafasında kurşun olduğu halde Yozgat Cezaevi'ne sevk edildi. Ulucanlar'da bulunan diğer tutsaklar halen işkence görüyor.

Bu örnekler çoğaltılabilir fakat, saldırının boyutlarını ve pervasızlığını aktarabilmek açısından yalnız bu söylediklerimizin bile yeterli olacağını düşünüyoruz.

İHD'nin her Cumartesi 12:30'da yaptığı basın açıklamasında, bu hafta da (2 Ekim '99) cezaevlerine yönelik olan ve bu geniş çaplı saldırıyı konu alan bir konuşma yapıldı. Tiyatro Akış, Alman RAF örgütü üyesi bir devrimcinin hücrede katledilmesini konu alan bir oyun sergiledi. Bir tutsak anası ise söz alarak bütün açık yürekliliği ile “On oğlum olsa onunu da bu yola verirdim” diyerek haykırdığında, Yüksel Caddesi “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganıyla çınladı. Ayrıca “Devrim şehitler ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!” gibi sloganlar da atıldı.

Şimdi kendini devrimci olarak nitelendiren herkesin yükleneceği görev; yüreklerindeki bu kını aynı şekliyle muhafaza etmek ve ettirmek, bu sloganların asla dinmemesi için kitle üzerindeki müdahaleyi süreklileştirmektir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Anma töreni Adli Tıp önünde, 10 Ulucanlar şehidinin nezdinde tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Arkasından aileler ve komite bileşenleri imzalı bir basın açıklaması okundu.

Açıklamada; saldırının planlı bir şekilde hücre tipi politikasını hayata geçirmek için yapıldığını, saldırıdan başta Ceza ve Tevkif Evleri Müdürlüğü ve Adalet Bakanlığı olmak üzere tüm devlet kurumlarının sorumlu olduğu, burjuva basın ve devlet yetkililerinin olayları çarpıtarak katliama arka çıkmaya çalıştığı, buna izin verilmeyeceği belirtildi. Ayrıca hiç bir hukuki gerekçe gösterilmeden avukatların otopsiye alınmaması protesto edildi. Açıklamanın ardından şair Mehmet Özer şiirler okudu. Daha sonra şehit Habip Gül'ün ablası ve Halil Ünver'in amcası birer konuşma yaptı.

Törenin bitmesinden sonra Habip Gül, "Habip yoldaş ölümsüzdür" sloganlarıyla İzmir'e uğurlandı. Biz kendi arkadaşlarımızın Ankara'daki törene katılması kararı aldığımız için bir grup arkadaşımızı aileyle birlikte gönderip kitle ile birlikte 3 şehidin cenazesini alarak Karşıyaka Mezarlığı'na gittik. Burda 3 şehit toprağa verildi. Törene tüm güçlerimizle katıldıktan sonra Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın cenazelerine katılmak üzere İzmir ve İstanbul'a doğru yola çıktık.

3 gün boyunca cenazelerin organize edilmesinde ve tutsak ailelerinin ihtiyaçlarının karşılanmasında, tecrübesizliğimizden kaynaklı bir dizi aksaklık yaşanmasına rağmen, sonuçta, başlangıçta hedeflediğimiz noktaları hayata geçirebildik. Yine de sürekli öne çıkarmaya çalıştığımız devrimci dayanışma, ancak cenazelerin alınmasıyla ilgili eylemlerde hayat bulabildi. Saldırının genel boyutuyla püskürtülmesi noktasında en geniş kamuoyuna ulaşmak çabamız, kitle örgütlerini gezmenin ötesine varamadı. Tüm güçlerimizi seferber etmemize rağmen, gerek en geniş kitleleri seferber etme, gerekse de şehit ailelerini ortak tören için ikna etme konusunda zayıf kaldığı açıktır.

Gene de, süreç boyunca ailelerin ve demokratik kamuoyunun ortak hareketini sağlamak, tepkileri kamuoyuna yansıtmak ve devletin bu planlı katliamını teşhir etmek konusunda gözle görülür bir başarı sağlandığı açıktır. Bu başarı sayesinde ki, burjuva medyanın iftira ve karalama kampanyası delinebilmiş, katliama ilişkin gerçekler açıklamalarımız üzerinden kamuoyuna ulaştırılabiliştir.

Son tahlilde, şehitlerimize hiç tereddütsüz sahip çıktık. Bedel ödemekten kaçınmayan şehitlerimize layık olmak için bedel ödemekten kaçınmayacağımızı gösterdik. Gerek şehitlerimizle, gerekse de tek bir yürek halinde onları sahiplenilen tavrımızla, sisteme, devrim davasının yenilmezliğini bir kez daha kanıtladık.

Kızıl karanfillerden korkacak kadar çirkin ve haindiler...

26 Eylül günü Ulucanlar Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik yapılan saldırı sonucu 10 tutsak şehit düşmüştü. Saldırının 26 Eylül'le sınırlı kalmayacağı açıkta ve öyle de oldu. Yaralıların tedavileri yapılmıyor, üstüne üstlük tutsaklar hücrelere kapatılarak sabah-akşam işkenceden geçiriliyorlar. Hücrelere konulmayı protesto etmek için Ulucanlar'daki tüm tutsaklar açlık grevine başladılar.

Acılarını öfkeye evrilten tutsak aileleri ise, halen sürmekte olan saldırıların son bulması için, hergün saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması düzenliyorlar.

5 Ekim '99 Salı günü yapılan basın açıklamasına, aileler toplu bir şekilde "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Hücreler yıkılsın tutsaklara özgürlük!" sloganları atarak İHD'den Yüksel Caddesi'ne geldiler. Halen süren saldırılara ilişkin bir metin okunduktan sonra, yaralı tutsak analarından biri söz aldı. Cezaevlerindeki genel durumu anlattıktan sonra, "bugün benim oğlumun başına gelen yarın sizin oğlunuzun başına gelecek; onun için herkes duyarlı olmalı, tepkisini dile getirmeli" diyerek konuşmasını bitirdi.

Bu konuşmanın ardından kitle, "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atarak, 6 Ekim '99 günü ilk önce 12:30' da cezaevi önünde, daha sonra saat 18:00'de tekrar Yüksel Caddesi'nde buluşmak ve öfkelerini haykırmak üzere dağıldı.

Devlet bizlerden ne denli korktuğunu 6 Ekim '99 tarihinde saat 12:30' da cezaevi önünde yapılacak olan

karanfil bırakma eylemine tüm güçlerini yığarak ve her tarafı abluka altına alarak gösterdi. Cezaevinin önüne doğru yaklaştığımızda görünen tablo korkunun ifadesiydi. Faşist sermaye devleti neredeyse tüm kolluk güçlerini oraya yığmıştı. Cezaevi önünde tüm çıkışlara barikat kuran faşist kolluk güçleri bir tek kişiyi bile içeri almıyordu.

Cezaevi önünde yapılması planlanan karanfil bırakma eylemi, polis ablukası yüzünden gerçekleştirilemeyince kitle dağıldı ve kararlaştırıldığı gibi akşam saat 18:00'de Yüksel Caddesinde toplandı. İHD'nin önünden toplu halde gelen tutsak aileleri "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganlarını atarak, diğer kitle ile birleştiler. İlk dakikalarda 70-80 kişi kadar olan kitle, daha sonra 100'ün üzerine çıktı.

Bir tutsağın babası söz alarak, ilk önce DKÖ'lere ve sendikalara seslendi. Katliamdan önce geçen 30 günlük süreçte hiçbirini yanlarında göremediklerini, sokağa çıkmak için illa birilerinin yaralanması, ölmesi mi gerekir diyerek tepkisini dile getirdi. Daha sonra hazırlanan basın metnini okudu. Bugün yapılacak olan karanfil bırakma eyleminin engellenmesine değinerek konuşmasını bitirdi.

Konuşmanın bitmesinin ardından kitle, "Katil devlet hesap verecek!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarını atarak alkışlarla İHD'nin önüne yürüdüler ve buradan dağıldılar.

Kızıl Bayrak/Ankara

“Zulmünüz yalnızca isyan ateşimizi büyütecektir”

Ankara Ulucanlar zindanındaki 26 Eylül katliamında şehit düşen **Habip Gül'ü (Nevzat Çiftçi)** ölümsüzlüğe uğurlamak için İzmir'den gelen kitle, Helvacı köyü girişinde jandarmanın vahşi saldırısına uğradı.

30 Eylül günü aralarında Dev-Maden-Sen, Tarım Gıda-Sen, Genel-İş 5 No'lu Şube, Eğitim-Sen 1 No'lu şube başkanları, İHD yöneticileri, Halkevleri, TİHV çalışanları, ÖDP, EMEP, HADEP yöneticileri, Kızıl Bayrak, Alinterimiz, P. Atılım, Halkın Günlüğü, Özgür Gelecek ve Odak taraftarlarının bulunduğu yaklaşık 80 kişi otobüslerle Helvacı köyü girişine geldi. Burada önü jandarma tarafından kesilen kitle beklemeye başladı. Yapılan görüşme istemleri muhatapsız bırakıldı.

Burada faşizmin zindanlarında katledilen yiğit bir devrimciye yaraşır tarzda hareket edildi. **Habip Gül** yoldaş son yolculuğuna devrimci geleneklere uygun bir biçimde uğurlandı. Sloganlar, konuşmalar ve kitlenin sergilediği kararlılık, faşizme karşı nasıl omuz omuza geldiğinin somut göstergesi oldu.

Robocopların ilk saldırısı taşlarla direnilerek geri püskürtüldü. Sloganlar hiç susmadı. Siyasal görüş farklılıkları nedeniyle birbirine ters düşen insanlar faşist kolluk güçlerinin saldırılarına karşı tam bir birlik ve beraberlik sergilediler. Tek yürek, tek yumruk oldular. Bir devrimcinin nasıl uğurlanacağını bir kez daha gösterdiler. "Liberal İzmir" zulmün önünde nasıl diz çökülmediğine, başkaldırının ne denli meşru olduğuna tanıklık etti.

Takviye yapılarak sayısı üçe-dörde katlanan askeri birlikler bir kez daha saldırdılar. İnsanlar dipçik darbeleriyle, coplarla vahşice dövüldü. Ancak **Habip Gül**'ün yırtılmış onlarca fotoğrafı hala "Devrim davası yenilmezdir!" diyordu.

Bu vahşet saldırısının ardından aralarında İHD yöneticileri Aysel Çiçek, Gülsüm Yaşar, Selahattin Ilgaz, Av. Zeynel Kaya, Eğitim-Sen 1 No'lu şube başkanı Balın Ankara

Dev. Maden-Sen şube başkanı Hacay Yılmaz, Tarım Gıda-Sen İzmir Şube Başkanı Mehdi Perinçek, Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Murat Hançer, Halkevleri sorumlusu Aliye Turan, Bilgi Uzuner, EMEP İl Başkanı Haydar Cenani, HADEP ve ÖDP yöneticileri ile Özgür Gelecek muhabiri Betül Kılıçaslan'ın da bulunduğu yaklaşık 70 kişi gözaltına alındı.

Üç gün boyunca işkenceye maruz kalan bu ilericidevrimci insanlar, bu arada Aliğa ve İzmir DGM arasında gidip-geldiler. Traji-komik bir hal alan iddianame erlere ezberletildi. Asılsız ithamlarda bulunuldu. Son olarak İzmir DGM'nin takipsizlik kararıyla tekrar getirildikleri Aliğa Adliyesi'nde önceden hazırlanmış acemi senaryo sonuçlandı. Savcının sürekli cep telefonuyla konuşması, birilerine "komutanım" demesi, emir-komuta zincirinin nasıl işlediğinin açık bir göstergesiydi.

Ve en son olarak mahkeme başkanı kontracıların talimatları doğrultusunda 14 kişiye tutuklama kararı verdi. Tutuklananlardan Dev Maden-Sen İzmir Şube Başkanı Hacay Yılmaz, Tarım Gıda-Sen İzmir Şube Başkanı Mehdi Perinçek, TİHV üyesi Alp Ayan, EMEP İl Başkanı Haydar Cenani, Karşıyaka Halkevi üyesi Bilge Uzuner ve Erkan Polat, Zafer Doğan, Cem Cihan Erkul, Sinan Yaman Bergama Cezaevi'ne, TİHV üyesi Günseli Kaya ise Uşak Cezaevi'ne gönderildi.

Faşist rejim, zulme boyun eğmeyen, direnen herkese aynı pervasızlığı sergilemektedir. Baskı, terör, işkence ve nihayet açık katlimlarla boyun eğdirebileceğini sanmaktadır.

Ama hayır! **"Vardık, varız, var olacağız!"**

Onlar vahşice saldırarak sadece **Habip Gül** ismini belleklere daha derinlemesine kazıdılar. Tarih tanıklık edecektir ki, zulmünüz yalnızca isyan ateşimizi büyütecektir.

Şehitlerimiz **"uğruna tereddütsüz ölünecek dava"**mızın nasıl kazanılacağını bize göstermişlerdir.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir Demokrasi Platformu:

Devlet terör estirerek gözdağı vermek istiyor

Basına ve kamuoyuna!

Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde 10 kişinin ölümü, onlarcasının yaralanması ile sonuçlanan katliamdan sonra, yasalar çerçevesinde başta can güvenlikleri olmak üzere her türlü sorumluluğu devlete ait bulunan tutuklu ve hükümlülerin öldürülmesi ile kalınmamış, cenazelerine sahip çıkılmasına bile izin verilmemiştir. Bu olaya tepki duyan ve bu tepkisini öldürülen Nevzat Çiftçi'nin cenazesine katılarak, cenazenin gelenek göreneklere uygun gömülmesinden başka bir amacı olamayan insanlar her türlü şiddet ve zor kullanılarak dağıtılmış ve gözaltına alınmıştır.

Saat 9:00 sıralarından itibaren cenazeye katılmak için Helvacı'ya gelenler hiçbir gerekçe gösterilmeden beldeye bırakılmadılar. Bir yetkili ile görüşme çabaları, yetkilinin olmaması (!) nedeniyle hep geri çevrildi. Yasal engel olmamasına rağmen cenazeye katılmalarına izin verilmeyen bu grubun üzerine jandarma tarafından saldırıldı ve dipçik, cop, tekme, tokat darbeleri ile 70 kişi ağır şekilde yaralanarak gözaltına alındı. Cenaze töreni sonrası Helvacı'dan ayrılmakta olan 10'dan fazla insanın kimliklerine el konularak saatlerce bekletildiler. Gözaltına alınanların avukatlarının müvekkilleri ile görüşme istekleri, Ceza Yargılama Yasası'nın açık emrine rağmen dayak, cinsel taciz, küfür, hakaret ve aşağılama, saatlerce ayakta bekletilme, aç-susuz bırakma gibi işkencelere maruz bırakıldılar.

İki gün süren savcılık işlemleri sonrasında Aliğa Savcılığı'nın verdiği görevsizlik kararı ile İzmir DGM Savcılığı'na çıkarılan bu insanlar, DGM Savcısı'nın durumun en fazla "yetkili merciin emrine uymama" şeklinde değerlendirilebileceği görüşü ile yeniden Aliğa Savcılığı'na gönderildiler. 2 Ekim akşamı başlayıp 3 Ekim sabah saatlerine kadar süren, sanıkların ve avukatlarının yorgunluktan duruşma salonunda uyudukları duruşma sonunda, bu kez Aliğa Asliye Ceza Mahkemesi tarafından görevsizlik kararı verilerek dosya yeniden DGM'ye gönderildi. Sendika, parti, kitle örgütü temsilcileri ile insan haklarına duyarlı insanlardan 14 kişi, düzmece tutanaklarla ve önceden ezberlettirildiği belli olan ve çelişkiler taşıyan jandarmaların tanıklıkları ile tutuklandı.

Üç gün boyunca Aliğa Adliyesi'nde bulunan avukatlar ve İzmir Barosu yöneticileri, sürekli olarak jandarmanın ve polislin fiili sataşmalarına ve engellemelerine maruz bırakıldılar. Duruşma boyunca içeri girip çıkan sivil polisler tarafından sanıklar taciz edildi. Mahkeme kürsüsünün arka tarafında polisler ve rütbeli jandarmalar bekledi.

Gerçekleri yazmak yerine uydurma haberlerle siyasi iktidara yaranmaya çalışan başta Star gazetesi olmak üzere bazı basın kuruluşları, gerçekleri açıkça çarpıtarak, uydurarak vermiştir. Yasal olarak katılımın engellenemeyeceği cenazeye katılmak için gelenler ve ailenin talebi ile cenazenin engellenmeden

yapılabilmesi için görev yapan avukatlar yasadışı örgüt militanı ve provokatör olarak gösterilmiştir. Bu basın kuruluşları, bir cenazeye katılmak için herhangi birinden izin almanın gerekmediğini, güvenlik kuvvetlerinin cenazeye katılımı engelleyemeyeceğini, cenazeye katılmanın engellenmesinin yasal olmadığını kasıtlı olarak görmezden gelmişler, insan olmanın gereği olarak cenazeye katılmak isteyen bu insanları, bu gazetelerin genel merkezlerine fotoğraflar üzerine kurmaca-uydurma yazılar yazarak fotoroman aktörü yapmışlardır.

Yıllardır cezaevlerinde yaşanan sorunlar görmezden gelinmiş, tutuklu ve hükümlülerin insanca yaşama olanaklarını yok eden çözümler üretmeye çalışılmıştır. Aynı şekilde Ulucanlar Cezaevi'nde koğuş yetersizliği nedeniyle yeni koğuş açılmasını isteyen hükümlülerin bu istemleri katliamla yanıtlanmıştır. Katliam sonrası da ölüm nedenlerinin gizlenmesi ve cenazelerinin tören yapılmadan kaldırılması için herşey yapılmış, otopsiye öldürülenlerin aileleri ve avukatları alınmamış, cenazelerin bir kısmı kaçırılarak gömülmüştür.

Çetelerin çiftliği haline getirilen cezaevlerinde yaşananlara ses çıkarmayanlar, Çakıcı'nın yeğeninin cenazesinin adeta devlet töreniyle kaldırılmasını sağlayanlar, Ulucanlar'da öldürülen 10 kişinin cenazesinin kaldırılmasında farklı bir tutum içinde olmuşlardır. Bu tutum toplumsal muhalefete, duyarlı insanlara bir gözdağıdır. Bu gözaltılar ve tutuklamalar da mağdurların yargılandığı, siyasi kararların verildiği gözdağı amaçlı tutumlardır. Bu tutumlara karşı, gelin birlikte olalım ve demokratik-barışçıl bir ortam yaratılması için çaba sarfetmeye devam edelim.

İzmir Demokrasi Platformu, cezaevindeki katliamı, Nevzat Çiftçi'nin cenazesinde yaşananları şiddetle kınadığını kamuoyuna bildirir.

Katliamın sorumluları derhal görevlerinden alınmalı, Adalet Bakanı istifa etmeli, Nevzat Çiftçi'nin cenazesine katılmak isteyen insanları engelleyen ve onları hunharca döverecek gözaltına alan ve işkence yapanlar bir an önce yargı önüne çıkarılmalıdır.

Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin temel insani talepleri derhal kabul edilmeli, sorunların çözümü olarak tutuklu ve hükümlülerin toplumdan tamamen tecritini öngören hücre-oda tipi cezaevleri uygulaması çalışmaları derhal sona erdirilmeli, bu durum kamuoyuna açıkça teyid edilerek, yeni gerginliklerin ortaya çıkması engellenmelidir.

Demokratik kamuoyunu yaşananlar ve benzeri yaşanacak olaylar konusunda duyarlı olmaya, basın-yayın kuruluşlarını da basın ahlak ilkeleri çerçevesinde sorumlu görev yapmaya çağırıyoruz.

Gözaltına alınma ve gözaltında karşılaşılan işkence ve kötü muamelelerle ilgili olarak sorumlular hakkında 08. 10. 1999 Cuma günü saat 14:00' da İzmir Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunulacaktır.

Bahri Akkan
Demokrasi platformu dönem sözcüsü
6 Ekim '99

Katılımcılar: KESK, DİSK, İHD, ÇHD, HALKEVLERİ, İZÖV-DER, SAVAŞ KARŞITLARI, PİRSULTAN ABDAL VE HACI BEKTAŞ VELİ DERNEĞİ

Destekleyenler: EMEP, HADEP, ÖDP

İzmir'de Habip Gül'ün cenaze töreninde gözaltına alınanlardan 14 kişi tutuklandı

Tutuklananlar derhal serbest bırakılsın!

26 Eylül'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde planlı bir katliam sonucu katledilen on devrimci tutsağın cenaze törenlerine saldıran kontra güçleri İzmir'de 74, İstanbul'da 39, Malatya'da 7 kişiyi gözaltına almıştı. İzmir'de gözaltına alınanlardan Dr. Alp Ayan ve Günseli Kaya (THİV çalışanı), Birol Karaaslan ve İrfan Güleser (HADEP İl Yönetim Kurulu üyesi), Haydar Canan (EMEP İl Başkanı), Mehdi Perinçek (KESK GYK üyesi), Hacay Yılmaz (Dev. Maden-Sen Şb. Başkanı), Sokullu Cem Pekdemirli, Cem Cihan Erkul, Sinan Yaman, Ahmet Bilge Uzun, Turgut Yenidünya, Erkan Polat ve Zafer Doğan adlı kişiler, 2911 sayılı yasaya muhalefet ve devlet güçlerine mukavemetten tutuklanarak Bergama Cezaevi'ne gönderildiler.

Polis tarafından kaçırılarak İstanbul'da Karacaahmet Mezarlığı'na gömülen, TKİP davası tutsağı Ümit Altıntaş'ın anma törenine katılan, Alinterimiz gazetesi çalışanı Manolya Gültekin, Dayanışma gazetesi çalışanı Aynur Akkemik, Partizan gazetesi çalışanı Sema Gül gıyabi tutuklama gerekçesiyle halen Gayrettepe Güvenlik Şubesi'nde tutulmaktadırlar.

2.10.1999 Cumartesi günü Anadolu Yakası Demokrasi Platformu'nun düzenleyeceği basın açıklamasına aynı tarzda saldıran kolluk güçleri, aralarında okurlarımız Kemal Gönültaş, Beran Duman ve Zuhale Köse'nin bulunduğu 30'un üzerinde kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar şu an İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şubesi'nde tutulmaktadır.

10 devrimci tutsağın hunharca katledilmesiyle başlayan bu süreçte, yaşanan tüm gözaltılarda vahşi bir şiddet uygulanmıştır. Şehitlerin acılı anaları yerlerde sürüklenerek, saçları yolunarak, kafası gözü yarılarak, küfür ve hakaretlerle alınıp taşınanlar pek çoğu savcı karşısına bile çıkarılmadan salıverilmişlerdir. Buna rağmen süren protestolar, şehit ailelerinin, yoldaşlarının ve onlara sahip çıkan ilerici, demokrat kitlelerin şiddetle-terörle yıldırılamayacağını göstermeye yeter.

Faşist rejimin bu alçakça saldırıları karşısında yılmayacağız, katliamların hesabını soracağız. Gözaltına alınanlar ve tutuklananlar derhal serbest bırakılmalı, suçlular cezalandırılmalıdır.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Devrim davası yenilmezdir!

Kızıl Bayrak / 03.10.1999

Ümit yoldaşın anısına yaraşır bir kararlılık gösterildi

Faşist rejimin , Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde planlı bir şekilde gerçekleştirdiği vahşi katliamda katledilen devrimcilerin cenazeleri kontra güçleri tarafından saldırılara uğradı. Polis bu saldırılarla birlikte cenaze araçlarında bulunan onlarca devrimci ve ilerici insanı da gözaltına aldı.

Aynı katliamda şehit düşen komünist devrimci Ümit Altıntaş yoldaşın cenazesi de ailesi ve yoldaşları tarafından İstanbul'a getirilirken, İstanbul girişinde zırhlı araçlar eşliğinde yüzlerce kontra gücünün saldırısına uğradı. Ümit yoldaşın cenazesi kaçırılarak aynı gece polis kontrolünde Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Katliamın hemen ardından, tutsak yakınları ile toplumun duyarlı kesimlerinin protesto gösterilerine, basın açıklamalarına, toplu telgraf çekme eylemlerine, toplantı mekanlarına vahşice saldırarak bir günde yüzlerce ilerici insanı gözaltına alarak gözdağı vermeye çalışan çete devleti, bu saldırılarını şehit cenazelerini kaçırarak da devam ettirdi.

Cenaze törenlerinin, kitlesel katılımlı düzen karşıtı gösterilere dönüşeceğinin çete devletine saldırdı korku, onu daha da saldırganlaştırdı. Bu korkuya karşı terörden başka başvuracağı silahının olmadığını bir kez daha gösterdi.

Bizzat bir polis şefinin İstanbul girişinde Ümit yoldaşın cenazesini getiren ailesi ve arkadaşlarına hitaben kullandığı; biz bu cenazeyi bu gece gömeceğiz, zira cenaze töreni için İstanbul'da devrimciler ve kitle örgütleri büyük çapta hazırlık yaptılar, bu büyük olaylara neden olacak sözleri, bu korkunun ve endişenin ifadesidir. Onların bu korku ve endişe ile cenazeyi kaçırıp hemen toprağa vermesi, düzen güçlerinin cenazelerimizden dahi ne derece korkuya kapıldıklarını gösteriyor.

Komünistler, komünist devrimci Ümit yoldaşın cenaze törenine ciddi ve planlı bir faaliyet ile hazırlandılar. Cenaze töreninin yoldaşın siyasal kimliğine uygun, onun mücadelecisi ve direngen kimliğine yakışır bir şekilde gerçekleşmesi için azami bir enerjik çaba ortaya koydular. Şehit cenazelerinin ailelere teslim edileceği haberi ile birlikte harekete geçildi. İstanbul özgülünde tek şehit cenazesi olması dolayısıyla en geniş kesimlerin cenazeye sahiplenmesi için yoğun bir faaliyete girildi. İlerici kurumların sürece ilişkin düzenledikleri toplantılara katılarak cenaze törenine ilişkin konuşmalar yapıldı. Bu toplantılarda cenaze töreni ilk gündem maddelerinden birini oluşturdu.

Toplantılara katılan kurum ve siyasal çevreler, cenazenin sahiplenmesi, cenaze töreninin düzen karşıtı bir gösteriye dönüştürülmesi, bunun için toplu bir siyasal irade ile bunun pratikte gerçekleşmesi için yoğun bir hazırlık içerisinde olunması gerektiği üzerinde kararlılıkla durdular ve bu konuda ortak bir fikir ve tutum oluşturdular.

Aynı çalışma, çeşitli konfederasyonlara bağlı sendika şubelerine yönelik olarak da yapıldı. Şubeler gezilerek, katlinin hesabının sorulması ve şehit cenazelerin sahiplenilmesi, cenaze törenlerine güçlü katılımın sağlanması çerçevesinde görüşmeler yapıldı.

Kendi çevremiz etkin biçimde harekete geçirildi. Emekçi semtleri ile çeşitli fabrikaların işçi servislerine sürece ilişkin bildiriler dağıtıldı. Bunu emekçi kahvelerinde ve kitlelerin bulundukları mekanlarda sözlü ajitasyon çalışması izledi.

Devrimci hareketlerle süreden dolayı sağlanan acil eylem ve güç birliği, cenaze töreni boyunca da korundu. Bu çevrelerle cenaze töreni için eylem komitesi oluşturuldu. Tüm bu çalışmaları, siyasal grup ve partiler ile çeşitli sendika şubeleri ve kitle örgütlerinin; cenazelere sahiplenilmesi, cenaze törenlerinin hesap sorma gösterilerine dönüştürülmesi çağrı ve açıklamaları izledi. 30 Eylül Perşembe günü için cenaze törenine somut

çağrı yapıldı. Bu çağrı toplumun en geniş kesimlerine ulaştırıldı. Cenazelerin düzen güçleri tarafından kaçırılması halinde, aynı saatte temsili bir cenaze töreni düzenleneceği kararlılığı ortaya konuldu.

Çete devletinin Ümit yoldaşın cenazesini kaçırmasından dolayı fiili cenaze töreni gerçekleşemedi. Buna rağmen temsili cenaze töreni için yapılan çağrıya belli bir katılım sağlandı. Çağrı saatinde insanlar Karacaahmet Cemevi önüne gelmeye başladılar. Kalabalık arttığı için insanların bir kısmı cemevi içerisinde beklemek zorunda kaldılar. Bu sırada polisin panzerlerle kalabalık bir şekilde mezara giden yolları tuttuğu öğrenildi. Toplanan eylem komitesinin bu durum üzerine aldığı karar, kortej oluşturup polis barikatına kadar pankart ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçmek, barikatının aşılmasının mümkün olamayacağı durumda ise, orada saygı duruşu ile basın açıklaması yapılarak dağılmak idi.

Kızıl Bayrak, DMP, Özgür Gelecek, Alinterimiz, Halkın Günlüğü, Halkevleri, Tohum Kültür Merkezi, Nakliyat-İş, Hedef, Direniş, Mücadele Birliği, Gebze'den gelen tutsak anaları ile aralarında "yaşlı" komünist Ali Eriş'inde bulunduğu duyarlı insanların katılımıyla yaklaşık 300 kişilik kitle, saat 12:00 de Cemevi önünden harekete geçti. Açılan **"Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!"** **"Devrim davası yenilmezdir!"** şiarlarının yazılı olduğu Kızıl Bayrak imzalı pankart ile tutsak analarının taşıdığı **"Devrimci tutsaklar onurumuzdur"** şiarının yazılı olduğu pankart altında, sloganlarla mezarlığa doğru yürüyüş başladı.

"Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Ümit yoldaş ölümsüzdür", "Ümit yoldaş kavgamızda yaşıyor", "Katil devlet hesap verecek", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Birlik mücadele zafer", "Barikatta bir ses Ümit yoldaş ölmez", "Habip yoldaş ölümsüzdür", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Katil devlet katil sermaye", v.b. sldoganlarla yürüyen kitle, yolu trafiğe kapatarak yaklaşık 300 metre yürümüşken, önü mezarlık kapısına yakın bir noktada zırhlı araçlar ile yüzlerce polis tarafından kesildi. Kitlenin yürüme kararlılığı karşısında saldırıya baştan hazır olan polis provokatif bir girişimle saldırıyı başlattı. Kortejin yan tarafında bulunan sivil polislerin kortejden insan almaya yönelik girişimine karşı konulmasının ardından önde barikat kurmuş olan yüzlerce robocop ile çevik polis güçleri vahşice saldırıya geçti. Kortej zincirinin daha saldırı olmadan provokasyon nedeniyle çözülmesi , yürüyüşçü kitlenin kendini savunma gücünü zayıflattı. Saldırı karşısında ara sokaklara çekilen kitleye yönelik polis saldırısı devam etti. Polis ava çıkar gibi çevredeki tek tek evlere girerek arama yaptı. Yarım saat boyunca yaşanan arbede sırasında onlarca devrimci ve ilerici insan dövülüp kanlar içerisinde bırakılarak gözaltına alındı.

Devrimci ve ilerici çevreler ile işçi ve emekçi örgütlerinin bir gün öncesinde cenaze törenine katılma çağrısı, cenazenin kaçırılmasından dolayı, temsili cenaze törenine güç olarak yansıyamadı. Bu ise temsili cenaze törenine katılan kitlenin sınırlı olmasını beraberinde getirdi. Buna rağmen kitlenin katliama duyduğu öfke kendisini eylem boyunca ortaya koyduğu öfke ve kararlılıkta ifade etti.

Çete devleti devrimcileri katletmekle, onların cenazelerine sahiplenilen kitlelere saldırmakla, kokuşmuş düzenini ayakta tutmayı hedefliyor. Ama başaramayacaklar... Devrimci iradeyi asla teslim alamayacaklar... İşçiler ve emekçiler, kendi geleceklerine yönelik bu alçakça saldırılara izin vermeyecektir.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Ümit, Habip yoldaşlar ölümsüzdür!

Devrim davası yenilmezdir!

Devrimci Eylem Arşivi - <https://rantey.org>

Adana:

Tutsak aileleri eylemi

Çarşamba günü Adana Cezaevi önünde yapılan basın açıklaması eyleminden sonra, ailelerle beraber İHD'ye geldik. Çarşamba günü tekrar değerlendirme toplantısı yaptık. Bu süreçte sosyalist basın, tutsak yakınları, İHD birlikte hareket etti. Daha sonra bu oluşumun daha çok geliştirilmesi kararını aldık. Ailelerle beraber tekrar bu kurumlara çağrıda bulunduk.

Perşembe günü KESK'in insan hakları ihlalleriyle ilgili dönem sözcüsü Eğitim-Sen'de saat 12:45'te bir basın açıklaması yaptı. 20 kişilik bir grup olarak açıklamaya katıldık. Tutsak yakınlarıyla birlikte KESK'e toplantıya katılması çağrısı yaptık.

Perşembe günü saat 18:00'de DİSK, KESK, tutsak yakınları, Tunceliler Derneği, sosyalist basın, Halkevi, TUAYDER, Dayanışma Derneği, EMEP, İHD, HADEP, Emekli-Sen, SIP, Genel-İş 2 No'lu Şube ve bölge Konut İşçileri Sendikası'nın katılımıyla 40 kişilik bir toplantı yaptık. Sosyalist basın, tutsak yakınları ve İHD'nin çağrısıyla yapıldı bu toplantı. Toplantıda dört duvar arasında basın açıklaması yapılmasından öte sokağa çıkmak gerektiği üzerine tartışmalar oldu. Sosyalist basın olarak ailelerle ön görüşme yapıp, bu kararımızı kendilerinin diliyle önermelerini istedik. Nitekim toplantıda sokağa çıkılması kararı alındı.

Cumartesi günü saat 11:00'de İstasyon Meydanı'nda bir araya geldik. Eyleme 60-70 kişi katıldı. Basının ve devlet kolluk güçlerinin ilgisi epey yoğundu. Bir panzer, 3 otobüs dolusu Çevik Kuvvet, 6-7 sivil araba. Tepkiyi yükseltmemek için gerginlik yaratmamaya çalıştılar. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı.

Eylemlerin gerilemesindeki etken, cezaevindeki eylemlerin bitmesi. Bu nedenle ilk öneriler büyük zorlamalarla yaşam buldu.

Adana/Kızıl Bayrak

Sonuna kadar

çocuklarımızın yanındayız!

Sermaye devletinin her dönem saldırıları işçi, emekçi ve yoksul halka, Kürt halkına ve cezaevlerine yönelmektedir. Devlet Diyarbakır, Buca, Ümraniye cezaevlerinde katliamlar gerçekleştirmiştir. Diğer yandan doğal afet denilen olayda insanların ölümle yüz yüze ölüme terketmiştir.

Bilindiği gibi, kontrgerilla birlikleri, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 26 Eylül Cumartesi günü gece saat 03:00 sularında koğu araması bahanesiyle silahlarla tarayarak, 12 devrimci tutsağı katletti. 45 tutsağı da ölümüne yaraladı. Yaralılar, tedavileri dahi doğru dürüst yapılmadan, cezaevine geri gönderilmiştir. Ölümünün artmasından kaygı duyuyoruz.

Bu katliam girişiminden sonra devrimci tutsaklar tüm cezaevlerinde rehin alma ve sayım vermeme eylemlerini gerçekleştirmiştir. Eylemlerin yükselmesi ve gerginliğin artması sonucunda, saldırıların olmaması ve yeni katliamları önlemek için İHD ve Baro girişimde bulunmuş, devrimci tutsaklar ve Adalet Bakanlığı arasında yapılan görüşmeler sonucu, 30 Eylül Perşembe günü gece saat 23:00 sularında devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle eylemler son bulmuştur.

Biz tutsak aileleri olarak, daha önce de girişilen katliamlar sonucunda devrimci çocuklarımızın bedenlerini siper ederek eylem gerçekleştirdiklerini ve Adalet Bakanlığı ile yapılan anlaşmalarla kazanılan haklar sonucunda eylemlerine son verdiklerini hatırlatmak istiyoruz. Daha sonraki günlerde yapılan anlaşmaların yerine getirilmediği bir kez daha görüldü. 30 Eylül akşamı da, yine Adalet Bakanlığı ve çocuklarımız arasında yapılan anlaşma sonucunda, devrimci tutsaklar eylemlerini bitirdiler. Daha önce yapılan anlaşmalara uyulmadığını bildiğimiz için, bu anlaşma sonucunda kazanılan bu hakların da tekrar gaspedilmesinden kaygı duyuyoruz.

Adalet Bakanlığı'na buradan bir kez daha sesleniyoruz; yapılan anlaşmanın yerine getirilmesi için biz tutsak aileleri olarak sonuna kadar takipçisi olacağımızı duyuruyor ve hayata geçirilmeye çalışılan hücre sistemine hiçbir şekilde izin vermeyeceğimizi duyuruyoruz. Sonuna kadar çocuklarımızın yanındayız.

Tutsak Aileleri/Adana
2 Ekim '99

Onlar Parti'nin dir

örnek temsi

"İnancın olduğu yerde zulmün hükmü yoktur!"

"Ben tercihim yapılmış bir işçi sınıfı devrimcisiyim, bir komünistim. Bu kokuşmuş düzen ve çürümüş devlet karşısında mevzilenmiş savaşıyorum. Bizim savaşımız bilimsel temellere dayanıyor ve gücünü, tarihsel haklılığını bu bilimsel nesnelliğinden alıyor."

"Benim savunmamda yer olan ve iddianamede de altı çizilmiş olan 'ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ VE KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ YIKACAĞIZ' cümlesine gelince. Bu cümleyi, benim SOSYALİZM idealimi ve bu düzen karşısındaki konumlanışımı çok net olarak ifade ettiği için, bilinçlice kullandım. Ben örgütlü bir devrimciyim, bir komünistim. Nasıl ki sınıfsal konumunuz gereği tarih siz yargıçlara, mensubu olduğunuz sermaye sınıfının sömürü, soygun, zulüm ve vahşetine toplum nezdinde 'meşruluk' sağlama, işçi sınıfı ve emekçileri cezalar yoluyla yıldırıp boyun eğmeye zorlama görevi yüklemişse; aynı tarih bana da, sınıfsal konumum gereği, sizin de mensubu olduğunuz sermaye sınıfının saltanatını yıkmaya ve benim sınıfsal çıkar ve özlemlerimi ifade eden SOSYALİZM'i ve KOMÜNİZM'i kurma sorumluluğu yüklemiştir. İşte sizin düzeninizi ve devletinizi yıkmak bu tarihsel sorumluluğum çerçevesindedir."

"Bugün artık daha güçlüyüz, çünkü özlemlerimizin kurmayı PARTİMİZİN AYAK SESLERİ DAHA ŞİMDİDEN DUYULUYOR!"

Habip Gül/Tekoşin

Varsa cesaretiniz gelin!

"... birer yıldız oluruz evrenin sonsuzluğunda"

"Korkuyor barbarlık düzenimiz sizin varlığınızdaki, kavganızdaki, direncinizden, inancınızdan, sevdanızdan, kardeşliğinizden, insanlığınızdaki..."

"Sizlersiniz kanlı yüzümüzdeki liberal demokrasi maskelerinin yere savurucusu..."

"Sizlersiniz insanlığa karşı işlediğimiz suçların hesap sorucusu..."

"Sizlersiniz kanlı saltanatımızın istikrarının bozucusu..."

"Sizlersiniz sömürü düzenimizin yıkıcısı ve geleceğin kurucusu..."

"İşte bu yüzden, ya teslimiyet ya ölüm buyurdu size, büyük sermaye efendimiz", diye seslendi faşist katiller.

Cesaretiniz varsa gelin! dediler, canlarımız, yoldaşlarımız...

Ya teslimiyetmiş ya ölümümüz! Bize işlemez bu laflar. Siz sürünenlerin işidir, her gün ölümü yaşamak, kuyruk sallayarak, çanak yalayarak...

Ya direniş ya ölüm! Budur işte bizim şiarımız...

Teslimiyettir ölüm! Direnmektir yaşamak!

Çürütmektense tabutluklar içinde devrimci örgütlü varlığımızı, canımızı süreriz namluya...

Düşürmektense elden yere kızıl bayrağımızı, birer yıldız oluruz evrenin sonsuzluğunda...

Cesaretiniz varsa gelin!

Biz asla boyun eğmeyiz, asla diz çökmeyiz, biz asla soyunmayız inançlarımızdan!..

Ne mutlu sizlere!..

Sosyalizm çağının müjdecileri

Büyük isyanın habercileri

Partimizin kızıl yıldızları

Devrimin kaçınılmazlığının ve zaferinin ispatı oldunuz bir kez daha

Devrim anımızın en güzel notaları arasına katıldınız

Kanlarınızla suladınız sizleri de yetiştiren bu bereketli toprağı

Sizler, Özgürlüğün engel tanımaz, mazeret bilmez, boyun eğmez tohum ekicileri,

Ne mutlu sizlere!

Yaşayacaksınız fikrinizle ve eyleminizle, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinde...

Ve komünist dünyanın en güzel çiçekleri arasında olacaksınız gelecek hasat mevsiminde...

Siz sözünüzü can pahasına tuttunuz!

Partili yoldaşlar, devrimci kardeşler! Siz sözünüzü can pahasına tuttunuz!

Bizim de sözümüz söz!

26 Eylül direnişiyiyle daha da kızıştırdığınız parti ve devrim bayrağını elimizden düşürmeyeceğiz.

Uğruna canınızı verdiğiniz bu bayrak yarın devrimci sınıfın, işçi sınıfı ve emekçilerin ellerinde dalga dalga

yükselecek. Rüzgar ekenler fırtına biçecekler! Adınız devrimci sınıf kavgasının her cephesinde, her mevzisinde,

her alanında isyan olacak. Gün gelecek, bu insanlık dışı barbar düzen taş taş üstünde kalmamacasına yıkılacak.

Bu size sözümüzdür!

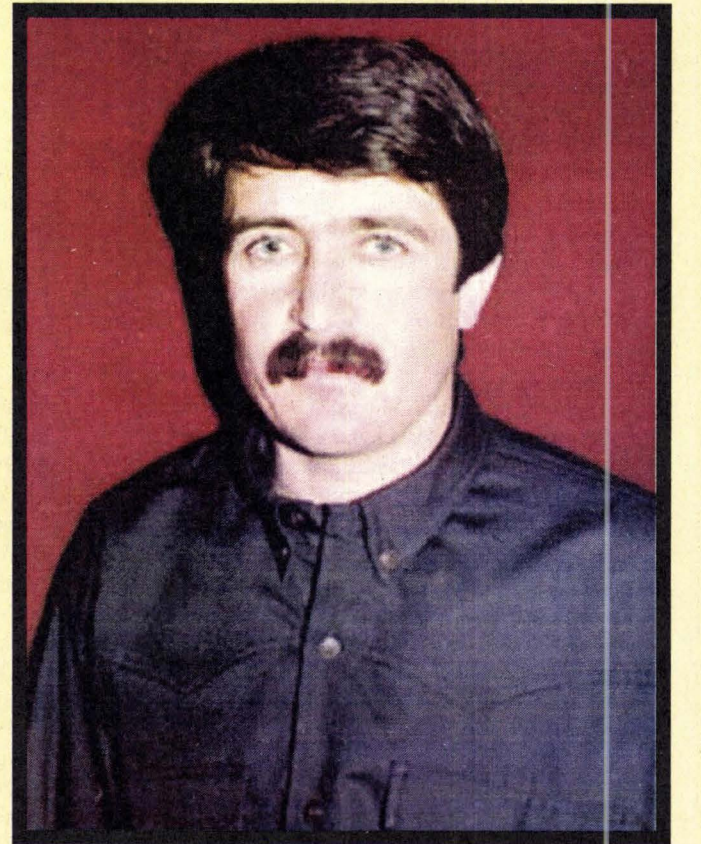
Yoldaşlar, kardeşler, sözümüz söz!

Faşist katillerden bu katliamın hesabını soracağız. Canlarınız yanlarına kâr kalmayacak. Bedel ödedik,

bedelini de ödeceğiz! Faşist sermaye devletin 26 Eylül katliamını asla unutmayacağız, unutturmayacağız

Emperyalizmi ve işbirlikçi sermaye iktidarını, onların eli kanlı maşalarını asla bağışlamayacağız!

Habip Gül yoldaşın sözünü tutacağız; "Biz affetmeyeceğiz!"

Habip Gül/Nevzat Çiftçi
(Tekoşin/Sidar)

TKİP Merkez Komitesi üyesi

1967

enme geleneğinin ilcileriydiler

"Onlar Parti'ye çarptılar ve kaybettiler... Yine biz kazandık!"

"Zira biz, kapitalizmin bilimsel ve militan bir suçlaması üzerine yükselen bir savaş programını kızıl bir bayrak olarak göndere, tüm işçi ve emekçilerin gözü önünde daha henüz çekmiştik. Bir program bilinciyle donanmış, kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin 151 yıl önceki ilanı olan Komünist Manifesto'yu bugüne taşımıştık. Güncel ve 'yeni' kapitalizmin yıkılmazlığı tezini yere çalmıştık. Polisin kapitalizmin yararları ve yıkılmazlığı, devletin güçlülüğü üzerine söylediği her fikir, programımıza, onun bilimsel temellerine, teorik bölümüne çarptı ve paramparça oldu. Sorguda bir yanıla sınıyan bizim tam da program bilincimizdi. Programımız bu sınamadan sapasağlam çıktı. 'Bizi çözemezlerdi, zira biz 'gözbebeğimiz' olan partiyi kazanarak böylece aslında 'tereddütsüz ölme' gücünü kazanmıştık. ... Partinin yıkılmazlığının, yeni dönem devrimciliğinin sürekliliğinin güvenceye alınmasının politik anlamını anlamamışlardı onlar, anlayamazlar da. Bizi çözmeleri olanaksızdı, çünkü biz kendini tekrar eden değil aşan, sistemi yıkmaya sadece cüret eden değil, aynı zamanda bunu başarmının güçlerini de açığa çıkartan bir adımın, partinin üzerinde yükseliyorduk. ... Onlar partiye çarptılar ve kaybettiler. Biz kazandık!"

Ümit Altıntaş/Tuna

Teslim olmaktır ölüm! Direnmektir yaşamak!

Ümit Altıntaş/B. Özen
(Akın/Devrim/Tuna)
TKİP Merkez Komitesi üyesi
1972

Kontra rejim Ulucanlar'da vahşi bir katliam örgütledi. Faşist sermaye devleti komünist ve devrimci tutsaklara, ya hücre tipi cezaevi kılıfı içinde teslimiyet ya da katliam seçeneklerini dayattı. İşte, "biz bu direnişte yokuz komutanım" diyerek direnişten kaçan yeni liberallerin önlerinde secde ettikleri emperyalist demokrasinin sunduğu insan hakları tarifi buydu. Ya teslimiyet ya katliam! Peki kimdi ve neydi teslim alınmak istenen, komünist ve devrimci tutsakların şahsında? Depremzedelere bir çadır bile vermeyen, işsize iş, işçiye ekme, öğrenciye eğitim hakkı sağlamayan bu devlet, neden komünist ve devrimci tutsakları hücre tipi cezaevine sokmayı kendisine başlıca iş edinmişti? Devrimci ve komünist tutsaklar şahsında teslim alınmak istenen, işçi sınıfı ve emekçilerin bağımsızlık, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesiydi. Teslim alınmak istenen, sermaye iktidarı altında sömürülen ve ezilen on milyonların insanca yaşam mücadelesiydi. Teslim alınmak istenen, emperyalizme köleliğe ve ABD'ye uşaklığa karşı bağımsızlık mücadelesiydi. Teslim alınmak istenen, Kürt halkının sömürgecilere karşı ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesiydi. Komünist ve devrimci tutsaklar teslim olmayı, devrim ve sosyalizmin bayrağını elden düşürmeyi bir an olsun düşünmediler. Faşist sermaye devleti ya teslimiyet ya ölüm, dedi. Komünist ve devrimci tutsaklardan ya direniş ya ölüm yanıtını aldı. Ölümse ölüm! Faşizme boyun eğmek, diz çökmek, sürünmek değildir yaşamak! Devrim için can vermek değildir ölmek! Teslim olmaktır ölmek! Direnmektir yaşamak! Cesaretiniz varsa gelin! Canlarımız, kardeşlerimiz, yoldaşlarımız, bu ülkenin en değerli çocukları, bu dünyanın en ileri insanları, barbarlık düzeninin ölüm fermanı, dünyanın insanlık çağının ispatçıları. Canlarını namıya sürdüler. Bedenlerini siper ettiler kurşunlara. Hiç tereddüt etmeden direniş yolunu seçtiler. Parti, devrim ve sosyalizm bayrağını elden yere düşürmediler. Daha da yükselttiler. Adları isyan olacak! Adları devrim olacak! Mücadele yolumuz artık daha da aydınlık! Direncimiz artık daha da çelikten! Bayrağımız artık daha da kızıl!

Öfkemiz artık daha da büyük!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Zafere dair

Korkunç ellerinle bastırıp yararı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.
Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çığlık oldu ümid...
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
turnakla sökülüp koparılacaktır...
Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.
Ölüyor çarpışarak insanlarımız
-halbuki nasıl hak etmişlerdi yaşamayı-
ölüyor insanlarımız
-ne kadar çok-
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç ve fütursuz...
Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
bizi bir parça hüzün ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...
Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
turnakla sökülüp koparılacaktır...
Nazım HİKMET

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

İsmet KAVAKLIOĞLU:

1963'te Balıkesir'in Gönen ilçesinde bir çiftçi ailesinin çocuğu olarak doğdu. Devrimci düşüncelerle 1979 yılında Gönen'de tanıştı. Aktif bir faaliyeti olmadan 12 Eylül cuntası geldi ve bağları kesildi. 1986'ya kadar örgütsüz bir devrimci olarak yaşadı. Ama o hep Devrimci Sol'un görüşlerine ve pratiğine olan sempatisini korudu. Bir gün hareketle yeniden bağ kuracağım diye çalıştı. Kendi çevresindeki insanların eğitimiyle ilgilendi ve küçümsenemeyecek bir çevre yarattı. 1990'da hareket ile yeniden bağ kurduğunda yalnız değildi. Birçok insanı örgütleyip saflarımıza kazandırmıştı. 1991'de yeraltı örgütlenmesinde istihdam edildi. Defalarca tutsak düştü, işkence gördü. İşkence ve tutsaklıkta hep başı dik oldu. Hiçbir zaman diz çökmedi. Diz çöktürdü.

Bursa ve Balıkesir çevresinde çeşitli legal ve illegal görevler aldı. Tutsaklık ve gözaltılar sonrası her seferinde tereddütsüz mücadele saflarına koştu. 1994'te Karadeniz'de istihdam edildi. Ocak '95'de tekrar tutsak düştü.

Tutsaklık yaşamında birçok aktif görev aldı. Birçok direniş örgütledi, bizzat önderlik etti. Örgütümüzün Ulucanlar tutsak örgütlenmesi komite üyeliği ve sorumluluğunu sürdürdü. İki yoldaşı ve yedi siper yoldaşı ile birlikte şehit düştüğü son direnişin örgütleyicilerinden ve önderlerindendi. Bütün direnişlerin en önündeydi. Bunun için düşman İsmet'i iyi tanırdı. Ve onu bilerek, isim vererek katletti. İsmet, Ulucanlar destanını yaratarak ölümsüzleşti.

Ahmet SAVRAN : 1967'de Aydın'da doğdu. Çocukluğu köyde geçti. Yoksul bir aileden geldiğinden birçok işte çalışıp öğrenimini sürdürdü. 1982'den itibaren güreş sporu ile ilgilendi, 1982'de 48 kiloda Türkiye birincisi oldu. Liseyi bitirdikten sonra Manisa Spor Akademisi'ne girdi, burada DEV-GENÇ'lilerle tanıştı. 1994'te öğretmenlik hayatına başladı. Devrimci

düşüncelerden dolayı sürgünler yaşadı. Öğretmenlik yaşamını devrimci memur hareketi içinde sürdürdü. Devrimci memur eylemlerinin örgütlenmesinde Ahmet'in çabaları herkes tarafından bilinir. O bulunduğu konumda her zaman aktif bir insan, örgütleyici ve militan olmuştur.

Zonguldak'ta öğretmenlik yaparken Kurtuluş gazetesini sattığı için gözaltına alındı. Amaç Ahmet'i sindirmek ve devrimcilikten vazgeçirmektir. Ama o gazetesinin meşruluğuna ve haklılığına dayanarak direndi. Ama polis her ne şekilde olursa olsun Ahmet'i tutsak edip sindirmek istiyordu. Direnişle başlayan gözaltı tutsaklıkla sonuçlandı. Düzenin yasalarına göre de Ahmet'in işlediği bir suç yoktu. Ama polisin talimatıyla Mayıs '99'da tutuklandı ve Ulucanlar hapisanesine konuldu.

Ahmet, Ulucanlar'da Parti-Cephe'yi ve devrimi çok daha yakından tanıdı. Kararlı bir militan oldu. İlk defa gözaltını ve tutsaklığı yaşıyordu. Ya düzende yaşayacak ya da herşeyiyle devrimci olacaktı. Devrimci olmaya karar verdi.

Ulucanlar Direnişi'nin kahramanlarından oldu. Katledildi. Devrime bağlılığı ve devrimin yüceliğini hissetti, yaşadı ve Ulucanlar direnişine adını yazdırarak şehit oldu.

Aziz DÖNMEZ : 1981 Tokat Almus doğumlu. Yoksul bir ailenin çocuğu idi. Konfeksiyon ve deri atölyelerinde işçilik yaparak yaşamını kazanmaya çalıştı. 1996'da Parti-Cephe ile tanıştı. Yaşamını sürdürmek için Tokat ve İstanbul arasında gidip geldi. Demokratik mücadele içinde defalarca gözaltına alındı. Mayıs 1999'da Tokat'ta tekrar gözaltına alındı ve tutuklandı. Tutuklanmasının tek gerekçesi devrimci olmasıydı. O devrimi, devrimciliği gerçek anlamıyla öğrenmeye başladığında Ulucanlar'ın kahraman direnişçilerinden oldu. Ulucanlar artık onlarla anılacak ve hiç unutulmayacak.

Bir yoldaşından Zafer Kırbiyık'a...

“Sen ipi göğüsledin, bizde sıra...”

Zafer yoldaş;

Seni cezaevinde tandım, direniş ve barikatla birlikte.

İlk kez SAG-ÖO eyleminin 20. gününde görmüştüm seni. Daha önce yoldaşların sohbetlerinden biliyordum. “Nasılslın?” diye sorduğumda “Bu ne ki yoldaş, ben 90'lı günleri hedefliyorum” demiştin. Kısa bir görüşmeydi. '84 ÖO anması yaklaşıyordu. Tüm yoldaşlar gibi sen de gözlerinde açlığın izlerinden, yorgunluktan eser olmadan, anmanın öneminden, neler yapabileceğimizden bahsediyordun. Sonra daha bir coşkulu ayrıldık ve senin de onurla taçlandırdığın zafer gününe değin görüşemedik bir daha.

Henüz SAG direnişinin rahatsızlıklarını bile üzerinden atamamışken yazmaya koyuldun. Yazı yazma işi senin için dışarıdaki mücadeleye katkıda bulunmak demekti. Her görüşmemizde “daha iyi nasıl yazabiliriz?” sorusuna yanıt arardık birlikte.

Ankara'daki davan nedeniyle mahkemeye götürülmek için yola çıkmıştın. Kısa bir süre sonra geri döndün. Bizi öfkeliendiren seninse gülererek anlattığın olay geliyor aklıma. Cezaevi idaresi olağan aramanın dışına çıkmak istemiş, sen izin vermeyince Ankara'ya kadar dayak eşliğinde sloganlarla gitmiştin. “İstedikleri gibi yapamadılar ya” diye gülümsüyordun.

Konya Cezaevi faşist baskınların en yoğun ve doğrudan yaşandığı cezaevlerindendi ve kazanımlarımız hep birlikteydi. Her barikat, her açlık grevinde ve diğer eylemlerde...

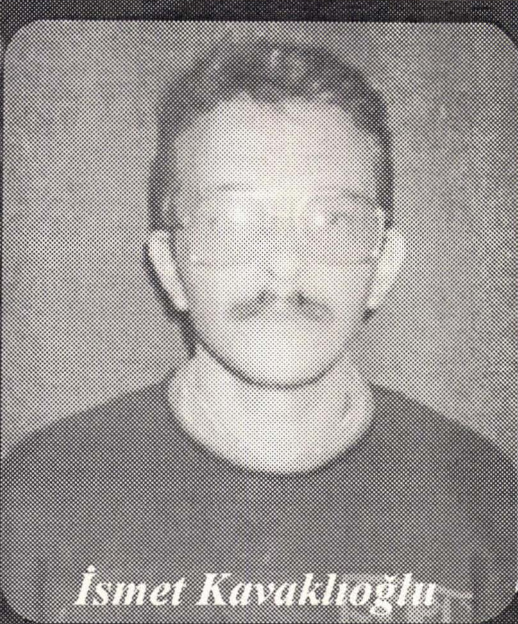
Komünist kişiliği kazanma konusundaki irade ve çabanla yüzün hep geleceğe dönüktü. Eksikliklerinden arınma ve iyi yönlerini geliştirme üzerine kuruluydu.

Sonra aileni kazanma konusundaki irade ve çaban... Bu senin için daha zorluydu. Ama hep “ne anlatabilirim”in, “nasıl yapabilirim”in kaygısını duydu.

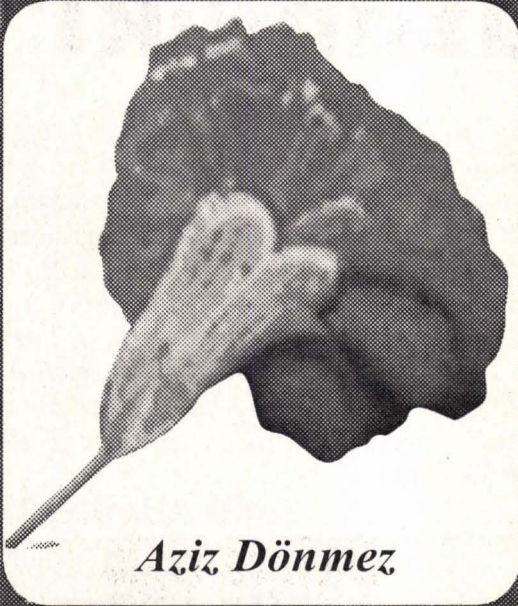
Şimdi yine adını bir cezaevi operasyonunun ardından, faşist devletin katliam listesinden duyuyorum. Ve sadece öfke duyuyorum, acıya yer bırakmayacak kadar güçlü bir öfke bu.

Can yoldaşım, daha önce seninle birlikte, her anımı hissederek yürüdük ölümün üzerine. Her eylemde daha da iyi tanıdık birbirimizi. Sen ipi göğüsledin. Bizde sıra. Sana söz, seni, 10 şehidimizi kavgamızda daha bir ileriye taşıyarak yaşatacağız. Katliamı unutmayacak, unutturmayacağız. Bu katliamın hesabını soracağız, sana söz yoldaş; Biz kazanacağız!

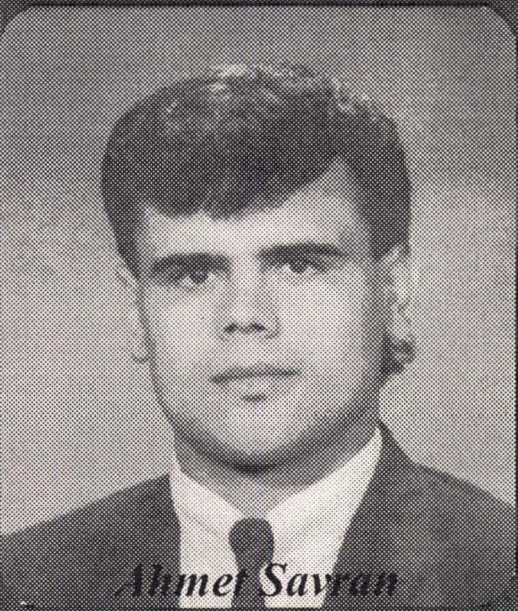
Ücretsiz PDF kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İsmet Kavaklıoğlu

Aziz Dönmez

Ahmet Savran

Zafer Kırbiyık

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Partinin ve devrimin adsız kahramanına...

"Bir tür kahramanlığa karşı büyük hayranlık duyuyorum: Sessiz kahramanlık, adsız kahramanlık, sessiz erdem, adsız erdem."

Fidel Castro

Ulucanlar kahramanlarının isimleri sıralanıyor bir bir. Ve bu listenin orta yerinde, beynime sıkılmış bir kurşun gibi duruyor senin ismin. Havada asılı kalıyor sözler. Alışmaya direniyor yürekler. Her isim birer hançer gibi saplanıyor yüreğime...

Senin adın dönüp duruyor beynimin kıvrımlarında. Yüzün hiç gitmiyor gözlerimin önünden. Aynı siperdeydik. Aynı dört duvarın ardında birlikte ördük yaşamı, paylaşımı ve direnişi. Aynı havalandırmayı voltaladık. Ve şimdi, anılarla dolu beynim, dünyanın zor işi de olsa, seni anlatmayı emrediyor bana...

Hep "en öndekiler"i hedef almış barbar sürüleri. "Özel tercih"lerle katledilmiş insanlarımız. Abuzer yoldaşın da düşmanın özel tercihlerinden birisi olduğuna şüphe yok. O, adımını attığı günden şehit düşüşüne değin, Ulucanlar'daki istinasız tüm direnişlerde aktif rol oynadı. Ulucanlar'da devrimci direniş çizgisinin hakim kılınmasında çok özel emeği olanlardandı. Yaşamı ve siyasal duruşuyla, günlük yaşamı örgütlemesiyle, paylaşımıyla, emekçiliğiyle, bu düzene karşı büyük bir direnişi yaşayan ve çevresine taşıran örnek bir komünistti.

Abuzer yoldaş, malta işgallerinde, rehin almalarında, düşmanla fiili gerginlik durumlarında, hep bir karınca gibi sessizce işinin başındaydı. Askeri-teknik hazırlıkların yapılmasından nöbetlerin düzenlenmesine kadar her ayrıntıda onun büyük emeği vardı. Birçok fiili direnişin pratik yönetiminde aktif rol oynadı, parti güçlerini yönetti. '96 Süresiz Açlık Grevi direnişinin en aktif bileşenlerindendi. Ölüm Orucu gönüllüsü ve en güçlü adaylarındandı. Tüm SAG ve Ölüm Orucu boyunca, yoldaşlarının ihtiyaçlarını karşılamak için bitmez tükenmez bir koşuşturmacanın emekçisiydi.

Abuzer yoldaş, direnişi sadece eylem anlarında değil, yaşamının tüm hücrelerinde yaşayan bir devrim emekçisiydi. Günlük yaşamını örgütlemeye disiplin ve iradesiyle örnekti. O nehri geçip derede boğulanlardan değildi. Bulaşık, temizlik vb. yaşamın her ayrıntısında bir devrim emekçisinin rahatlığı ve gönüllülüğüyle yerini aldı. Cezaevine özgü "ranzaseverlik"le, rahatına düşkünlükle asla uzlaşmadı. Koğuşun temizliği mi örgütlenecek? Abuzer sorumluluğu alır ve insanlar onbeş dakika sonra işe koyulmuştur. Gazete küpürleri mi arşivlenecek? Abuzer yoldaşlarını seferber eder ve kendinden öncekilerin sorumsuzluğundan dolayı dağ gibi birikmiş gazeteler üç gün içinde kesilir, arşivlenir, dosyalanır. En sorunlu işler onunla yoluna girer, gözlerde dağ gibi büyütülen işler

onun emekçiliğiyle kısa sürede halledilir.

Abuzer yoldaş, siyasal sorunlar üzerine kafa yormada, tartışmada ve güncel siyasetin takibinde de hep aktif oldu. O, "teoriyi teorisyen yoldaşlara" bırakanlardan değildi. Okuma programları oluşturdu ve düzenli biçimde hayata geçirdi. Yazı yazma konusundaki tutukluluğunu yoğun çabalar sonucu kırdı ve komünist basına düzenli biçimde makaleler, siyasal değerlendirmeler ve incelemeler yolladı. Üniversiteden edindiği birikimi (Hacettepe Psikoloji mezunuydu) marksist bakış açısıyla birleştirmek ve alternatif bir psikoloji üzerine çalışmalar yapmak en büyük projelerindendi. Bu amaçla psikoloji üzerine kitaplar okudu, güncel yayınları takip etti, incelemeler yaptı. Cezaevine girmeden önceki süreçte de, Ulucanlar'da bulunduğu dönemde de, en yoğun koşuşturmaca ile planlı teorik-siyasal çalışmaları birleştirmeyi başardı. Teorik ve siyasal eğitimin de emekçisiydi.

Derin ırmaklar sessiz akar. Abuzer yoldaş herşeyden önce büyük bir mütevazilik kahramanıydı. Burjuva dünyaya özgü kibir, kapris, hazımsızlık, kıskançlık ona hiç bulaşmamıştı bile. Onun için devrim ordusunun bir sıra neferi olmak en büyük gurur ve mutluluk kaynağıydı. Hiçbir zaman bunun ötesinde bir şey talep etmedi. Sürekli kendini geliştirme, eksikliklerinin üstüne yürüme çabası içinde oldu. Yoldaşlarının eleştirisinden öğrenmeye çalıştı, olgun eleştirileriyle yoldaşlarını geliştirdi. Son derece olgun, emekçi kişiliğini siyasal mücadeleyle birleştirdi. Büyük alçak gönüllülüğü ve yapıcılığıyla hep eğitici oldu. Ama mütevazilik adına iddiasızlığa düşenlerden de değildi. Bu konuda kendi eksikliklerinin de kararlıca üstüne gitti. Vasatçı, iddiasız tarzın karşısına devrimci iddia ve cüreti geçirdi.

Abuzer yoldaş ve omuz başında şehit düşen siper yoldaşları, cüceleşen faşizme karşı devrimci onurun, direngenliğin ve feda ruhunun destanını yazdılar. Teslimiyet çağrılarına, düzene iltihak etme eğilimlerine karşı devrim bayrağını yükselttiler. Bu anlamda onların mesajı, Süleyman yoldaşın mesajıyla aynıdır. Ve Abuzer yoldaşın yaşamı, Süleymanlaşma çağrısına verilmiş anlamlı bir yanıtıdır.

Gece ne denli karanlık olursa, yıldızlar da o denli parlak olur. İnsanlarımızı kurşunlarla, dipçiklerle, kasaturayla katleden, boğazlarını kesen "yeni dünya düzeni" karanlığına karşı Abuzer Çat'ın, İsmet Kavaklıoğlu'nun, Nevzat Çiftçi'nin ve diğer direniş şehitlerimizin kahramanlığı, birer yıldız gibi parlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Abuzer Çat

Mahir Emsalsiz

Önder Gençaslan

Halil Türker

Bir yoldaşın

Ulucanlar katliamında şehit düşen TKİP Merkez Komitesi üyesi Ümit Altıntaş yoldaş, son olarak 21 Aralık '98 tarihinde Ankara'da tutuklandı. Siyasi poliste tam direniş göstererek ifade vermeyi reddetti. Direnişçi kimliği doğal olarak zindanda da sürdüdü.

DGM'deki yargılama başlayınca partinin direnme geleneğini bu kez bu yeni platforma taşıdı. Mahkemenin daha sorgu aşamasında, birlikte yargılandığı öteki yoldaşları gibi, düzeni cepheden yargılayan ve devrim ve sosyalizm davasını cepheden savunan bir siyasi savunma yaptı. Bu savunmanın metnini okurlarımıza yeniden sunuyoruz.

Bu savunma Parti'nin "Tuna yoldaş"ı için henüz bir ilk sözdü. O asıl sözünü esas hakkındaki savunmasında söylemeye, Parti'yi parti programına ve çizgisine dayanarak cepheden savunmaya hazırlanıyordu. Faşist katliamda şehit düşmesi bu olanağı ortadan kaldırdı. Fakat o, parti, devrim ve sosyalizm davası uğruna ölümü tereddütsüz göğüsleyebilen bir komünist devrimci olduğunu kanıtlayarak bundan daha fazlasını başardı. Uğruna ölümü yiğitçe göğüsleme pratiği, davayı savunmanın en ileri ve en anlamlı düzeyi oldu. Böylece yalnızca düşman kürsülerindeki sözüyle değil, düşman zindanlarındaki pratiğiyle de bugünün ve geleceğin devrimci kuşakları için örnek bir komünist devrimci olarak ölümsüzleşti.

Komünistler yargılayanları yargılıyor!..

Çürümüş sermaye cumhuriyeti
er ya da geç yıkılacaktır!

Yeni cumhuriyet sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır!

Ümit Altıntaş

Mahkemeniz hukuk dışı ve gayrı meşrudur!

Ben bilimsel sosyalist görüşlere bağlı bir devrimciyim. Sermaye iktidarı şartlarında ise bu kadarı polis takibine uğramam, yalancı tanıklarla suçlu gösterilmeye çalışılmam, polis tarafından işkence görmem ve savcılık tarafından tutuklanmam için yeterli görülüyor. Şimdi de mahkemeniz bütün bu yalan, iftira, komplo ve terör uygulamalarını temel alarak yürütüldüğüne göre, gerçekte hukuk dışı ve gayrı meşru sayılmalıdır.

Ama bütün bunlara karşın beni idam cezasıyla yargılamakta olan mahkemeniz, gerçekte bu toplumdaki esas suç ve çürüme odağının sermaye iktidarı olduğunu bilmelidir. Bir hukuk kurumu bu işi yapamayacağına göre, cezalandırma işinin işçi ve emekçilerce günü geldiğinde yapılacağını da unutmamalıdır.

**Çürümüş ve kokuşmuş düzeniniz
yıkılmayı bekliyor**

76 yıllık cumhuriyetiniz, son 35-40 yıldır iyice çürümüş ve kokuşmuştur, artık yıkılmayı bekliyor. Kendini tamamen tüketmiş olan sisteminiz, bu yüzden terör ve yalanla ayakta duruyor. Ve tam da bu yüzden, ayakta çürüyor. '50'lerde hızlanan kapitalist gelişme, en sonunda bu yıkımın nesnel etkenlerini en ücra köşelere dahi taşıyarak ve artık dayanılmaz boyutlara getirerek, kendi mezarını kazacak işçi sınıfını toplumsal mücadele alanına

çekmiş ve yıkılışına kadar değişmez kabusu olarak kalacak olan devrim ve komünizmi bu topraklarda gerçek kılmış bulunuyor.

Bu son 40 yılın tarihi incelenirse, üç şeyin hiç değişmediği ve sürekli arttığı görülecektir. Birincisi, bütün sosyal devlet, refah toplumu, sınıf uzlaşması yalanlarına rağmen, tekelleşmenin korkunç boyutlardaki artışıdır. İkincisi, devrim ve sosyalizm güçlerinin devrimci sınıf mücadelesinin, tüm gelgitlere rağmen süreklileşmesidir. Her yenilginin ardından bir kez daha bilinçlenmiş, bir kez daha mücadeleye geçebilecek güçlerini büyümüş olarak, devrimin kaçınılmaz ayağa kalkışıdır. Üçüncüsü ise, devrimin olanaklarının bu artışının tersten bir ispatı olarak, faşist diktatörlüğün tahkimatının sürekli artışı ve sonuçta, sermaye devletinin toptan bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş bulunmasıdır.

**Sermaye devleti toptan bir kontr-gerilla
aygıtına dönüşmüştür**

'60'ların devrimci hareketi, öncelikle, '50'ler boyunca tarımın makinalaşması, pazar için üretim yapması ve kapitalistleşmesiyle birlikte, işçileşmeye başlayan ve ağırlıklı kente göçen yoksul emekçi köylülüğün kent yoksullarına dönüşmesiyle bir taban buldu. Dönemin öğrenci hareketi de, bu göçü ve yıkımı en ağır yaşayan kesimlerin çocuklarının omuzları üzerinde yükseliyordu. Böylece, bir yanda toprak işgalleri, bir yanda süresiz ders boykotları, gecekondulaşma ve yığınla karşı-sivil direnişleri, 6.

Filo protestolarıyla çok boyutlu geniş bir toplumsal muhalefet oluştu. Bu geniş toplumsal muhalefete, Kürt halkının uyanışı ve Kürt illerindeki kitlesel mitingleri, ve nihayet, sonunda sistemi bir askeri faşist darbeye mecbur bırakan, Kavel, Zonguldak, Demirdöküm, Paşabahçe ve Alpagut direnişlerini 15-16 Haziran'da dev bir işçi direnişine çeviren sınıf hareketini eklemeliyiz. Sistem faşist bir sermaye diktatörlüğü olduğu ölçüde, yükselen devrimci hareketin karşısına yasal sınırlardan çıkmakla yetinemezdi, böyle bir niyeti de yoktu. İlk elden kontr-gerilla, doğrudan ülkücü faşist ve dinci gerici komünizm ve devrim karşıtlığı üzerinden örgütledi ve katliamlara girişti.

ABD askeri işgal donanmasını protesto eden gençlere saldıranlar ve Kanlı Pazar'ı örgütleyenler, kontr-gerilla ve onun dinci gerici sivil uzantılarıydı. Aynı dönemde, resmi devlet polisi de keyfi öldürmelerle yasadışı görevini yerine getiriyor ve bu kirli kontra işlerinin ihtiyacının artışıyla birlikte, daha geniş bir kontr-gerilla örgütü ihtiyacı da doğuyordu. Dahası, sınıf hareketi devreye girdikçe, burjuvazi de en büyük vurucu gücü orduyu devreye sokuyor; Zonguldak'ta ve 15-16 Haziran'da işçileri katlediyor; tankları ve uçaklarıyla, gökleri işçilerden geri almaya çalışıyordu. En sonu, 27 Mayıs sonrası '61 Anayasası ile güvenceye alınmış tüm demokratik haklar 12 Mart darbesiyle ortadan kaldırılıyordu. Her türlü kontra yöntemi, devletin biricik uygulaması haline getiriliyordu. Bunların bir kısmı idamlarla, bir kısmı keyfi yerinde infazlarla,

bir kısmı işkencelerde katletmelerle uygulamaya konuluyordu.

'71 Hareketi'nin manifestosu: Sistem yıkılacak, devrim kazanacak!

Ne var ki düzen devrimci hareketi yargılamadı. Devrim Kızıldere'de Mahir Çayanlar'la bir manifesto yazdı. Kaypakkaya'da ise işkencede yargılanamazlığını ilan etti. Ve Deniz Gezmişler'in idamında hükmünü verdi: Sistem yıkılacak, devrim kazanacak!

Sistem yendiğini sandığı devrimci hareketi iki-üç yıl içinde yeniden karşısında gördüğünde ise şaşırmmalıydı. Zira nasıl '50'lerin hızlı kapitalistleşmesi modern sınıf savaşımını doğurduysa, aynı şekilde; '60'larda bunun derinleşmesi, Türkiye'de ağır sanayi kuruluşu yönündeki adımlar, kapitalist sanayileşmenin gelişmesi, buna bağlı olarak kırdan sınıfsal farklılaşma ve çözülmenin hızlanması, kentleşmenin artışı ve tüm bunların biriktirip üstüste yığıldığı sorunlar temeli üzerinde, daha güçlü bir devrimci hareket doğması da doğal ve kaçınılmazdı.

Büyüyen devrim ve tahkim edilen diktatörlük

Böylece '70'ler, Şahin Aydın ve Kerim Yaman'ın faşist tetikçilerce katledilmesine karşı dev anti-faşist kitle gösterilerini, Koca Mustafa Paşa sokak çatışmalarını, barikat günlerini, 1 Mayıs Mahallesi direnişlerini, işçi sınıfının DGM'leri ortadan kaldıran siyasal genel grevlerini, süresiz okul işgal ve boykotlarını, işçi sınıfının görkemli 20 Mart faşizme ihtar eylemini, Tarih yollarında silahlı çatışmaları, Dersim'de sığınaklarda hazırlanan silahlı 1 Mayıs gösterilerini, Taksim'in birkaç yıl peş peşe yüz binlerce işçi ve emekçiyle fethini, DISK genel başkanının katledilmesini izleyen büyük anti-faşist eylem ve gösteri dalgasını, Kürdistan illerinde yer yer feodal Kürt ağalarına kök söktüren Kürt özgürlük savaşımını gördü.

Sayılamayacak kadar çok örnekleriyle devrimci hareketin bu güçlenişi, burjuvaziye kontr-gerilla örgütünü daha sistemli kullanmak ve büyütme zorunda bıraktı. Binlerce kişiyi katleden ülkücü-faşist ve dinci-gerici hareketler, bu kontra aygıtının

organik bir parçası haline getirildiler. Maraş, Çorum gibi kitle katliamları böyle örgütlendi. Bütün sivil faşist tetikçiler, Çatlılar, Kırıcılar, Ağcalar doğrudan kontr-gerillanın resmi yapısında örgütlendiler. Kuşkusuz, kontr-gerilla sadece bu kesimler üzerinden değil, resmi bir devlet örgütü olarak da tahkim edilmeye çalışıldı. 1 Mayıs '77 kitle katliamı doğrudan devlet tarafından örgütlendi. Hukuk dışılığı ve gayri meşru oluşunu açıktan bu kontra yapılanmasının bir parçası olmaktan alan DGM'lerin '70'lerdeki kuruluşu, ancak işçilerin genel siyasi greviyle önlenebildi.

Sonunda kontr-gerillanın beyni ve yönetici gücü ordu, sadece güçlü bir kontr-gerillanın yetmediğine, tüm devlet yapısının kontr-gerillaya göre örgütlenmesi gerektiğine karar verdi ve bunu 12 Eylül askeri faşist darbesiyle yaşama geçirdi. Bu devrimle tehdit edilen tekeller kapitalizmin zorunlu ve ancak orta vadeli bir çözümüydü.

Yurtta savaş bölgede savaş!

Nitekim '80'den beri kontr-gerilla cumhuriyetinin her alanda tahkimatı, mafya ve rant ekonomisinin güçlenmesi ve tekelleşmenin artışı elele gidiyor.

Sermayenin devlet partisi ve kontr-gerillanın asıl beyni orduya bakın. Kontr-gerilla olarak her türlü uygulamasını, BÇG, MGSB ve brifingleri ile resmileştiriyor. Veli Küçük gibi üyelerine dokundurtmuyor. Afganistan'dan Avrupa'ya uyuşturucu trafiğini bizzat zırhlı araçları ile yürütüyor. Ve OYAK adıyla, sadece Türkiye'nin değil, bölgenin de sayılı tekellerinden birini oluşturuyor. Bugün de ÖHD ve ÖKK gibi örgütlenmeler şahsında kontra örgütlenmesini tahkim ediyor. Sözde kavgalı

olduğu faşist-gerici çeteleri Bosna'da bizzat silahlandırıyor, Azerbaycan'da darbe düzenlemeye yolluyor ve bunu finanse ediyor. Tabii ki bunlar dış politikanın tamamına yayılınca, bu kontra dış politikasını da en saldırgan emperyalist ülke ABD'nin taşeronluğu ve en terörist ülke İsrail'in kontrolünde yürütüyor.

Kontr-gerillanın esas besleyeni olan tekeller burjuvazi, bütün bu yapılanmayı, ayakta kalmasının tek şansı olarak görüyor. Kriz içindeki kapitalist ekonominin hergün daha da fazla rant, uyuşturucu-mafya ekonomisi haline gelmesi, doğal olarak bu ekonomiyi ayakta tutmak için her türlü çaba

yöneltiyor. Dahası bu mali-ekonomik zayıflık ancak talan ve savaş politikacılığı ile yeni imkanlar yaratabileceğinden, sadece içte işçi ve emekçilere karşı değil, dışta da bölge ülkelerinin işçi ve emekçilerine karşı bir terör politikacılığı zorunluluğunu doğuruyor.

Çeteleşmiş devletin sözde çete temizliği halkın aldatılmasıdır

Sözde temizlik ile en çok üzerine gidilen kesimlere, polis kurumu ve M. Ağar gibi kliklere ise dokunulmuyor. Bu kesimler, içte devrimcilere ve Kürt yurtseverlerine karşı gününbirlik kontra uygulamalarının yöneticileri olmak konumuyla daha çok yıprandıkları ve hiyerarşi bakımından zayıf bir kurum olduğundan mafya ekonomisinin kazançlarından daha büyük paylar aldıkları için, doğal olarak üzerlerine en çok gidilenler oldular. Polis teşkilatı ve burjuva partiler bu süreçte kontr-gerilla hiyerarşisine uyum çerçevesinde hizaya getirildiler. İhale yolsuzluklarının üzerine gidilmesi sermaye devletin en büyük gelir getiren mafya ekonomisini düzenlenmesi ihtiyacının ürünüydü. Bu şartlarda Türkbank yolsuzluğu, Çakıcı temizliğinin sınırları anlaşılır hale geliyor.

DGM'lerle yasallaştırılmış kontra-yargı bütün bu süreçten ayrı düşünülemez. Hepsinden öte yargının sözde temizlik vesilesiyle dokunabildiklerine bakarsanız, onun işlevinin alt çete memurlarına dönük usul yargılamaları olduğunu görürsünüz. Ama bu aynı yargı devrimcilere ve ilericilere yöneldiğinde, en ağır cezalara hem de kişilerin gıyaplarında karar vermektedir.

Çürümüş sisteminiz kirli ve aşağılık itirafçılık kurumundan medet umuyor

Son olarak, bu yargılamanın en kişiliksiz yanını oluşturan itirafçılık kurumuna değineceğim. Bu kirli sistemin en pis işleri itirafçılara yaptırılır ve işleri bittiğinde üstünde tepinilir. Bu toplumda, alt sınıflardan insanların beyinlerinin yıkanmasıyla üretilmiş sivil faşistlerden birkaçı, hiç değilse görüntüyü kurtarsın diye idam edildi. Devrimcilerin onurla çıktıkları idam sehpalarında faşistler korkudan ölüyorlardı. Kürt ulusal hareketine karşı kullanılan itirafçılar, her gün uyuşturucu rantı için birbirini öldürüyor, birbirlerinin karı-kızlarının ırzlarını geçiyorlar. Mustafa Duyar yeni itirafılar için çırpınırken bir başka çete tarafından öldürüldü. Sermaye basını, bunca zaman kullanılmasına ve devletin kabul ettiği samimi itiraflarına rağmen, onu aşağılamayı tercih etti. Çürümüş bir sistemde başka türlü bir vefa olabilir miydi?

Sistem yeni Ağcalar, Çatlılar üretmeye başladığına göre, bu toplum onları er-geç temizleyecektir. Sistemin temizlik kampanyası göstermelik olduğuna göre, pisliği ancak devrim temizleyebilir. 76. yılda çoktan çürümüş olan sermayenin kontr-gerilla cumhuriyeti er ya da geç yıkılacaktır. Yeni cumhuriyet proleter bir cumhuriyet, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır.

**Merkez Kapalı Cezaevi
Ulucanlar-Ankara**

Sistem yıkılacak, devrim kazanacak!

- ✓ Mahkemeniz hukuk dışı ve gayri meşrudur!
- ✓ Çürümüş sisteminiz kirli ve aşağılık itirafçılık kurumundan medet umuyor!
- ✓ Sermaye devleti toptan bir kontr-gerilla aygıtına dönüşmüştür!
- ✓ Çeteleşmiş devletin sözde çete temizliği halkın aldatılmasıdır!
- ✓ Çürümüş ve kokuşmuş düzeniniz yıkılmayı bekliyor!

**Çürümüş sermaye cumhuriyeti
er ya da geç yıkılacaktır!
Yeni cumhuriyet
sosyalist bir işçi-emekçi
cumhuriyeti olacaktır!**

TKİP Merkez Komitesi üyesi Habip Gül'ün (Nevzat Çiftçi) Ankara 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne sunduğu 20 Ocak '97 tarihli savunmayı okurlarımıza daha önce "Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!" başlığı altında tam metin olarak sunmuştuk. Bu savunmadan dolayı H. Gül ayrıca yargılandı ve bu yargılamayı düzeni ve devleti cepheden suçlayıp yargılamanın yeni bir vesilesi olarak kullandı. 13 Ocak '98 tarihli bu ikinci savunmayı da daha önce, "Düşünce ve inançlarımı bir kez daha ve bu kez daha kararlı bir biçimde yineliyorum: Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!" başlığı altında tam metin olarak okurlarımıza sunmuştuk.

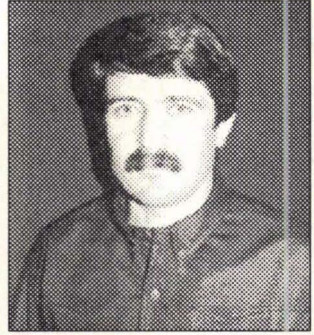
İşkencede ve zindanda her zaman tam bir direniş çizgisi izleyen bu yiğit komünist devrimci, mahkemelerdeki bu tutumuyla direnişçi kimliğini yeni bir alanda bir kez daha kanıtladı ve Parti'nin kısa zamanda oluşturduğu militan direnme geleneğinin örnek ve sembol isimlerinden biri haline geldi. Komünist hareketin saflarına katıldığında dört çocuk babası genç bir metal işçisi olan H. Gül yoldaş, böylece devrimci sınıfın örnek bir mensubu olduğunu da kanıtlamış oldu. H. Gül'ün direnme çizgisi her komünist militan için büyük bir güç ve ilham kaynağıdır.

Belli kısaltmalarla H. Gül'ün bu son iki savunmasını birkaç bölüm halinde okurlarımıza yeniden sunuyoruz. Bu sayımızda 20 Ocak '97 tarihli ilk savunmanın ikinci bölümünü yayınlıyoruz (Metne yeni bazı ara başlıklar ilave ettik).

İşçi sınıfı saflarından Komünist İşçi Partisi önderliğine yükselen H. Gül (Tekoşin) yoldaşın anısı önünde derin bir saygı ve bağlılıkla bir kez daha eğiliyoruz.

Komünistler yargılayanları yargılıyor!

Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız/2

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

Habip Gül (Nevzat Çiftçi)

Silahlanma ve militarizm doludizgin

Son yıllarda dünya ölçeğinde gittikçe derinleşen bir kriz batağına sürüklenen, kriz derinleştikçe çürüyüp soysuzlaşan kapitalist sistem, çok değil bundan 8-9 yıl önce, "barışın ve refahın güvencesi" olarak insanlığın önüne konuluyordu. Ne oldu da yere göğe sığdırılamayan kapitalizm bir kez daha bataklığın içine sürüklendi, insanlığın baş belası olduğunu bu denli çabuk yeniden gösterdi?

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki yozlaşmış bürokratik rejimlerin çöküşünü fırsat bilen ve bu çöküşleri sosyalizme fatura eden emperyalist-kapitalist cephe, yaygın bir anti-sosyalizm/anti-komünizm propagandasına girişti. Barbar ve sömürücü karakterini yeni bir takım kavramlarla ve sıfatlarla gizleyerek, sosyalizme alternatif olarak "yeni dünya düzeni"ni sundu. "Yeni dünya düzeni", "globalleşme", "küreselleşme" gibi argümanlarla tüm dünyaya aldatıcı umutlar ve hayaller pompaladı. Revizyonizm ve reformizmin de desteğiyle devrim ve sosyalizm, dünyadaki bütün kötülüklerin nedeni olarak ilan edildi. Zaten göstermelik olmaktan öteye bir işlevi kalmayan Varşova Paketi'nin '89'larda fiilen son bulmasıyla, emperyalist kamp Malta Zirvesi'nde, "sosyalizmin artık tarihe karıştığını, buna karşı kapitalist sistemin ebedi zaferi olarak "yeni dünya düzeni"ni ilan etti. İddiaya göre "yeni dünya düzeni" soğuk savaş döneminin, dolayısıyla nükleer silah üretimi ve aşırı silahlanmanın da sonu olacaktı. Kitle

imha silahlarının imha edileceği propagandasıyla birleştirilerek barış, kardeşlik ve refah üzerine yalana ve sahtekarlığa dayalı bir propaganda yürütüldü.

Tüm bunların birer yalan olduğunu görmek için istatistiklere bakmak bile yeterlidir. Bakıldığında, o günden bu yana dünyada silahlanma harcamalarına ayrılan payın her geçen gün artarak büyüdüğü açıkça görülmektedir. Yeni yeni kitle imha silahları ve nükleer silahlar üretiliyor, peşpeşe nükleer silah denemeleri yapılıyor. Birleşmiş Milletler verilerine göre, gelişmiş ülkelerin yıllık askeri amaçlı harcamaları 2 milyar dolardır. Bu rakam az gelişmiş yoksul ülkelerde 2 milyon insanın toplam yıllık gelirine eşittir. Yine Uluslararası Stratejik Çalışmalar Enstitüsü tarafından hazırlanan rapora göre, sadece Rusya ve ABD'nin elinde halihazırda 71 bin ton kimyasal silah mevcuttur. Fransa'nın Pasifik Okyanusu'nda yaptığı nükleer silah denemeleri ve diğer emperyalist ülkelerin benzer girişimleri defalarca uluslararası tartışmalara konu olduğu için herkesin malumudur. Bugün dünya ölçeğinde en gelişkin pazar uyuşturucu ve silah pazarlarıdır.

Bu konuda emperyalist-kapitalist sistemin sömürücü barbar yüzünü ve "yeni dünya düzeni"nin işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı baştan aşağı bir sömürü ve savaş aygıtından ibaret olduğunu daha iyi görmek için Uluslararası Stratejik Çalışmalar Enstitüsü'nün belli başlı ülkelerin silah ithalatı ve ihracatı hakkında verdiği istatistiklere bakmak yeterli olacaktır.

1989-93 döneminde silah ithalatı

Hindistan	:	10 milyar 478 milyon dolar
Japonya	:	8 milyar 256 milyon dolar
S.Arabistan	:	8 milyar 039 milyon dolar
Türkiye	:	7 milyar 729 milyon dolar
Yunanistan	:	6 milyar 257 milyon dolar
Mısır	:	4 milyar 614 milyon dolar
İsrail	:	3 milyar 132 milyon dolar
İran	:	2 milyar 582 milyon dolar

Emperyalist ülkelerin 1994-95 yılları arasında silah ihracatları

	1994	1995
ABD :	19 milyar 916 milyon dolar	15 milyar 138 milyon dolar
Rusya:	1 milyar 472 milyon dolar	5 milyar 975 milyon dolar
Almanya:	3 milyar 779 milyon dolar	3 milyar 005 milyon dolar
İngiltere:	2 milyar 284 milyon dolar	2 milyar 554 milyon dolar
Çin:	1 milyar 138 milyon dolar	1 milyar 328 milyon dolar
Fransa:	1 milyar 562 milyon dolar	1 milyar 247 milyon dolar
Özbekistan:	621 milyon dolar	710 milyon dolar
Hollanda:	889 milyon dolar	628 milyon dolar
Çek Cumhuriyeti:	567 milyon dolar	499 milyon dolar
İtalya :	517 milyon dolar	496 milyon dolar

İç politika gündemini değiştirmek için ve daha da önemlisi, halklar arasındaki şovenizmi körüklemek için Türkiye'nin son günlerde SSC-300 füzelerini bahane ederek Yunanistan'a karşı attığı savaş naraları bir yana bırakılacak olursa, bugün irili-ufaklı olmak üzere dünyanın tam 42 ülkesinde savaş sürüyor. Bu savaşların bir kısmı Kürdistan'da olduğu gibi emperyalist-kapitalist sömürgeciliğe karşı yürütülen özgürlük ve bağımsızlık savaşları iken, bir çoğu da Bosna-Hersek, Ermenistan, Ruanda ve benzeri ülkelerde olduğu gibi emperyalistlerin kışkırtmaları sonucu gerici boğazlaşmalar olarak yaşanmaktadır. Önce çeşitli kışkırtmalarla karışıklıklar yaratan, halkları birbirine düşüren emperyalist ülkeler, ardından da Somali, Ruanda, Bosna'da olduğu gibi "Barış Gücü" maskesi altında yeni işgaller gerçekleştirmektedirler. Bu ülkeler yeni pazar ve ucuz iş gücü cenneti haline getirilerek halkların tüm maddi ve manevi değerleri talan edilmektedir. Sadece Türk sömürgeciliğinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli sömürgeci savaşın yıllık faturası, işçi ve emekçilerin cebinden gaspedilen 8 milyar dolardır. "Yeni dünya düzeni", sadece savaş kışkırtıcılığı, halkların birbirine kırdırılması, yeni işgaller, kitle imha silahları, nükleer silahların üretimi ve ticareti alanında emperyalist sistemin rekorlarını kırmadı. Aynı şekilde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı ekonomik ve sosyal saldırılar ile bunu tamamlayan militarist baskı aygıtlarının geliştirilmesi (somut olarak Türkiye'deki kontra-çete devleti gibi) ve polis devlet uygulamalarının yaygınlaştırılması alanında da yeni rekorlara ulaştı.

1,5 milyar işsiz, 250 milyon çocuk işçi...

Bugün '96 istatistikleriyle dünyada tüm sosyal haklardan yoksun, en zor koşullar altında kölece çalışan 250 milyon çocuk işçi var. Yine resmi rakamlara göre dünyada 820 milyon, gerçek rakamlara göre ise 1,5 milyar işsiz var. Servet-sefalet kutuplaşması her geçen gün giderek derinleşiyor. "Yeni dünya düzeni" (emperyalist-kapitalist sistem) işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı çok yönlü sömürü ve soygun politikalarını G-7, IMF, Dünya Bankası ittifakıyla tek merkezli olarak üretmeye ve yine IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşlar vasıtasıyla, Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağlı ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerine uygulatmaya devam ediyor. Örneğin asker ve polisler verilen % 70'lik zammı talep eden diğer kamu emekçilerine bugünkü hükümetin verdiği cevap, "önce IMF'ye danışmamız lazım" olabiliyor.

Yılların mücadelesiyle kazanılmış sosyal hakların gasbı, özelleştirme, sıfır sözleşme, tensikat vb. saldırıların ilk hedefi, nisbeten az gelişmiş ve emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerin işçi sınıfı olsa da, kendini "uygarlığın beşiği" sayan emperyalist ülke metropollerinde de durum bundan pek farklı değil. Bu ülkelerde de açlık, sefalet işsizlik giderek çıg gibi büyümektedir.

Proleter kitle hareketinin ve halk isyanlarının yeni dönemi

Sosyalizme alternatif olarak gösterilen "yeni dünya düzeni"nin işçi sınıfı ve emekçi halklar için savaş, işsizlik, sömürü, soygun ve katliamdan başka bir şey olmadığının pratikte kanıtlanması için birkaç yıl bile yetti. "Yıkıldı", "tarihe karıştı" denilen

sosyalizm, bugün işçi sınıfı ve emekçi halkların umudu olmayı tüm canlılığıyla sürdürüyor. Kapitalist barbarlığın içyüzü dünya işçi sınıfı ve halkları tarafından görüldükçe, bu umut günden güne yıldan yıla büyüyecek ve yeni bir devrimler dönemine yol açacaktır.

Sadece '96 yılının son iki ayında işçi sınıfının sermaye düzenine karşı eylemlerine ve politik taleplerine bakmak bu konuda yeterli olacaktır. Fransa, Danimarka, Yunanistan, İtalya, Belçika, İsveç, İsviçre, Bulgaristan, Lübnan, Rusya, Güney Kore, Almanya, İspanya ve daha birçok ülkede genel grevler, yürüyüşler ve protestolarla "yeni dünya düzeni" lanetlenmiş, henüz cılız da olsa yer yer sosyalizm şiarları yükseltilmiştir. Türkiye'de de durum bundan farklı değildir. Yüz binleri aşan işçi ve kamu emekçisi, sermaye düzeninin sömürü, soygun, zulüm politikalarına karşı, mafya-çete-kontra devletine karşı alanlarda öfkelerini politik ağırlıklı talepleriyle haykırıyor. Bugün, Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaşa karşı "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarı, bir çok eylemin en yaygın atılan sloganlarından biridir.

Daha "yeni dünya düzeni"nin en şaşaalı dönemlerinde Türkiyeli komünistler, "yeni dünya düzeni"nin, "iki yönlü işlevine ve sonuçlarına" işaret etmişlerdi. Yeni dünya düzeni, esas işleviyle devrimci

gelişmelere ve sosyalizm tehlikesine karşı emperyalist-kapitalist sistemin iç çelişkilerini geri plana iterek tek blok halinde çıkmaya çalışması, işçi sınıfına karşı ekonomik, sosyal, siyasal ve ideolojik saldırısının azgınlaşması iken, diğer yandan emperyalistler arasında yeni kamplaşma, pazar rekabeti ve politik etkinlik savaşı idi. ("Yeni dünya düzeni"nin hemen akabinde patlak veren ve emperyalistler arasında politik etkinlik savaşına ve it dalaşına dönüşen Körfez Savaşı bunun somut bir örneğidir). Bu da doğal olarak işçi sınıfı ve ezilen haklar için yeni işgaller, ilhaklar, savaşlar; sömürü, soygun ve zulüm demektir.

Böyle bir düzenin sosyalizme alternatif olması bir yana, kapitalizmin derinleşen iktisadi, sosyal ve siyasal krizinin, çürüme, kokuşma ve yozlaşmanın ve bununla birlikte yeni gelişmelerin, daha doğrusu yeni bir dönemin başlangıcıydı. Türkiyeli komünistler, daha 1990'ın ilk aylarında topladıkları 1. Genel Konferans'larında "yeni dünya düzeni"ni şu şekilde tahlil ediyorlardı:

"Burjuva ideologlarının büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil, yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem, yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtiler bunu gösteriyor." (EKİM 1. Genel Konferans Belgeleri/Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Yayınları, s. 149)

Bugün baktığımızda bu satırların pratikteki karşılığını somut olarak görebiliyoruz. Sermaye cephesinde çürüme ve kokuşma nedeni olan siyasal ve ekonomik kriz her alanda derinleşiyor. Sermaye devleti artık işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde çıplak bir sömürü ve zor aygıtı olmaktan öte bir anlam ifade etmiyor. Bu durumu gören işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınlarda politikleşme eğilimi gittikçe daha fazla belirginleşiyor ve öne çıkıyor.

Yığınlarda sermaye düzenine karşı oluşan tüm hoşnutsuzluğa karşın, işçi sınıfı ve emekçileri düzene karşı iktidar perspektifiyle harekete geçirecek öncü komünist bir partinin yoksunluğu bugün sermaye düzeninin en büyük şansdır.

Devletinizi bir hırsızlar, uyuşturucu tacirleri ve katiller sürüsü yönetiyor!

Bugünkü siyasal gündeme dönersek, yakın geçmişte yaşanan ve bir anda ülkenin gündemini belirleyen Susurluk kazası, işte böylesi bir genel çürümenin göstergelerinden biri ve son örneğidir. Mafyalaşan devletin kendi iç çıkar çatışmaları sonucu birçok faili meçhul (devlet) cinayet açığa çıkıp

aydınlığa kavuştuğu gibi, devletin ilericilere, devrimcilere ve komünistlere, toplumsal muhalefete karşı oluşturulan çete ve terörist yapılanmasını da ortaya serdi. Çatlı gibi uluslararası uyuşturucu ticaretiyle uğraşan ve onlarca devrimci, yurtsever ve demokratın katili olan bir kontra elemanın Çiller tarafından "kahraman" ilan edilmesi, bu devlet mekanizmasının en mantıklı ifadesiydi. Çiller'in söylediği sözlerde şaşılacak bir şey yoktu. Çünkü bu düzende işler böyle yürüyordu. Herşey bir avuç

sömürücünün çıkarı için değil midir zaten? O halde "devlet için" işçi ve emekçilere, onların öncüsü devrimci ve komünistlere kurşun sıkan herkes "kahraman" olmalıydı. Yani bu sözleriyle Çiller hiç değilse devlet adına kullanılan sefilleri sahiplenme dürüstlüğü göstermiştir. Ya Çatlı vb. çetelerden habersizmiş gibi görünen, sahtekarlığıyla yığınları uyuşturmaya çalışan kontralara ne demeli? Peki, Türkiye ve Kürdistan'da emekçi halklara kan kusturan; getirdiği her gerilla kulağı için ödül alan; Kürt ulusunun toptan imhasını amaçlayan; Kürdistan topraklarını uyuşturucu merkezine dönüştüren; panzer ve resmi araçlarla sınır boylarında eroin sirkülasyonu sağlayan ve kuşkusuzdur ki birer cinayet şebekesi olan MİT, Özel Tim, JITEM, Kontr-gerilla ve 70 bin köy korucusu Çatlı'dan farklı bir işlev mi görüyor? Bunların hepsi de, işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesine karşı oluşturulmuş cinayet şebekeleri değil midir? Acaba Hüseyin Kocadağ, Mehmet Ağar, Hayri Kozakçıoğlu, Necdet Menzir,

Yılların mücadelesiyle kazanılmış sosyal hakların gasbı, özelleştirme, sıfır sözleşme, tensikat vb. saldırıların ilk hedefi, nisbeten az gelişmiş ve emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerin işçi sınıfı olsa da, kendini "uygarlığın beşiği" sayan emperyalist ülke metropollerinde de durum bundan pek farklı değil. Bu ülkelerde de açlık, sefalet işsizlik giderek çıg gibi büyümektedir. Sosyalizme alternatif olarak gösterilen "yeni dünya düzeni"nin işçi sınıfı ve emekçi halklar için savaş, işsizlik, sömürü, soygun ve katliamdan başka bir şey olmadığının pratikte kanıtlanması için birkaç yıl bile yetti. "Yıkıldı", "tarihe karıştı" denilen sosyalizm, bugün işçi sınıfı ve emekçi halkların umudu olmayı tüm canlılığıyla sürdürüyor. Kapitalist barbarlığın içyüzü dünya işçi sınıfı ve halkları tarafından görüldükçe, bu umut günden güne yıldan yıla büyüyecek ve yeni bir devrimler dönemine yol açacaktır.

Orhan Taşanlar, Sedat Bucak ve benzerleri, Çatlı'dan daha mı az katliam sorumlusudurlar? Bütün bu sayılanlar devlet için “kahraman” oluyor da neden Çatlı “devlet kahramanı” olmasın?

Yani binlerce devrimcinin katili Hüseyin Kocadağ gibi!

Yani devrimcilerin kurşunlarıyla mefta olmuş bir işkenceci gibi!

Yani Kürdistan dağlarında gerilla kurşunlarıyla hak ettiği cezayı alan bir özel tim elemanı gibi!

Sömürgeci savaşta ölen, yaralı kalan, ya da akli dengesini yitirerek sonraki yaşamında özürlüler kategorisine katılan yüzlerce “mehmetçik” gibi!

Ya da sömürü, soygun, zulüm ve vahşet düzeninin sürekliliği için on binlerce devrimciyi, yurtseveri, komünisti, ilerici aydını mahkum ederek onların yaşamını zindanlarda tüketerek beslenen ve bu düzenin hukuk ve yargı ayağını oluşturan siz yargıçlar gibi!

Hepinizin de ortak amacı, milyonların kanı ve onların ürettiği değerler üzerinde tepinen sömürü düzeninin korunması ve kontra devletin sürekliliği değil midir? Kiminizin papaz, kiminizin cellat, kiminizin BUCAK ve AĞAR gibi ruhsatlı, kiminizin ise ÇATLI'lar gibi ruhsatsız olması neyi değiştirir ki?

Egemenleriyle, kurumlarıyla, yasalarıyla meşru olmayan bir düzenin gayri meşru uzantıları değil misiniz hepiniz?

Çürümüş düzeninizi ve kokuşmuş devletinizi yıkacağız!

Özellikle son zamanlarda toplumun gündemine giren ve aslında sermaye düzeninin gerçek niteliğini yansıtan çürüme ve kokuşmanın boyutlarını '95 yılında bir vesile ile değerlendirme konusu yapan Türkiyeli komünistler, durumu marksist bir tahlil gücüyle ve şu şekilde ortaya koyuyorlardı:

“Tüm bunlar, ömrünü tüketmiş

asalak ve kokuşmuş bir düzeni sürdürmek içindir. İnsan emeği ve kanıyla beslenen, on milyonlarca insanın aşırı sefaleti üzerinden sefi bir hayat yaşayan asalak bir sermaye sınıfının egemenliğini devam ettirebilmek içindir.

“Bu asalak düzenin ve sınıfın, öncesi bir yana, son birkaç on yılda topluma çıkardığı fatura gerçekten dehşet vericidir. Siyasal planda bu fatura, ülkenin emperyalizmin siyasal ve askeri tam vesayetine sokulması, demokratik hak ve özgürlüklerin sistematik bir baskıyla bastırılması ve iki kanlı askeri darbe olmuştur. Bu tür bir süreç içinde, bugün çalışan halkın sırtından finanse edilen devasa boyutlarda asalak bir devlet aygıtı yaratılmıştır.

“İktisadi planda bu fatura, emperyalizm ile işbirliği içinde emeğin ağır bir sömürüsü, ülke kaynaklarının yağması, çalışan halkın sürekli yoksullaşması, gelir dağılımında, demek oluyor ki servet-sefalet kutuplaşmasında yaratılan büyük

uçurumlar olmuştur. Emperyalizme yaratılan büyük sömürü ve talan olanaklarına rağmen, ülke bir de '70 milyar doları aşan ve sürekli büyüyen bir dış borca bağlanmıştır. Çalışan sınıflar IMF reçeteleriyle aynı zamanda bu borcun da biricik ödeme yükümlülere haline getirilmişlerdir. Çalışan halk kitleleri bir de sürekli artırılan doğrudan ve dolaylı vergiler yoluyla soyulduğu halde, sağlık, eğitim, konut, kültür sorunları yıldan yıla ağırlaşmış, bunlara sürekli azalan oranlarda kaynak ayrılmıştır. Geline yerde ise artık, bu alanların da özelleştirilmesi istenmekte, dolayısıyla asalak düzen, bu “yük”ten tümenden kurtulmayı hedeflemekte ve elbetteki bu yolla sermayeye yeni sömürü ve soygun alanları açmayı amaçlamaktadır.

“İdeoloji ve kültür cephesi ise en koyu bir gericilik ile kokuşmuşluk alanı halini almıştır. Bir yandan emperyalist dünyaya tam kölelik düşüncesi ve her türlü ilerici ulusal değerlerin ayaklar altına alınması, öte yandan sözde ulusal değerler adına iğrenç bir ırkçılık ve dizginsiz bir şovenizm. Bir yandan modernizm adı altında yoz kozmopolit emperyalist kültürün topluma medya eliyle sistematik biçimde şırınga edilmesi, öte yandan aynı toplumun, özellikle de emekçilerin dinsel gericilik ve köhne Ortaçağ ideolojisi ve kültürü ile denetim altında tutulması çabası. Bir yandan tüketim ve savurganlığın bir avuç asalak için bir yaşam biçimi olarak sürekli yüceltilmesi, piyasa değerlerine ve paraya tapınma, işbitiricilik ve köşe dönücülük felsefesi, beri yanda açlık sınırında yaşayan emekçilere IMF reçeteleri eşliğinde sonu gelmeyen tutumluluk ve “ulusal fedakarlık” çağrıları.

“Rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlığın kurumlaşması ve fiilen meşrulaşması, ekonominin, politikanın, polisin ve adliyenin mafyalaşması ve mafya çeteleri ile iç içe geçmesi -tüm bunlar bugünkü rejimin öteki

temel karakteristiklerinden bazılarıdır. Bu arada aşırı yoksulluk toplumda insani ve ahlaki değerleri sürekli çürütmekte, cinnet, cinayet, fuhuş sosyal bünyeyi sürekli kemirmektedir. “Bütün bunlara ek olarak kokuşmuş sermaye sınıfı, zorla köleleştirdiği kardeş bir halka karşı yıllardır kirli bir savaş yürütmekte, yeni bir soykırım suçu işlemektedir. Tekelci sermaye, Kürt halkının haklı ve tümüyle meşru ulusal hakları için, eşitlik ve

özgürlük uğruna yürüttüğü

bir mücadeleyi bastırmak gayreti içinde, iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlara yeni boyutlar eklemektedir. Sermaye sınıfının sömürgeci köleliği sürdürmek için yürüttüğü bir haksız ve kirli savaşın tüm iktisadi, sosyal, siyasal ve insani faturası da, bir kez daha zorla emekçi sınıflara ödetilmektedir.

“Tam olmaktan uzak tüm bu dehşet tablosunun gerisinde çürümüş ve kokuşmuş bir sınıfın, tekelci sermayenin hükümrancılığı yükselmektedir. Tarihsel ve siyasal bakımdan ağır suçların sorumlusu olan sınıfın

bu kanlı hükümrancılığına son verilmedikçe, bu tabloda esasa ilişkin bir değişiklik de olmayacaktır.

“On yıllardır çözümsüz temel sorunlarla yüz yüze olan ve toplumu bir kısır döngünün cenderesi içinde bunaltan bu düzen çoktandır yıkılmayı bekliyor. Buna rağmen yıkılamıyorsa, bunun nedeni onun dayanma gücü değil, fakat onu yıkacak toplumsal kuvvetlerin politik bakımdan güçsüzlüğüdür. Bu kuvvetler bugün güçsüzdür; zira örgütsüzdür, politik bir önderlikten ve politik mücadele bilincinden yoksundur. Tekelci sermaye, tam da bu zayıflık üzerinde, onun sürmesi sayesinde bu kadar kolay hükmedebiliyor ve saldırılarında bu denli pervasız davranabiliyor.

“Devrimcinin bugünkü politik misyonu bu zayıflığa yüklenmek, işçi ve emekçi sınıfların politik uyanışını ve mücadelesini hızlandırmaktır. Bu temel görevi kolaylaştıracak ve başarıyla gerçekleştirilmesini olanaklı kılacak en temel aracı, işçi sınıfının devrimci önderliğini inşa etmektir. Bu öncü partinin inşası demektir. Bu, bugünün en acil, en yakıcı görevidir; demek oluyor ki, devrimci süreci bilinçli müdahale ile hızlandırabilmenin temel çözücü halkasıdır.” (Kurulu Düzen ve Toplumsal Fatura, Ekim, sayı: 116, başyazı)

Bugünkü gelişmelere bakarak değerlendirdiğimizde, bu satırların önemi daha iyi anlaşılır. Çürüyen, çürüdükçe de toplumu çürütüp yozlaştıran bir düzen ve onun temel dayanağı olan terör-mafya-çete devleti herşeye rağmen varlığını sürdürüyor ve kendini yeniden üretmeyi başarabiliyorsa, bunun asıl nedeni, işçi sınıfı ve emekçi yığınların henüz kendi siyasal ve örgütsel bağımsızlıklarına ulaşamamış olmalarıdır.

İnsanlık tarihi ezen ve ezilen sınıf temsilcilerine sınıfsal çıkarlarına denk düşen farklı roller ve misyonlar yüklemiştir. Birinciler, yani burjuvazi; sömürü, açlık, sefalet, zulüm ve vahşeti esas alan sınıfsal varlığıyla toplumda çürümeyi, yozlaşmayı, ahlaksızlığı temsil ederken; ikinciler, devrimci ve komünistler, sömürüye, zulme, barbarlık, yozlaşma ve ahlaksızlaşmaya karşı mücadelede eşitlik, kardeşlik ve insani değerleri temsil etmektedirler. Çıkarları taban tabana karşıt olan bu iki sınıf, mücadele sahnesine kendi sınıfsal çıkarları ve emellerine uygun örgütlenme biçim ve araçlarıyla çıkar.

Sermaye sınıfının örgütlenme biçimine ve icraatlarına kabaca değindik.

Buna karşı işçi sınıfı, eğer kölelik zincirlerinden kurtulmak ve insanca yaşamının yegane koşulu olan kendi kaderini eline almak istiyorsa; sınıf düşmanının örgütlenmesine, kullandığı araç ve yöntemlere karşı kendi sınıf iktidarını hedef alan örgütlülüklerini, mücadele yöntem ve araçlarını oluşturmak zorundadır. Bu sınıf mücadelesini sınıf iktidarıyla taçlandırmanın biricik yolu, kendi sınıf öncülerinin, komünistlerin öncülüğünde örgütlenmektir.

Sizin “terör örgütü” dediğiniz ve beni üyesi yapıp EKİM, Türkiye işçi sınıfı için büyük bir şanstır. Ve bugün Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine devrimci iktidar mücadelesinin savaş kurmayı olan ihtilalci Komünist Partisini müjdelemektedir.

Genelde işçi sınıfı, özelde ise benim gibi öncü ve komünist işçiler için iki seçenek söz konusudur:

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizme kurtuluş! Üçüncü bir yol yoktur!

Herşey parti için!

Herşey sosyalizm için!

Ümit Altıntaş

Devrimci bir barış taktiği için

Bir halkın eğilimi ve siyasal talebi haline gelmiş olan bir barış sorunu, ne onun burjuva bir bakışın sonucu olarak doğmuş olmasından, ne de olumsuz bir savaş yorgunluğunun ifadesi olması yüzünden kuşkusuz mahkum edilemez. Öte yandan, reformist bir demagojinin konusu yapılan ve yapılacak olan bu aynı savaş yorgunluğu gerçeği, Kürt halkının bundan sonra ve hiçbir biçimde mücadele edemeyeceği olarak da değerlendirilemez. Barış talebi, şimdi, onun devrimci tarzda mı, yoksa reformcu tarzda mı yorumlanacağı ve bununla paralel olarak proletaryanın ve emekçilerin çıkarları için mi, burjuvazinin çıkarları için mi formüle edileceği kritik sorununa dönüşmüştür. Dün nasıl bir savaşta/mücadelede ya burjuvazi ya proletaryanın bakış açısı sorunu vardıysa ve bunun dışındaki tüm sözde “üçüncü yol” bakışlar, ancak birinden diğerine geçiş döneminin ara ve geçici bakışlarıydıysa; bugün de “nasıl bir barış?” sorusunda çözücü bir üçüncü yol gerçekte yoktur.

Yol ayrımı ve iki olanaklı yol

Kürdistan coğrafyasında sadece Kürt işçi, emekçi ve yoksul köylülüğüne dayanarak verilen bir devrimci savaşımın sınırları daha '92'de az çok belli olmaya başlamıştı. Sorunu çözüm gündemine sokan ama çözme gücünden yoksun bu toplumsal sınırlılık, sonuçta bir yöne doğru aşılacaktı. Ya devrimci çizgide derinleşilecek, ulusal talepler sınıfsal taleplerle güçlü biçimde içiçe geçirilecek ve Türkiye işçi ve emekçileriyle birleşilecekti. Ya da burjuva bir “siyasal çözüm” çizgisine girilecek, ulusal talepler etrafında mücadele, ulusal hak dilenmelerine dönüşecek, önce Kürt burjuvazisiyle, sonuçta ise Türk burjuvazisiyle birleşilecekti. Geriye doğru izlenilen evrim bugün açık sonuçlarına varmış bulunuyor.

Tarihin kendisi, bu iki yolun da meselenin bir çözüm yolu olduğunu ve bunun dışında bir çözüm yolu olmadığını gösteriyor. Kürt ulusal hareketi uzun yıllardır izlediği çizgiyi, bu iki çizginin dışında, kendi ulusal programına bağlı, ama onun yeni şartlardaki bir devamı olduğunu iddia etti. Sonuçları üzerinden bütün açıklığıyla görülüyor ki, son 7 yıl, gerçekte devrimden reforma, ulusların kendi kaderini tayin hakkından “dil ve kültür hakkına” bir gerilemenin yaşandığı ara bir dönemdir. '92 sonrasında üçüncü bir

yol olanağı gerçek anlamda yoktur. Kürt ulusal hareketinin '93'te yaşadığı stratejik yön değişiminin neden daha önce gündeme gelmediği sorusunun cevabı ise, yön değişimine bir ihanetin değil, fakat nesnelliğin yol açtığı gerçeğindedir. Ulusal devrimci çizgi ile '92'deki gelişme sınırlarına gelmek mümkün, ama daha ileri gitmek olanaksızdı. Ne devrimci bir derinleşmeye, ne de burjuva bir “siyasal çözüm”e yönelmeyen bir ulusal akım, eski program/çizgi ve mücadele biçiminde ısrar ederek, sadece, çözümsüz bir mücadele yürütüyor olacaktı. Bunun sonucu olarak kitleleri yormak, mücadeleden yüz çevirmelerine yol açmak dışında bir sonuç alamazdı. Böylece devrimci ama müzmin bir muhalefet platformu olarak yok olur giderdi. Bu varolabilecek bir üçüncü yolun çözüm yolu olmadığını gösteriyor.

'92 sonrasında bu sonuçtan kurtulmanın tek yolu, Türkiye'de bir devrimci işçi, emekçi hareketinin var olması, Kürt ulusal hareketinin çizgisinin devrimci bir derinleşme çerçevesinde buna uyumlu bir hale getirilmesiydi.

Kitlelerde “savaş yorgunluğu”...

Bu yolun gerçekleşmediğini ve gereklerinin de PKK tarafından tercih edilmediğini biliyoruz. Böylece mücadele halindeki Kürt halk kitleleri içinde bir “savaş yorgunluğu”nun doğması da kaçınılmazdı. Bu tür bir savaş yorgunluğu, belirtmeliyiz ki, ödenen bedellerin ya da acıların çokluğundan değil, fakat kitlelerin çözümsüz bir çatışmanın içinde olduklarını görmelerinden-hissetmelerinden doğar. Kitleler, devrimci bir önderlik olduğu sürece, ulusal sorun etrafında on yıllarca savaşabileceklerini ve milyonlarca ölüye rağmen yorulmayabileceklerini yakın tarihte Cezayir ve Vietnam gibi sayısız örnekte göstermişlerdir.

Yine de '92'den beri yaşanan “savaş yorgunluğu”na iki ek açıklama getirmeliyiz.

Birincisi; “savaş yorgunluğu” gerçeği, Kürt ulusal akımının izlediği burjuva “siyasal çözüm” çizgisinin bir sonucudur. Bu çizgi içinde gerilla savaşı, sömürgeci egemenliği alan boşaltmak zorunda bırakmaktan çok onu pazarlık masasına oturtmak için yürütüldü. Savaş “ateşkesler” için yürütüldükçe de, savaş olmaktan çok ateşkesler arası döneme dönüştü. Mücadele içindeki Kürt kitlelerine, SHP içindeki Kürt burjuva partisi DEP'in desteklenmesi ya da sürgünde olmaya dayalı bir “parlamento”nun temsil ettiği söylendi. Böylece burjuva “siyasal çözüm” çizgisi, hem savaşın yürütülmesinde hem de mücadele örgütleri içinde, emekçi kimliği törpülemeye ve etkisizleştirmeye başladı. Dolayısıyla “savaş yorgunluğu”, çözümsüz bir savaş gerçeğinin ötesinde, savaşın burjuva kimlikle yürütülmesinden de güç aldı. Bir sınıfın -işçi ve emekçilerin- başka bir sınıfın -burjuvazinin- mücadele araçlarıyla kendi devrimci enerjisini açığa çıkarması zaten

beklenemezdi.

İkincisi; “savaş yorgunluğu”, burjuva “siyasal çözüm” çizgisinin sonucu olarak da olsa, 7 yıllık ara dönem içinde Kürt halkı içerisinde bir nesnel olgu haline gelmiştir ve kendini “barış” talebi ile ifade etmektedir.

Bir halkın eğilimi ve siyasal talebi haline gelmiş olan bir barış sorunu, ne onun burjuva bir bakışın sonucu olarak doğmuş olmasından, ne de olumsuz bir savaş yorgunluğunun ifadesi olması yüzünden kuşkusuz mahkum edilemez. Öte yandan, reformist bir demagojinin konusu yapılan ve yapılacak olan bu aynı savaş yorgunluğu gerçeği, Kürt halkının bundan sonra ve hiçbir biçimde mücadele edemeyeceği olarak da değerlendirilemez.

Tüm alanı Kürt burjuvazisine açan bir politik çizgi

Barış talebi, şimdi, onun devrimci tarzda mı, yoksa reformcu tarzda mı yorumlanacağı ve bununla paralel olarak proletaryanın ve emekçilerin çıkarları için mi, burjuvazinin çıkarları için mi formüle edileceği kritik sorununa dönüşmüştür. Dün nasıl bir savaşta/mücadelede ya burjuvazi ya proletaryanın bakış açısı sorunu vardıysa ve bunun dışındaki tüm sözde “üçüncü yol” bakışlar, ancak birinden diğerine geçiş döneminin ara ve geçici bakışlarıydıysa; bugün de “nasıl bir barış?” sorusunda çözücü bir üçüncü yol gerçekte yoktur.

Barış politikacılığını tek olarak yürütmek isteyen Kürt burjuvazisinin bu çerçevede birden fazla hedefi bulunmaktadır.

Birincisi, savaşın yükünü ve acısını Kürt yoksul köylülüğü ve emekçi sınıfları çekmiş olmasına rağmen, onların talep ve acılarını sahipleniyor görüntüsü içinde kendi burjuva çıkarlarını gizlemek, böylece alternatif bir devrimci çizginin ve devrimci bir barış taktiğinin güçlenmesinin önünü kesmek. Kuşkusuz bugün bu adıma inisiyatif koyan, güç yetiren ve cesaret gösterebilen Kürt burjuvazisi gerçeğinin ardında, onun kendi sınıfsal ataklığından çok PKK'nin tutumu ve politik tercihi vardır. Onun HADEP'e ve Kürt burjuvazisine karşı neredeyse sakınımsız ve ayrımsız olarak açtığı alan vardır. Ve bizzat PKK'nin izlediği çizginin, önceki tüm emekçi devrimci savaşımın birikimi üzerine burjuvaziye konuşabilme hakkı vermesi vardır.

İkincisi, oportünist barış politikacılığının reformizme düştüğü noktayla bağlantılıdır; barışı iki tarafın da taleplerinden taviz vermesi sayan ve ne olursa olsun bugünden barış sağlamaya dönük bir reel-mantık/politikaya dayanan bu tür bir çizgide, Kürt burjuvazisi, ister yasal HADEP ister SKP ile olsun, muhtemel bir pazarlıkta kendisinin tek meşru tarafı olacağını çok iyi biliyor. Son 6-7 yıldır PKK'nin izlediği çizginin Kürt burjuvazisine açtığı politik inisiyatif alanı, Kürt burjuvazisinin bu

beklentisinde ne kadar haklı olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Bu iki öge birarada, Kürt burjuvazisinin, hem Kürt halk kitleleri içinde devrimci çizgi karşısında politik planda, hem de bugünkü Kürt örgütleri içinde emekçi kesimlere karşı örgütsel planda mevziler kazanması sonucunu vermektedir.

“Onurlu bir barış”tan teslimiyet çizgisine

Bugüne kadar, “onurlu bir barış” adı altında, politik teslimiyetin olduğu kadar devrimci bir barış taktiğinin de dışında, bir üçüncü yol olduğunu söyleyenlerin tüm bu iddiaları, geline yerde artık çökmüştür. Böyleleri, barışı, Kürt halk kitlelerinin talebi olduğundan ve buna göre değil, karşıda barışılacak bir kapitalist-sömürgeci sistemin varlığına göre düşünmüşlerdir. Böyleleri, eğer tanınırlar ise artık Türk burjuvazisinin sınıfsal çıkarlarından farklılaşamadıklarından tanınacaklarını, demek ki bağımsız bir irade de olamayacaklarını, bugünün yaşam gerçekliği üzerinden kabul etmelidirler. Dolayısıyla, “onurlu bir barış”, en gerçekleşebilir, olası, mantıklı barış üzerinden ifade edilmiş, ama bir ara çözüm olarak en olanaksız çözüm önerisi olduğunu da geline yerde göstermiştir. Burjuvazi barışabilir, ancak iki koşulda; ya teslim olunur, ya da teslim alınır.

A. Öcalan “büyük savaşlar büyük barışır” diyor. Sözü ifade problemleri bir yana bırakılırsa, bundan gerçekte anlaşılması gereken de, ancak savaş gücü-iradesi olanların kendi çıkarlarına yönelik bir barışı sağlayabileceğidir. Bugün PKK ‘84’teki savaş gücünün yüzlerce katı bir gerilla gücüne sahip olabilir, ama o günün onda biri kadar bile bir savaşma iradesi yoktur artık. (Bu irade bilinen “siyasal çözüm” arayışları içinde adım adım erezyona uğratıldı.) Sömürgeci düzenin bunu bilmediğini sanmak aptallık olur. Bir devrimci savaş ise, silahtan önce insanla yürütülür. Dolayısıyla, Kürt ulusal akımı ne kadar tersini söylerse söylesin, ateşkes çağrı pratikleri bir zaafiyetin ürünüydü ve burjuvazi de bunu böyle değerlendirirken doğru bir tespitte bulunuyordu.

PKK, iki büyük yanılgı ve pratiğine bakmalıdır. PKK, ‘93’ten beri ciddi ciddi ateşkeslerine yanıt almayı umuyor. Türkiye’deki her gelişmeyi de buna göre okuyor. Böylece de her seferinde yanılıp, cevapsız kalmakla kalmıyor, kontr-gerilla cumhuriyetinin tahkimat operasyonlarını da demokratikleşme sanıyor. Bu, büyük yanılgıların ilki oluyor.

PKK ayrıca, ‘93 sonrası askeri pratiklerinin neden, bırakın sayısız kongrede yinelenen kurtarılmış bölgeleri, her yıl yeniden ilan edilen “gezegende bir toprak parçası” bile yaratmadığını, dahası askeri bir tasfiye sürecinin önünü neden alamadığına bakmalıdır. Kazanılmayacağı düşünülen ve hedefi yalnızca ateşkes olan bir savaşta, askeri mevziler kazanmak olağanüstü zordur, PKK’nin gözden kaçırdığı da budur. Son İmralı savunması ile birlikte, bir yandan PKK’nin ‘78 devrimci programı ve bir bütün olarak devrimci zor tasfiye ediliyor, zamanının ve modasının geçtiği açıkça ilan ediliyor. Öte yandan ise, her tür ihtimale karşı savaşa hazır olunması gerektiği ciddi ciddi söylenebiliyor. Bu mantık ve kaba tutarsızlık, askeri-politik tasfiye-teslimiyet sürecinden hiçbir şey anlaşılmadığını da gösteriyor. Kürt halkının bu çizgi-kavrayış ile hiçbir ciddi

savaşma giremeyeceği açıktır. Hala ellerindeki gerilla sayısı ile bu savaşı sürdürebileceğini sananlar, bu çizgi ile birkaç ciddi çatışmaya girerlerse eğer bu gücün askeri-politik bir dağılmaya uğrayacağını da çok geçmeden görürler.

Kürt sorununda devrim-reform diyalektiği

Kürt sorunundaki savaş-barış-ateşkes ilişkisi de, gerçekte devrim reform diyalektiğine benzer. Başarılı bir devrimci savaşta, ‘90-’91’lerin serhıldanları sırasında, kendiliğinden “Kürt realitesini” tanıyan burjuvazi, tam da burada hiçbir taviz görmemişken, siyasal planda gerilemekte ve karşı tarafı ancak pazarlık masasına oturarak/meşruluğunu tanıyarak geriletmeyi ummaktaydı. PKK’nin ‘93’te değişen çizgisi ise, burjuvaziye, taviz vermeksizin, inkar ve imha stratejisinde inat ederek, Kürt tarafını hiçbir biçimde muhattap almaksızın sonuca gideceğini gösterdi. Ve dolayısıyla, ‘93 sonrasında devlet tanıdığı “realite”yi bir daha ağzına almaz oldu ve tavizkar tutumdan tümüyle uzak durdu. Bu planın sonu, Kürt hareketi dibe vurana kadar bu tür bir muhattap olmaktan uzak durmaktır ve savunmayla varılan utanç verici politik teslimiyet bile bu konuda yeterli bulunmamaktadır. Kürt hareketinden daha geri

noktalara sürüklenmesi talep edilmektedir.

Devletin Kürt hareketinin ‘92 öncesi ve sonrasında ait bu farklı davranış durumu karşısındaki tutumu, devrim-reform ilişkisinde de izlenebilir. Türkiye de siyasal özgürlüklerin en geniş kullanıldığı dönem, ‘74-’80 ya da ‘65-’71 dönemidir. Bir yanılla faşist terörün varlığı, bir yanılla ise bedeller ödenerek fiilen kullanılan siyasal özgürlükler, bu dönemin ikili gerçeğidir. Burjuvazi, kendi ifadesi ile devrim tehdidini özgürlüklerin olmamasının gerekçesi saymış, ama devrimi ezdikten sonra da bunları tanımak şöyle dursun, bunun kısıntılarına dahi izin vermemiştir. Kapitalist bir ülkenin, ekonomik-mali güçlülük temelinde kendini yeniden üretmenin rahatlığına sahip olmaksızın, ne burjuva sınırlarda demokratik hakları ne de burjuva demokratik sınırlara bile varamayan ulusal hakları tanımaya eğilimi yoktur. Genel olarak kapitalizm şartlarında demokrasi ancak eksikli, geçici ve güdük bir biçimde olanaklıyken, kriz altındaki kapitalizm şartlarında bu, bu sınırlarda dahi gerçekleşmeyecektir. Dolayısıyla, devrimci mücadelenin ezilmesini izleyen 12 Eylül sonrasında sözde demokrasisi neyse, teslimiyete dayalı burjuva bir barış sonrasında Kürt halkının sözde ulusal hakları da ancak ondan ibaret olacaktır.

Bir ara sonuç olarak belirtelim ki, A. Öcalan, çünkü “büyük savaşlar”ına dayanarak bir “büyük

Partinin direnme geleneği...

Parti programı ve işçi sınıfının tutarlı devrimciliği

Gündemimizde partili militanlarımızın siyasi poliste, zindanda ve mahkemede izlemesi gereken çizgi, alması gereken tutum sorunu var. On yıllık illegal bir komünist örgütüz. Bu süre içinde savunup uyguladığımız bir tutum, bu çerçevede oluşmuş direnişçi bir geleneğimiz var. Fakat yine de burası bir parti kuruluş kongresi; kongremiz, bugüne kadarki çizgi ve pratiğimizi de değerlendirerek partimiz adına tutumumuzu bir kez daha tanımlamak, tüm parti için bağlayıcı esasları saptamak sorumluluğu ile yüz yüzedir. (...)

Kongremiz parti programı taslağımızı günlerce ayrıntılı olarak tartıştı ve onayladı. Bu programın teorik bölümünde yer alan temel maddelerden biri, işçi sınıfını modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olarak tanımlar. Bu temel önemdeki bilimsel ve tarihsel gerçeği programda ilan etmenin ilkesel ve pratik açıdan büyük bir önem taşıdığını, zira bu gerçeğin Marksizm ile küçük-burjuva sosyalizmi arasındaki temel bir ayrım noktasına işaret ettiğini, gerek ön tartışmalarda, gerekse Program Taslağı’nın üzerine süren kongre tartışmalarında önemle vurguladık.

Bunun gündemimizle, gündemimizdeki somut konu ile bağı ne diyeceksiniz. Bağ şu: Eğer proletarya içinde yaşadığımız modern burjuva toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıysa, onu temsil etmek iddiasındaki bir öncü devrimci parti de bu en tutarlı devrimciliği yaşamın ve mücadelenin her alanında kendi şahsında göstermeli, pratiği içinde sergilemelidir. Programımızdaki tanım, bu tanımda dile getirilen bilimsel ve tarihsel nitelik, partimizin, onun tüm üye ve militanlarının anlayışı ve davranışı üzerinden yansiyabilmelidir. Elbetteki komünist öncünün, partinin sınıfın bu bilimsel soyutlama ürünü niteliklerini kendinde ete-kemiğe büüründürmesi bir zaman ve pratik sorundur. Herşeyden de önemlisi, bu sınıfla devrimci bir pratik içinde birleşme, kendi devrimciliğini bu sınıfla gelişen politik ve örgütsel ilişkiler içinde üretme ve geliştirme sorundur.

Bu nokta yeterince açık, bunu gözden kaçırıyor değilim. Fakat bu pratiğe ilişkin bir sorundur: Eğer biz anlayış planında en ileri ve tutarlı bir devrimciliğin ölçülerini, normlarını ve değerlerini bir çizgi ve tutum olarak benimsersek ve bunları hayata geçirme ısrarı gösterirsek, zamanla bu pratiğe de zaten gereğince ulaşırız.

Ve benim burada, bizzat programımızın temel bir maddesine atıfta bulunarak anlatmaya çalıştığım nokta, partimiz adına sağlam ve tutarlı bir devrimcilik anlayışı ve tutumunu gündem konumuz çerçevesinde de formüle etmemiz gerektiğidir. İleri sınıfın tutarlı devrimciliği, partimizin poliste, mahkemede ve zindandaki tutumu üzerinden de yansiyabilmelidir. Bu konuda ülkemizin küçük-burjuva devrimciliğinin son 25-30 yılda oluşturduğu devrimci tutum ve geleneklerin gerisine düşmek bir yana, bunu devrimci sınıfın konumu üzerinden ileriye doğru aşmalı, daha ileri bir noktada daha tutarlı bir biçimde yeniden üretmeliyiz. Bu programımıza bağlılığımızın ve devrimci sınıfa karşı sorumluluğumuzun bir gereğidir.

Sorunu öncelikle buradan, bu temel ilkesel-programatik düzeyden kavramak, somut sorunları bunun ışığında irdelemek durumundayız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

(TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri)

barış" talep ediyorsa da, bunu bir dayanağa çevirebilmesi ancak bir koşulla olanaklıdır. Bu da, çünkü o devrimci savaş programı/çizgisi ve iradesinin bugünkü şartlarda sürdürücüsü-geliştiricisi-taşıyıcısı olabilmekten geçmektedir. Geleceğe ilişkin bir güç olamayanların geçmişe dayanma şansları da olamaz.

Yeni savaşların yolunu düzleyecek türden bir barış...

Kürt burjuvazisinin haklı bir savaştan haksız-kazanımsız bir barış çıkartması bile burjuva barış çizgisini tanımlamaya yetmez. Bugün burjuva "siyasal çözüm" çizgisinin uzantısı bir burjuva barış gerçekleşirse, bu ancak kirli savaşın uzantısı kirli bir barış olacaktır.

Kirli bir barış, bir yandan göstermelik "dil ve kültür" haklarını resmileştirecek, öte yandan ise Türk sömürgeciliğinin yeni bir asimilasyon saldırısı ile sonuçlanacaktır. Kirli bir barış toprak sorununda hiçbir adım atamayacak, ama savaşın yıkıcı sonuçlarının tamiri adıyla şatafatlı köye dönüş projeleri uygulayacaktır. Güçlü bir kapitalizmde bile eksikli, geçici ve görüntüde olan ne kadar hak varsa, çok daha geri ve eğreti haliyle, çok yönlü yapısal bir kriz içindeki Türkiye kapitalizminde yaşanacaktır.

Ancak herşey bir yana, bu tür bir barışı kirli kılan temel önemde başka nedenler de vardır. Bunların başında, bu tür bir barışın gerçekte yeni savaşların önünü açmasıdır; kardeş Arap, Yunan, Ermeni ve Fars emekçi halklarına karşı görülmemiş bir saldırganlığın, Türk burjuvazisinin bu alandaki pervasızlığının önünün açılmasına zemin

hazırlamasıdır. Kirli bir Kürt barışı, kirli bir Yunan ya da Arap savaşının başlangıcı olabilecektir. Kürt gerillaları kendi emekçilerinin ölmemesi ve çıkarları için Türk sömürgeciliğine karşı savaşmayacak ama Türk sömürgeciliğinin çıkarları için Ermeni ya da Arap emekçilerini katletmek için ölecektir. Daha büyük bir savaşa girişmek için daha küçük bir savaştan kaçınmak. İşte kirli barışın sloganı budur.

Barış, Kürt halk kitlelerinin meşru bir talebidir

Barış talebi üzerine bu denli oportünist politikalar sürmesine, dahası buna temel olan savaş yorgunluğu olmasına rağmen, barış nesnel bir eğilim ve Kürt kitlelerinin meşru bir talebidir. Dolayısıyla barış talebi reddedilerek, bunun temelinin oportünist politik yaklaşımların olduğu propaganda edilerek, bu talebin karşısına çıkılamaz. Devrimci önderliğin sorumluluğu, halk kitlelerinin taleplerini devrimci temelde formüle etmek, bu talebi hesaba katan bir barış taktiğini devrimci programa sıkı sıkıya bağlamaktır.

Ancak kendi devrimci barış taktiğini ortaya koyan bir çizgi sayesinde, kirli bir barış en geniş halk kitlelerinin gözünde teşhir edilebilir. Bu yüzden, devrimci bir barış taktiği, her aşamada kirli barışı dil ve kültür sorununda, toprak ve göç sorununda, haklar ve onların güvencesi sorununda teşhir eder. Bu sorunların ele alınışında ondan temelli bir biçimde ayrılır. Emekçi sınıflar için her alt sorunda kalıcı bir çözümün ancak devrim ve sosyalizmin ürünü olabileceğini işler. Kuşkusuz bu, devrim ve

sosyalizmin sadece en iyi ideal olmasından değil, fakat daha da önemli bir nokta olarak, en gerçekçi ve gerçekleştirilebilir seçenek olmasından da güç almalıdır.

Devrim ve devrimci barış günceldir

Devrim günceldir, sosyalizm günceldir, ve emekçilerin çıkarına olan tek barış olarak, devrimci barış günceldir. Yeter ki siz mücadeleye ve barışa bir taviz verme platformu olarak bakmayın, mücadeleyi yükseltin ve sosyalist içerikten, proleter devrim programından, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden vazgeçmeyin. Barışı, karşıda barışılacak bir sisteme göre değil, fakat Kürt halk kitlelerinin çıkarlarına göre ve onların taleplerinin gerçekleştirilebilirliği üzerinden formüle edin.

Devrimci bir barış taktiği-propagandası-ajitasyonu, daha geri talepleri biraraya getirmeyecek, bunları karşı tarafın kabul edebileceğini umduğu bir paket proje haline getirme yoluna gitmeyecektir. Aynı şekilde, programından ve stratejik amaçlarından vazgeçerek, taktik barışa uygun araç ve biçimlerle sonuca ulaşmayı ummayacaktır.

Günün devrimci görevi, mücadeleyi örgütleyecek pozitif bir devrimci platform yaratmaktır

Komünist İşçi Partisi, PKK'nin son yönelimini işçi-emekçiler önünde bir teslimiyet platformu olarak mahkum etmiştir. Kürt ulusal hareketi içindeki devrimcilerin ve mücadelenin içindeki emekçi sınıfların bu çizgiden kopmaları çağrısı da doğal olarak bunu tamamlamıştır. Ama o bu kadarı ile yetinemez. Çağrı Kürt halk kitlelerine dönük olduğuna göre, bu çağrının ne kadar karşılık bulacağı boşalan alanda ne düzeyde bir mücadele örgütleneceğine bağlıdır. Bu, Parti'nin Kürt hareketinin yaşadığı evrimi kendi çeperini eğitmek için tahlil eden küçük burjuva sektleriyle ayrıldığı temel önemde bir noktadır. Komünist İşçi Partisi, temsil ettiği sınıf başta olmak üzere, toplumun tüm devrimci birikimine ve çeşitli uluslardan emekçi sınıflara karşı devrimci sorumluluğunun gereği olarak tutum almak zorundadır. Günün devrimci görevi, dergi sayfalarında kalacak negatif bir eleştiriyle yetinmek değil, mücadeleyi örgütleyecek pozitif bir devrimci platformu yaratmaktır.

Bu vesileyle devrimci bir barış taktiği ileri sürmek, herşey bir yana, reformist politik platformların Kürt halk kitlelerinin talepleri ve acıları üzerine yürütecekleri demagojiyi boşa çıkartmak için de gereklidir. Bu kesimler, nasıl ki çünkü reformist çözümü "siyasal çözüm" diye maskelemek yoluna gittilerse, bugün de "barış"ı kendi adlarına sahiplenmek, bu teslimiyet platformunu mahkum edenleri ise savaşın sürmesi, kanın akması üzerine amaçlaşmış bir savaşı istemekle suçlayacaklardır. Öncelikle, kirli savaşın ağır ve yıkıcı sonuçları ile sömürgeci burjuvazinin burjuva "siyasal çözüm"e bile gelmemesinin yarattığı derin kafa karışıklıkları (barışın doğal devrimci taktik sayılmasını ve stratejiye çevrilmesinin kritik noktası), bu tür bir demagojinin nesnel ve öznel altyapısı durumundadır.

Komünist İşçi Partisi, devrimci programına bağlı kalarak devrimci bir barış taktiği, propagandası ve ajitasyonu örgütlemenin, kirli barışa engel olmanın ve Kürt ulusal akımının politik teslimiyetini boşa çıkarmanın bugünkü en kritik noktası olduğunu tespit eder ve tüm devrimci faaliyetini buna göre örgütler.

Partinin direnme geleneği...

Partinin zindandaki yoldaşlarına karşı sorumlulukları

İnsanlar yakalanıyorlar, poliste diremiyorlar, bunlar bizim üyelerimiz, aday üyelerimiz... Onlar direnerek partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiriyorlar. Partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiren insanlara karşı parti de kendi yükümlülüklerini yerine getirmek zorundadır. Partili insanlar hiçbir biçimde zindanda sahipsiz bırakılmamalıdır. Bu konuda yer yer zaafı bir pratiğimiz var, maalesef. Bir takım üyelerimiz örgütün çok özel ilgisine konu olmayabildiler. Hiç değilse pratik sonuç bu olabildi. Ya da ancak hareketin bazı ileri kadrolarının çok özel basıncıyla bu ilişkiler bir parça kurulabildi.

Parti kongresi, net bir biçimde, "parti içeri düşen üye ya da aday üyelerle anında örgütsel ilişki kurar ve onların zindandaki yaşamını başından itibaren bilinçli bir tarzda yönlendirir" demeli, bu konudaki tutumunu kesin ve net bir biçimde formüle etmelidir. Bu belki bir tüzük hükmü olmaz, ama partinin böyle bir anlayışının net bir biçimde formüle edilmesi gerekiyor.

Aylarca ilişkisiz kalmış parti üyelerimiz olabiliyor. Kendileriyle yazışılmayan, kendilerine örgütteki gelişmeler hakkında bilgi verilmeyen, ihtiyaçları sorulmayan, belki özel bazı hassasiyetler olmasa aileleriyle, yakınlarıyla, çocuklarıyla ilgilenilmeyebilen yoldaşlarımız olabiliyor. Bu bizim anlayışımız değil, olamaz, ama somutta bizim pratiğimiz olabildi.

Buna kesin bir biçimde son vermeliyiz. İçeri düşen üye ya da aday üyelerimize, yanı sıra partinin değerlerine sadık kalan tüm öteki militanlarımıza anında sahip çıkmak, içeriden ve dışarıdan sahip çıkmak, kendileriyle politik-örgütsel ilişki ve diyalog kurmak, dışarıda ihtiyaçları, yakınları ve benzeri sorunlar varsa bunlarla, yanı sıra hukuki durumlarıyla ilgilenmek, bu alanda bir boşluk bırakmamak, bizim için vazgeçemeyeceğimiz, hiçbir biçimde ihmal edemeyeceğimiz bir sorumluluk alanıdır.

(...)

İçeri düşen yoldaşlarımıza karşı yeterince vefalı değiliz. Bu konudaki pratiğimizde ciddi boşluklar var. Yeni dönemde bu soruna önem vermeliyiz. Parti ile üye ilişkisinde yükümlülükler karşılıklı olmalıdır. Üye partiye karşı yükümlülüklerini yerine getirmeli, ama parti de üyesine karşı yükümlülüklerini yerine getirebilmelidir. Bu konuda ihmal kabul edilemez. Herhangi bir gerekçeyle sığınma kabul edilemez. Biz bir şeylere sığındık bugüne kadar, yoldaşlarımızı ihmal ettik. Kongre sonrasında taze bir başlangıç yapmalıyız. İçerideki yoldaşlarımız bizim için ciddi bir ilgi ve duyarlılık alanı olabilmelidir. İçerdeki her yoldaş, her parti militanı, partinin yakın ilgisini, desteğini, denetim ve yönlendiriciliğini yakinen hissedebilmeli, bu konuda en küçük bir sahipsiz ve yalnız bırakılma duygusuna kapılmamalıdır.

Komünistler**Yeni bir kampanya hazırlıyor****Yurtdışında katliamı protesto ve tutsaklarla dayanışma eylemleri devam ediyor**

Faşist rejimin işlediği katliamın hemen ardından yurtdışı yaygın protesto ve dayanışma eylemlerine, yoğun bir hareketliliğe sahne oldu. Söz konusu eylemlilikler, planlı olarak işlenen iğrenç katliamın Avrupa kamuoyu ve demokratik kurumlar nezdinde teşhir edilmesinde önemli bir rol oynadı. Zindanlardaki devrimci ve komünist tutsaklar şahsında devrim ve sosyalizm davası yeniden güncelleştirildi. Faşist devletin barbarlığı, devrim davasının yenilmezliği karşısındaki acizliği teşhir edildi. Uğruna ölünebilecek davanın olduğu bir kez daha somutlandı.

“Faşist rejimin işlediği katliamın hesabını soralım, tutsaklarla dayanışma bayrağını yükseltelim” şiarlarıyla başlatılan kampanya devam ediyor. Geçen hafta sonu ve hafta içinde Avrupa’nın hemen tüm ülkelerinde ve birçok önemli kentlerinde (Almanya’nın Nürnberg, Stuttgart, Frankfurt, Köln, Dortmund, Hamburg ve Berlin kentlerinde, İsviçre’nin Zürih ve Bern kentlerinde, Fransa’nın Paris kentinde, Hollanda’nın Rotterdam, Eindhoven ve Den Haag kentlerinde, yanı sıra Avusturya ve Belçika’da) kitlesel gösteriler, yürüyüşler, basın açıklamaları, kurum ve kuruluşları harekete geçirme etkinlikleri devam etti. “Suç dosyaları” oluşturuldu. Yazılı materyallerin yaygın dağıtımı sürdürüldü. Bazı kentlerde standlar ve imza kampanyaları açıldı vs.

Yurt dışı örgütümüz, devrimci hareketin bileşenleriyle (TKİP, DHKP-C, MLKP, TİKB, TKP(ML), TKP/ML) birlikte ortaklaşa sürdürdüğü faaliyetin yanı sıra, bağımsız politik faaliyetine de devam etti. Uzun vadeli olarak düşündüğümüz ve sürece yayararak sürdüreceğimiz faaliyetimiz güncel yeni biçimlerini somutlamaya ve yeni materyallerimizi hazırlamaya başladık. Türkçe, Almanca ve Fransızca 10 bin adet afiş, 15 bin adet pul ve yeni bildirilerimiz hazırlandı, dağıtılıyor. Ortak veya kendi bağımsız faaliyetimiz olarak şehitlerimizi anma toplantıları, paneller düzenleme ve bazı etkinlikler örgütlemeye hazırlığı içindeyiz.

Sermayenin faşist devleti özellikle de 12 Eylül’den sonra devrimci tutsakları teslim almak, politik kimliklerini ezmek ve kişiliksizleştirmek amacıyla sistematik bir saldırı yürütüyor. Devrimci tutsaklar bu saldırıların tümünü bedenleriyle püskürttüler. Fakat saldırı ve katliamların arkası kesilmedi. Şimdiki saldırı ve katliamın güncel biçimi devrimci tutsakları hücrelere kapatmaktır. Aşağılık rejim bu politikayı gerçekleştirmek kararlılığını dile getiriyor, kontra basın ise buna çanak tutuyor. Bir yandan katliamı unutturmaya çalışıyor.

Biz yurtdışındaki komünistler de partimizin çağrısına uyarak devletin yakasını ıdırakınama kararlılığındaız. Bekleyip her katliamın arkasından harekete geçmek, bir hafta sonra ise edilgenleşmek kabuledilir bir durum olamaz. Rejim suç üstü yakalanmış, içerde ve dışarda büyük tepkilere hedef olmuştur. Bunun arkası getirilmeli, katliamları unutturmanın kolay olmadığı gösterilmelidir. Zira rejimin hücre tipi saldırısı halen gündemdedir. Buna geçit vermemek ve saldırıyı püskürtmek için bilinçli, planlı ve kararlı bir faaliyeti canlı tutmak ve sürekliliği olan bir politik çalışmayı örgütlemek son derece önemlidir. Yurtdışı ise bu faaliyetin önemli bir cephesidir.

Yurtdışı örgütümüz bu bakış açısından hareketle uzun vadeli bir kampanya sürdürecektir. Devrimci hareketin bileşenleriyle ortak bir mücadele eksenini yaratmaya önem vereceğiz. Fakat bağımsız politik faaliyetimizde de ısrar göstereceğiz, asıl olarak da buna dayanacağız.

TKİP-YDÖ

Yoldaşlarımızı ve diğer devrim şehitlerini kavgamızda yaşatacağız

Nürnberg’de zindan katliamına karşı eylemlilikler**Faşizme karşı omuz omuza!**

Faşist sermaye devletinın Ulucanlar’daki katliamını protesto etmek amacıyla bölgemizde bir takım etkinlik ve eylemlilikler geliştirdik.

Katliam haberini duyar duymaz TKİP taraftarları olarak hemen harekete geçtik. Aynı gün saat: 16.00’da, DHKP-C, MLKP, TKP-ML’den arkadaşlarla biraraya geldik. Komitemizi oluşturduk. Katliamı protesto eden bir bildiri kaleme alıp, bölgenin yerel radyosunun Türkçe redaksiyonunda okutturduk ve “özgürlük mahkumları” parçasını istedik. Aynı akşam tekrar biraraya geldik. Yapabileceklerimizi tartışıp karara bağladık. Bir yandan radyo imkanını kullanıp haber, röportaj vb. yapıyor, bir yandan da gelen bildirileri Almanca’ya çevirtiyorduk. Öte yandan da dernek, kahve vb. yerlere gerçekleştireceğimiz etkinliklerin ilanlarını ve bildirilerimizi ulaştırıyor, insanları katliam ve saldırılara karşı duyarlı olmaya çağırıyorduk.

İlk eylemimiz 28 Eylül günü Nürnberg Türk Konsolosluğu’nun önündeki miting oldu ve 11.00’den 12:15 kadar sürdü. “Cezaevlerindeki katliamın sorumlusu faşist devlettir!” yazılı bir pankart açtık. Konsolosluğun önüne “Katil devlet!” yazılı siyah bir çelenk bıraktık. Basın ve kamuoyuna yönelik yazdığımız bildiriye Almanca-Türkçe okuduk. Toplu olarak “Özgürlük Mahkumları” marşını söyledik ve saygı duruşunda bulunduk. “Katil devlet hesap verecek!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Cezaevlerinde katliamlara son!”, “Politik tutsaklara özgürlük!” vb. sloganları haykırdık.

İkinci eylemimiz yine miting oldu. Miting 30 Eylül günü Alman Sendikalar Birliği ve İnsan Hakları Sokağı önünde gerçekleştirildi. Alman anti-faşistleri de destek verdiler. Almanca açıklamaları ve Nazım’ın Almanca’ya çevrilen “Kerem Gibi” şiirini okudular. Alman arkadaş Türkçe, biz de Almanca, “Faşizme karşı, omuz omuza!” sloganını attık. “Yaşasın uluslararası devrimci dayanışma!”, “Enternasyonalizm başkaldırıdır, bütün ülkelerde faşizme karşı savaşalım!”, “Politik tutsaklara özgürlük!”, “Türkiye’de devlet katliamlarına son!”, “Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!” en çok atılan sloganlardı. Bir yoldaş “Dövüşe Dövüşe Yürünecek” şiirini okudu. Avusturya İşçi Marşı hep bir ağızdan söylendi. 2 Ekim’de yapılacak yürüyüşün çağrısı yapıldı ve eylemimiz sona erdi.

2 Ekim yürüyüşü Alman ilerici ve devrimci çevrelerinin önceden planladığı “Kırmızı-Yeşil” koalisyon hükümetinin yıkım planlarını ve saldırılarına yönelikti. Bu arkadaşlarla sürekli yürüyüşe devam edeceğiz. <https://rantey.org>

birleştirme kararı aldık. Ortak pankartımız Almanca idi. Ayrıca kendi pankartımızı açtık. Ortak bildirilerimizi dağıttık, sloganlarımızı haykırdık. Eylem 2 saat sürdü. Şehrin en işlek güzergahında yürüdük.

İlk konsolosluk eylemimiz bölgemizin en çok okunan gazetesi olan “Nürnberge Nachrichten”da kapaktan verildi. Basın açıklamamız ise üçüncü sayfada geniş bir biçimde yer aldı.

Yoldaşlarımızı ve diğer devrim şehitlerini kavgamızda yaşatacağız. Sözümüz sözdür yoldaşlar, faşist sermaye düzenini alaşağı edeceğiz.

TKİP taraftarı bir işçi

Dortmund’da Ulucanlar katliamı lanetlendi

Sermayenin faşist diktatörlüğünce Ankara Ulucanlar’da 10 devrimcinin planlı ve vahşice katledilmesi ve onlarcasının yaralanması, Dortmund’da bin kişilik bir kitleyle protesto edildi. Kötü hava koşullarına rağmen saat 12:00’de yürüyüşe geçildi. Yürüyüşün en önünde “Dortmund Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Komitesi”nin hazırladığı Almanca, “Siyasi tutsaklara karşı girişilen katliamı protesto ediyoruz!” yazılı pankart yer aldı. Faşist Türk devletinin kaybettiği, katlettiği devrimcilerin dövizleri taşındı. Tüm kitle tek bir yumruk, ortak sloganları hep bir ağızdan haykırarak faşist devlete duyulan öfkeyi dile getiren tek bir ses olmuştu. Türkiyeliler’in yoğunluklu olarak oturdukları işçi mahallelerinden geçen yürüyüş kolunda, Ulucanlar katliamını protesto eden, devleti teşhir eden Türkçe ve Almanca konuşmaların yanı sıra, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Türkiye’deki katliamların hesabını soracağız!”, “Politik tutsaklara özgürlük!”, “Faşizme ölüm!” sloganları haykırıldı. Miting alanı alış veriş caddesinin en işlek meydanıydı ve cumartesi olması nedeniyle en kalabalık anıydı. Almanca konuşmalar ve açıklamaların yanı sıra bildirilerimizi dağıtıp sloganlarımızı haykırdık Türk devletinin faşist ve katliamcı yüzünü teşhir ettik.

Yürüyüşe katılan kitle canlı ve öfkeliydi. Tek yumruk tek yürek öfkelerini haykırıyorlardı.

Biz TKİP taraftarları olarak yürüyüş öncesinde çevremizdeki tüm ilişkilerimizi yürüyüşe çağırdık. Diğer örgütlerle ortak olarak demokratların gittiği kahvelerde protesto yürüyüşüne çağrı bildirilerimizi dağıttık. Yürüyüşte ise yiğit ve baş eğmez Habip ve Ümit yoldaşlarımızın resimlerini göğüslerimize takarak yüreklerimizde taşıdık. Sokaklarda

onlarla birlikte kolkola yürüyerek, yıkacaklarını and ettikleri sermaye ve onun faşist diktatörlüğüne karşı şiarlarımızı haykırdık.

Yürüyüşü eylemlerin süreceği ilanıya ve bir yoldaşımızın “şafağı kızıla boyayanlar” için yazdığı şiiriyle bitirdik.

Onlar;
**“henüz ilk adımlarını atarken
 arenasına kavganın
 ilk şehitleri partinin
 şafağı kızıla
 kanlarıyla boyadılar.”**

TKİP taraftarları/Dortmund

Devrim şehitleri ve devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Onurumuza sahip çıkacağız!

26 Eylül gecesı Ulucanlar zindanında gerçekleştirilen katliamı duyar duymaz yoldaşlarla biraraya geldik. Hemen devrimci örgütlere çağrı yaparak tepkilerimizi ortaklaştırmaya ve örgütlemeye başladık. Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek, Atılım, Halkın Günlüğü ve Yaşadığımız Vatan temsilcilerinden oluşan “Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu” oluşturduk.

İlk etapta Türkçe ve Almanca ortak bir bildiri kaleme aldık. İlerici kurum ve kuruluşlarla siyasi partilere çağrı yaptık. Frankfurt merkezinde stand ve miting başvurusunda bulunduk. Basın açıklaması için Alman ve Türk basınına faks çektik.

Salı günü Frankfurt Üniversitesi kampüsünde birleşerek, Türk Başkonsolosluğu'na doğru yürüyüşe geçtik. Türkçe ve Almanca konuşmalar yaptık. Yürüyüşçü kitleye büyük bir coşku hakimdi. Gerçekleştirilen alçakça katliam karşısında faşist rejime karşı öfke ve kinimiz doruktaydı. Alman devleti militarist aygıtını harekete geçirmekte gecikmemişti. Panzerlerini, çevik kuvvetini, köpeklerini ve su sıkın araçlarını buraya yığmıştı. “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, vb. sloganlarımızı Türkçe ve Almanca haykırarak eylemi bitirdik.

Frankfurt merkezinde katliamla ilgili Türkçe ve Almanca binlerce bildiri dağıttık. Perşembe günü şehir merkezinde gün boyu açtığımız standın etrafında akşam 18:00'de bir miting gerçekleştirdik. Cuma günü yine şehir merkezindeki standımızı gün boyu kurarak yaygın bildiri dağıttık. Cumartesi bütün güçlerimizi Dortmund'da düzenlenen yürüyüşe sevkettik.

Ayrıca, gerek ortak bildirilerimizi, gerekse Partimizin ve parti yurtdışı örgütümüzün çıkardığı bildirileri, kahvelere ve bloklara yaygın olarak dağıttık. Bölgedeki tüm ilişkilerimize ulaşmaya çalışarak katliamın boyutları hakkında insanları bilgilendirdik, tüm faaliyetlerimize destek vermelerini talep ettik.

Faşist sermaye rejimin devrimci tutsakları teslim almaya dönük katliamcı politikaları gündemdedir. Buna karşı kampanyamızı yaygınlaştırarak sürdüreceğiz. Yeni katliamlara ve hücre tipi cezaevleri saldırılarına karşı sessiz kalmayacağız.

Yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Uğruna tereddütsüzce öldükleri devrim davasını yükselterek bütün gücümüzle seferber olacağız. Herkes görev başına!

Devrimciler ölmez!

Devrim davası yenilmez!

TKİP taraftarları işçiler/Frankfurt

Stuttgart: Ulucanlar katliamı lanetlendi **Hesabını soracağız!**

Ulucanlar direnişinin siper önderleri Nevzat Çiftçi (Habip Gül), Ümit Altuntaş (Tuna) siper yoldaşlarıyla birlikte, “Devrimci tutsakları teslim alamazsınız! Cesaretiniz varsa gelin!” şiarlarıyla düşmana bir kez daha meydan okudular.

Sermayenin faşist çeteleri ve kontracıları eşliğinde yapılan katliam tümüyle önden planlanmıştır. Kontra devleti saldırılarını toplu katliamlarla beslemektedir. Bu katliam rastgele bir katliam değildir. Katliamın sorumlusu MGK ve hükümet yetkilileridir. Devlet yetkililerinin haftalar öncesinden siyasi tutsakları hedef göstermeleri boşuna değildir. 26 Eylül günü gece saat 03:00 sıralarında katliamı gerçekleştirmiştir. Bu silahlı, bombalı saldırıda devrimci tutsakların bıçak, süngü ve silahlarla vücutlarının delik deşik edilerek tanınmaz hale getirilmelerini unutmayacağız, hesabını soracağız.

Biz TKİP taraftarları olarak, bu vahşet katliamını iştirir iştirmez, Stuttgart'ta diğer devrimci gruplarla “Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi” oluşturduk ve bir hafta boyunca protesto eylemleri gerçekleştirdik. Gerek yerel olarak çıkarılan bildiri ve öteki dökümanları, gerekse TKİP'nin merkezi bildirisi ile YDK bildirilerini yaygın bir şekilde dağıttık. 2 Eylül '99 Cumartesi günü yapılan yürüyüşe 800 civarında bir kitle katıldı. Kontra Türk devletinin hunharca katliamı protesto edildi.

Eylem şehrin kalabalık yeri olan Schloss Plaz'da gerçekleştirildi. Ölen 10 devrimci tutsağın isimlerinin yer aldığı pankartla ön kortej oluşturuldu. Kırmızı karanfiller eşliğinde yoldaşların siper direnişleri adına bir dakika saygı duruşunda bulunuldu. Almanca ve Türkçe açıklamalar eşliğinde yürüyüşe geçen kitle oldukça canlıydı. Sık sık “Katil devlet!”, “Ulucanlar katliamının hesabını soracağız!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!” ve enternasyonal dayanışma sloganlarıyla çete devletine karşı tek yumruk olduk.

Stuttgart'tan TKİP taraftarları

Katil devlet hesap verecek!

Ulucanlar Cezaevi'nde devlet tarafından devrimci tutsaklara yönelik olarak gerçekleştirilen katliam haberi alınır alınmaz, yurtdışında Kızıl Bayrak, Atılım, Özgür Gelecek, Halkın Günlüğü, Alinterimiz ve Yaşadığımız Vatan tarafından oluşturulan eylem birliği çerçevesinde Hamburg'da da biraraya gelindi. Bu planlı faşist katliama karşı bir dizi eylemlilik planlandı.

28 Eylül günü 100 kişinin katıldığı ilk eylem Türk Konsolosluğu önünde gerçekleştirildi. Buradan Dammtor İstasyonu'na doğru yürüyüşe geçildi ve bir konuşma ile eyleme son verildi.

29 Eylül günü ise şehrin merkezi bir yerinde yürüyüş ve miting gerçekleştirildi. Eylem birliği güçlerince gerçekleştirilen yürüyüşe 500 kişilik bir katılım sağlandı.

Önümüzdeki süreçte değişik eylem biçimleriyle tepkilerin örgütlenmesi sürdürülecek. Türkiye'nin başkentinde kontra güçler tarafından gerçekleştirilen katliamı lanetliyor ve katil devlet hesap verecektir diyoruz.

Hiçbir çarpıtma devletin katliamcı gerçeğini karartamayacaktır.

Ücretsiz PDF indirisi için <https://tr.trojan.org/>

Zürich'te coşkulu kitlesele yürüyüş

Faşist rejimin gerçekleştirdiği katliamı protesto eylemleri İsviçre'de de devam ediyor. TKİP, MLKP, TİKB, TKP/ML, DHKP-C, TKP(ML) parti ve örgütlerden oluşan ortak komite bir dizi eylemlilikler örgütleyor. Bunlardan sonuncusu Zürich'te yapılan yürüyüş oldu. Yürüyüş izni kesinleştikten sonra bir çağrı hazırladık. Çağrı bildirimizi İsviçre'nin önemli birçok kentinde yaygın olarak dağıttık. Afiş boyutlarında büyütüp işyerlerine ve kahvelere astık.

TKİP taraftarları olarak kendi cephemizden de yürüyüş için etkin bir hazırlık yaptık. Sadece kendi güçlerimizi değil, çeperimizdeki kitle ilişkilerimizi de seferber ettik. Partimizin Türkçe ve Almanca bildirisini, yoldaşlarımızın özgeçmişlerini çoğalttık. Büyük boy resimlerini çerçeveletip hazırladık. Yürüyüşün başlangıç yerinde bir saat önce yerimizi aldık.

Yürüyüşün en önünde genç yoldaşlarımız şehitlerimizin birer metre büyüklüğünde hazırlanan resimlerini taşıdılar. Hemen arkasında ortak pankart ile partimizin ambleminin yer aldığı ve Almanca “Yaşasın proletarya enternasyonalizmi” sloganının yazılı olduğu pankartımızı taşıdık.

Yürüyüşte katılım 1500 kadardı ve canlıydı. Türk Konsolosluğu'nun önüne, “Katliamın hesabını soracağız!” yazılı siyah çelenk bırakıldı. Devrim andının içilmesinden sonra kitle dağıldı.

TKİP taraftarları/İsviçre

İsviçre:

Faşist Türk Gecesi'ni boşa çıkardık

Faşist Türk devleti yıllardır Avrupa'da da terör cumhuriyetine destek bulmak için işbirlikçilerini güçlendirmeye çalışıyor. Avrupa'daki konsolosluklar, camiler, faşist dernekler ve diğer birçok olanaklarla lobi oluşturma çabasında. '80 sonrasında bu çabalar yeniyetme holdingler, Avrupa'daki faşist tetikçi MHP'liler ve dini bazı kuruluşlar aracılığıyla sürdürülmekte. İsviçre'de de faşist grupları aracılığıyla birçok kez siyasal şovlar gerçekleştirmeye çalıştılar. Bu girişimleri her defasında devrimci, demokrat ve ilerici insanlar tarafından engellendi ve bundan sonra da engellenecek.

Son olarak TC Neuchatel kentinde Anadolu Holding'i kullanarak bir hastane satın aldı. Hastanenin açılışı bahanesiyle 2 Ekim '99'da bir Türk Gecesi tertipleme kararı aldılar. Bu faşist şovla buradaki taraftarlarına siyasal destek ve moral vererek faşist örgütlenmeyi güçlendirmeyi amaçlıyorlardı. Gecenin engelle karşılaşmadan gerçekleşebilmesi için faaliyetlerini mümkün olduğunca gizli yürütmeye çalıştılar. İki gün öncesinde gazeteye ilan vererek Avrupa'daki tetikçi köpeklerini davet ettiler. Gazete ilanında, güvenlik nedeniyle çocuk getirilmemesini, rezervasyon yaptırmayanların kesinlikle gelmemesini istiyorlardı. Meral Akşener, Enis Öksüz, Abdullah Gül, Recep Tayyip Erdoğan gibi faşistler ve gericiler, holding patronları gecenin katılımcıları idi.

Olayı duyunca, biz ve diğer devrimci demokrat ilerici çevreler ve duyarlı insanlarla bir toplantı yaptık. Böyle bir gecenin engellenmesi için neler yapmamız gerektiğini tartıştık. İlk elden TC'yi ve faşist katilleri

teşhir eden bir bildiri kaleme alma, yerli gazetelere gelenler hakkında genişçe bilgi vererek bu katil sürülerinin ne amaçladıklarını anlatma, bölgemizdeki demokrat kuruluşları bu olaya karşı duyarlı olmaya çağırma kararı aldık.

Ardından daha geniş katılımlı bir toplantı yaparak Türkiyeli ve Kürdistanlı insanları duyarlı hale getirmek için neler yapabileceğimizi tartıştık. Bildirinin Fransızca'ya çevrilmesi, bir heyet oluşturarak bölge yetkilileriyle görüşülmesi, 30 Eylül'de bir yerel yürüyüş yaparak geceyi protesto etmek, eğer gece kararı geri alınmazsa 1 Eylül'de Neuchatel'de İsviçre'nin tüm bölgelerinden gelecek

insanlarla ikinci bir gösteri yapmak, yine engellenmezse 2 Eylül günü İsviçre genelinden gelecek devrimci, demokrat insanlarla geceyi mutlaka engellemek konusunda görüş birliğine vardık.

Devrimci, demokrat ve ilerici çevrelerin bu duyarlılığı karşısında gecenin iznini alan hastane patronu geceyi iptal etmek zorunda kaldı.

Daha bir ay önce ülkemizde emekçiler büyük bir yıkımla karşı karşıya kaldılar. İnsanlarımız sokaklarda, çadırlarda, sağlıksız koşullarda perişan yaşıyor, bir milyona yakın insan evsizken, bu katiller sürüsü İsviçre'de, Almanya'da ve birçok Avrupa ülkesinde hastaneler, büyük marketler,

fabrikalar açıyorlar. Bu değirmenin suyu nereden akıyor? Bu paraları nereden buluyorlar? Halkı aldatmaya gelince milliyetçi kesilen bu katil sürüleri neden kendi ülkelerinde hastane açmıyorlar? Depremde ölen insanların cesetlerini yayınlayarak topladıkları paraları ne yaptılar? İnsanlarımız sokaklarda ölüme terk edilirken, bu katiller Avrupa'da kirli para aklama, depremde topladıkları paralarla kendilerine kazanç sağlama peşindeler.

Türkiye'deki ezilen ve sömürülen halklar bu katil sürülerinin amaçlarını bilmeli ve bunlara karşı bayrak açmalıdırlar. Unutulmamalıdır ki, bu yurtsever kılıklı ırkçı, kafatasçı katiller daha depremin 3. günü mecliste tahkim ve sosyal güvenlik yasasını yangından mal kaçırırçasına çıkardılar. Depremde binlerce insanı ölüme terk edenler, kalanlar için de yeni yıkım yasalarına el kaldırdılar. Bunlar yurtsever değil, olsa olsa ABD uşağı olabilirler. Türk ve Kürt halkı unutmamalıdır ki, bunlar Hitler, Musollini gibi faşistlerin artıklarıdır.

Biz işçi ve emekçilerin güvenebileceği tek güç devrimciler ve komünistlerdir. Biz ezilen ve sömürülenler ancak birlik olmayı başardığımızda, bu soyguncular ve katiller kaçacak delik arayacaklardır. Bulduğumuz her alanda gücümüzü birleştirmeli ve örgütlenmeliyiz.

Neuchatel'den TKİP taraftarları işçiler

Filipin Komünist Partisi'nin Türkiye'deki politik tutuklularla dayanışma mesajı

Filipin Komünist Partisi, 26 Eylül 1999 günü Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde, faşist Türk devletinin özel timi ve jandarması tarafından katledilen 10 devrimci şehidin ailelerine, yoldaşlarına ve diğer yakınlarına başsağlığı dilemektedir. Aynı zamanda bu katliamda yaralanan ve Türk otoritelerinin tıbbi yardımlarını kabul etmeyen çok sayıda politik hükümlü ve tutukluyu içten duygularımızla selamlıyoruz.

Filipin Komünist Partisi, faşist Türk devletinin bu son barbar saldırısını şiddetle kınamaktadır. Özel tim ve jandarma, hayvani bir şekilde saldırarak, tutukluların boğaz ve kulaklarını kesme, gözlerini çıkartma ve ayrıca vücutlarını tanınmayacak bir hale getirme gibi bir vahşet sergilemişlerdir.

Politik tutuklulara yapılan bu son saldırı gibi, 21 Eylül 1995'te de 3 politik tutuklu katledilmiş, 4 Ocak 1996'da 4 tutuklu katledilmiş, 24-25 Eylül 1996'da da yine 11 tutuklu vahşice katledilmişlerdi.

Bu vahşet, varolan insan hakları ve uluslararası hukukla bağdaşmamaktadır.

Türkiye'deki politik tutuklu ve hükümlüler devrimci prensiplerine bağlı kalarak örnek bir cesaret ve tutarlılık sergilemişlerdir. Faşist Türk devletinin insanlık dışı koşullara sahip cezaevlerinde devrimci direngenliğini göstermişlerdir. Örneğin 1996'da hakları için ölümü göze alarak 69 günlük açlık-ölüm orucuna girmişlerdir ve bu büyük mücadele sonucu 12 devrimci şehit verilmiştir.

Türkiye'deki politik tutukluların verdikleri bu cesur mücadele, Türkiye'de ve Kürdistan'da sömürülen ve baskı gören bütün halklara örnek teşkil etmektedir.

Filipin Komünist Partisi, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren Türkiye'deki politik tutukluları, Türkiye ve Kürdistan'da devrim mücadelesini veren halkları en içten dayanışma duygularıyla selamlamaktadır.

Filipin Komünist Partisi
30 Eylül 1999

Türkiye'de faşist katliam ve Alman devletinin ikiyüzlülüğü

Edindiğimiz bilgilere göre Türk devletinin asker ve özel timleri tarafından Ankara'daki Ulucanlar Cezaevi'nde bulunan devrimci, komünist ve ilerici tutuklulara karşı büyük bir katliam gerçekleştirilmiştir. (...)

Katliamın duyulmasıyla diğer hapisanelerdeki siyasi tutuklular da bu barbarlığı protesto edip direnişe geçmişlerdir. İHD, devrimci ve ilerici basın mensupları ve halktan yüzlerce kişi, başta İstanbul olmak üzere değişik şehirlerde gösteri ve basın açıklamalarıyla bu katliamı kınamışlardır. Türk güvenlik güçleri aynı faşizan yöntemlerle bu insanlara da saldırmış, gazetecilerin fotoğraf makinelerini kırıp yüzün üzerinde kişiyi gözaltına almıştır.

Bilindiği gibi, 1996 yılında, değişik cezaevlerindeki siyasi tutuklular hücre sistemine ve cezaevlerindeki insanlık dışı yaşam koşullarına karşı ve demokratik hakların tanınması için büyük bir direniş göstermişlerdi. Aylarca sürdürdükleri ve 12 devrimcinin ölümüne kadar varan süresiz açlık greviyle öne sürmüş oldukları demokratik ve insani taleplerini kabul ettirmişlerdi. Türk devletinin bu kudurganlığının temelinde, devrimci tutukluları "islah" edememesi ve onların komün yaşamlarını engelleyememesi yatmaktadır.

Kürt halkının yıllardır sürdürdüğü kurtuluş ve bağımsızlık mücadelesi, emekçi sınıf ve tabakaların demokratik ve ekomomik talepleri, Susurluk olayıyla su yüzüne çıkan devlet-mafya-çete ilişkisi, deprem faciasıyla kendisini açıkça gösteren halk düşmanı karakteri, devleti krizden krize sürüklemektedir.

Yoksa Türk hakim sınıfları, siyasi tutuklulara karşı uyguladığı böylesi bir katliamla dikkatleri başka yerlere çekip içinde bulunduğu krizden çıkabileceğini mi umuyor?

Bu katliam; Kürtlerin bağımsızlık mücadelesini bastırmada ve Türkiye'deki emekçi kitleleri sömürmede Türk hakim sınıflarına her türlü siyasi ve ekemomik desteği veren Alman devletinin insan hakları ve demokrasi konusundaki sahtekarlığına da güzel bir örnektir. Almanya Dışişleri Bakanı Fisher Türkiye'yi

ziyaretinde ilk görüşmesini İnsan Hakları Derneği yetkilileriyle yapmakla sözümüne insan haklarına önem verdiğini sergiliyordu. Ancak onun bu katliam karşısındaki suskunluğu, işin gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştır.

Dünyanın neresinde olursa olsun, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri sömürme ve baskı altında tutmada uyguladıkları yöntemler değişik de olsa, özü itibarıyla kapitalizm barbarlıktır. Buna karşı mücadelede başarılı olmanın yolu ise, işçi sınıfı öncülüğünde, gelecekteki ulusal ve sosyal devrimlerin enternasyonal karakterini dikkate almaktan geçer.

* Türkiye'ye yapılan siyasi, ekonomik ve askeri desteğe derhal son verilmelidir!

* Türkiye hapisanelerindeki tüm siyasi tutuklulara özgürlük!

* Siyasi ilticacıları Türk işkencehanelerine teslim etmeye son, Marksist-Leninist, devrimci ve ilericilere tam iltica hakkı!

* Cezaevlerinde siyasi tutuklulara yönelik katliam ve saldırılara hayır!

* Kapitalizm barbarlığına sosyalizm son verecek!

* Yaşasın proleter enternasyonalizm!

Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD)
Ludwigsburg/Rems-Murr Bölge Temsilciliği
Jürgen Morgenstern
28 Eylül 1999

Almanya Marksist-Leninist Partisi'nden (MLPD) mesaj

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Merkez Komitesi'ne...

Değerli yoldaşlar,

26.09.1999 tarihinde Ulucanlar Cezaevi'nde gerici Türk güvenlik güçleri tarafından gerçekleştirilen bir katliamda Merkez Komite'nizin iki üyesi Habip Gül (Nevzat Çiftçi) ve Ümit Altıntaş'ın da aralarında bulunduğu devrimcilerin öldürüldüğünü derin bir üzüntü içinde öğrenmiş bulunuyoruz.

MLPD Merkez Komitesi adına acınızı paylaşıyor ve Türkiye Komünist İşçi Partisi'ndeki tüm yoldaşlara ve şehit düşenlerin ailelerine başsağlığı diliyoruz.

Nevzat Çiftçi ve Ümit Altıntaş yoldaşlar, özgür bir toplum için sürdürülen savaşta şehit düşen diğer devrimciler gibi uluslararası proletarya tarihinde gerçek yerlerini aldılar.

İşçi sınıfı ancak enternasyonalist bir birlik temelinde yenilmez bir güç olacaktır. Uluslararası devrimci hareket tüm dünyada gelişen sınıf mücadelesini koordine etme ve daha da geliştirme sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Bu anlamda MLPD, ulusal ve sosyal kurtuluş için sürdürülen uluslararası mücadeleye bir atılım kazandırmak çerçevesinde tüm güçlerle eşit bir temelde ve kardeşçe bir ortak çalışma hedeflemektedir.

Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Yürekten ve devrimci selamlar.

MLPD-Parti Başkanı

Stefan Engel

MLPD-Merkez Komitesi Enternasyonal Büro

Roland Meister

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Faşist katliama karşı açıklama ve bildiriler...

Faşizme karşı omuz omuza!

Katliamların hesabını soralım!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde devletin gerçekleştirdiği katliam sonucu 10 devrimci katledildi. 2 Eylül'de koğuştan istemiyle başlayan direnişe devlet bombası, silahı, copuyla karşılık verdi. Eşim Ümit Altıntaş'da gerçekleşen saldırı sonucu katledildi.

8 saat süren saldırı sırasında devletin tutumu açıktı. Dışarıda teslim alamadıklarını içerde teslim almak istiyordu. Yıllardan beri peşi sıra cezaevinde katliamlar gerçekleştiriliyordu. Bundan önce de Buca, Ümraniye, Diyarbakır'da ve Ölüm Oruçlarında onlarca devrimci tutsak katledilmişti. Devlet, hücre tipi uygulamasına geçebilmek için saldırılarını sürdürmüş ve tutsaklardan "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" yanıtını almıştı. Gerçekleşen katliamın çok sistemli, planlı, bizzat İçişleri ve Genelkurmay tarafından hazırlandığı ortadaydı. Katliam sonrası 10 devrimci tutsak ölmüş ve 40'a yakın tutsak ise yaralanmıştı. Devletin vahşi uygulamaları bunlarla da bitmedi. Kendi vahşetinin gözler önüne serilmemesi için avukatların otopsiye girmesi engellendi ve bizleri tutuklu ve ölenlerin yakınlarını günlerce oyaladı baskı ve terör uyguladı.

Teşhis için Adli Tıp'a gittiğimizde katliamın tanığı cesetleri gördük. Eşimin vücudunda kurşun izleri, darp ve darbe izleri vardı. Avukatlarımızın katılımının engellendiği otopsilerin ön raporunda daha farklı bir tablo gözüküyordu.

Cenazeleri aldıktan sonra da apar topar Ankara'dan gönderildik. Devlet sınıfsız sömürsüz özgür bir dünya isteyen insanlardan korktuğu gibi onların cesetlerinden de korkuyordu. Eşimin inançlarına, ideallerine yakışan tarzda gerçekleştireceğimiz cenaze törenini engellemek için İstanbul girişinde yolumuz kesildi. Anne ve babasının üzerinde baskı uygulayarak, zorla ikna ederek, eşimi geceyarısı mezarlığa gömdüler. Benzer görüntüler diğer cenazelerde de yaşandı ve devrim şehitlerini anmak için katılan insanlara yoğun bir terör uygulandı. Onlarcası yaralandı. Yüzlercesi gözaltına alındı.

Devrimci tutsaklara yönelik katliamları ve saldırıları engellemek için tüm ilerici devrimci güçler, sendikalar DKÖ'ler devrimci tutsaklara omuz vermeli, katliamın hesabını sormak için birleşmeli, sorumluların yargılanması için mücadele etmelidir.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Melek Altıntaş
01.10.99

**İHD İzmir Şubesi: Cezaevleri
ölümevleri olmaya devam ediyor!**

**Devlet ölümlere
doymuyor!**

Yıllardır cezaevlerinde uygulanan katliamcı politikalar yine onlarca insanın yaşamını yitirmesine neden olmuştur. Cezaevlerinde gelişen tüm sorunları "asayiş ve güvenlik" sorunu temelinde gören, insan hak ve özgürlüklerini daima görmezden gelen ve en

basit insani taleplere dahi tahammül edemeyen katliamcı anlayış, 02.09.1999 tarihinden beri Ulucanlar Kapalı Cezaevi'nde koğuştan talebi nedeni ile süren gerginliği çözme noktasında hiçbir olumlu girişimde bulunmamış, demokratik kurumların tüm çağrılarını olumsuz yanıtlamış ve en son 26.09.1999 tarihinde; evlatlarının canı için endişelenen ve parklarda sabahlayan aileleri gece 01:30'da gözaltına aldıktan sonra, saat 03:00'te Ulucanlar Kapalı Cezaevi'ne operasyon düzenlemiştir. Operasyonda tutuklu ve hükümlülere karşı silah, göz yaşartıcı bomba, kasatura ve benzeri kesici aletler kullanılmıştır. Saldırı sonucu 12 hükümlü yaşamını yitirmiş, 18'i ağır olmak üzere toplam 40 hükümlü yaralanmıştır. (....)

Geçtiğimiz hafta Bayrampaşa Cezaevi'nde devletin çocukları olan iki çete arasındaki rant kavgası nedeniyle yaşanan savaş örnek gösterilerek bütün kamuoyu aldatılmaktadır.

(.....)

Basın demeçlerinde "Cezaevlerinde bir düğmeye basıldığı ve isyanın başlatıldığı" gibi söylemlerde bulunmaktadır. Oysa tam aksi olmuştur. Deprem felaketi ile halkını sahiplenmeyişi ve çürümüş çıkar ilişkileri iyice gün yüzüne çıkan mevcut sistem; deprem bölgesindeki insanların sorunlarını çözeceğine ve halkın en insani taleplerini yanıtlayacağına, gündemi farklı yere taşımaya ve bir taşla iki kuş vurmaya çalışmaktadır. (.....)

Yakın geçmişimizde de 21 Eylül 1995'te Buca Kapalı Cezaevi'nde 3 tutuklu, 4 Ocak 1996'da Ümraniye'de 3 tutuklu, 24 Eylül 1996'da Diyarbakır Cezaevi'nde 11 tutuklu yine aynı anlayışla geliştirilen saldırılar sonucu yaşamını yitirmişti.

Yaşama hakkının herkes için vazgeçilmez olduğu ve bu hakka yönelik tüm saldırıların karşısında olacağımız temel ilkimizden hareketle: Ulucanlar Kapalı Cezaevi'nde tek talepleri yeni bir koğuştan ve üç kişinin üst-üste yatmadığı yataklar olan tutuklu ve hükümlülere yapılan vahşi saldırıyı lanetliyor, Başbakanı, hükümeti ve Adalet Bakanı'nı istifaya çağırıyor ve saldırıda yer alan herkesin cinayet suçu ile yargı önüne çıkarılmasını talep ediyoruz.

Ve tüm kişi ve kurumları diğer cezaevlerinde gelişebilecek katliamlara karşı duyarlı olmaya ve hep birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

Evet... Artık yeter!

Cezaevlerinde yeni ölümler istemiyoruz!

İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu
27.09.1999

Kırşehir İHD Başkanı:

**Cinayetlerin
hesabı sorulmalı!**

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde meydana gelen olayda 10 kişinin yaşamını yitirmesini, 46 kişinin yaralı olarak hastaneye kaldırılmasını, 59 tutuklu ve hükümlü ailesinin gözaltına alınmasını kınıyoruz.

Ülkemizdeki iktidarların cezaevlerine bakışı devamlı zindancılık temelinde şekilleniyor. Tüm iktidarlar hükümlü ve tutukluların düşüncelerini yok sayarak baskı, şiddet ve zor kullanmışlar, kişiliklerini de yok saymışlardır. Cezaevleri birer işkencehaneye dönüştürülmüş, PDF Kitap Arşivi: <http://rantev.org>

hükümlülerin kanları ve canları pahasına kazandıkları, elde ettikleri haklarını tekrar geri almak istiyorlar.

(.....)

Değerli basın mensupları :

Soruyoruz: 10 kişinin yaşamını yitirmesinde, 46 kişinin yaralanmasında sorumlular kimlerdir?

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki bu katliamı yapanların insanlık dışı davranışlarının cezasız kalmaması için, tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor, hesap sorulmasını istiyoruz.

Kırşehir İHD Başkanı
Ali DÖNMEZ

Kamu Emekçileri Sendikaları

Adana Platformu:

**“Amaç; hukuksuzluğun,
işkenceyle ölümlerin
topluma kanıksatılması,
bu tür olayların
olağanlaştırılmasıdır”**

Basına ve Kamuoyuna

Ülkemizde halkımızın çektiği çilelerin biri bitmeden diğeri başlamakta, yine yaraların biri kapanmadan diğeri açılmaktadır. Siyasi iktidarların uygulamaları sonucu çilesiz, yarasız, beresiz bir günümüz bile geçmemektedir.

Bu anlamda Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde, tutuklu ve hükümlülere vahşice saldırılarak, 10 tutuklu veya hükümlü katledilmiş, onlarcası ağır şekilde yaralanmıştır. Araştırmalarımıza göre ölümler ve yaralanmalar, delici, kesici, travma yaratıcı aletlerle meydana gelmiştir. Bu da gösteriyor ki, ölümler ve yaralanmalar bu aletlerle yapılan ağır işkenceler sonucu oluşmuştur. Gizli otopsiler yapmak, medyada sahte resimler yayınlamak, ölü ve yaralıların görüntüsünü gizlemek bile yapılan vahşi işkencenin gizlenmesini sağlayamamıştır.

(.....)

Kamu görevlileri belirlenmiş hukuk kurallarını ifa etmek için görevlendirilirler. Bu kişilerin, sorumluların bu kurallar dışındaki uygulamaları keyfidir, hukuk dışıdır, suç teşkil eder. Son cezaevi olaylarında görevlendirilmişlerin görevleri arasında kulak kesme, şişleme, kafatası kırma, öldürme var mıdır? Varsa bu görevlendirmeyi kimler yapmıştır? Yetkililer bu soruları yanıtlamalıdır. (....)

Cezaevlerini cephanelik gibi göstermek, her türlü suç aletleri giriyor demek, çiftlik demek, yol geçen hanı demek, ne yapılan katliamları haklı çıkartır, ne de sorunu çözer. Bu çığırtkanlıklar oralarda onurlarıyla görev yapan kamu çalışanlarını yıpratmaktan ve amaç bu değilse, yeni katliamlara yol açmaktan başka bir işlev görmez.

(.....)

Kamu emekçileri olarak, 10 kişinin ölümü ve onlarca kişinin yaralanmasına neden olan katliamı hukukla, insanlıkla bağdaştırmıyor, şiddetle kınıyoruz. Sorumlular derhal yargı önüne çıkartılmalı, bu katliamın hesabı sorulmalı, toplum vicdanı rahatlatılmalıdır. Her zaman olduğu gibi kamu emekçileri olarak, haksız, hukuk dışı, demokrasiye aykırı, insanlık dışı uygulamalara karşı demokrasi ve özgürlük mücadelesi vermeye devam edecek, haksızlığın karşısında olacağız.

Yağmalayan, saldıran, katleden:

Amerikancı devlettir

26 Eylül günü Ankara Merkez Kapalı Hapisesi'nde idare-jandarma işbirliği ile "tünel var" bahanesiyle yapılan saldırı sonucunda onlarca kişi yaralanmış, işkencelerden geçirilmiş ve 10 devrimci tutsak şehit düşmüştür.

Başbakan Ecevit ABD'ye gider ayak hamilerine bir de çantasında 10 devrimci tutsağın katliam haberlerini hediye etmiş, işbirlikçiliğini, vatan hainliğinde Clinton abisine ne kadar sadık olduğunu kanıtlama çabasına girmiştir.

Yapılan bu katliamı devlet planlı bir şekilde uygulamıştır. Bu katliamın planı aylar öncesinden hazırlandığı; devlet yetkililerinin yaptığı açıklamalarda, basında çıkan haberlerde ve aynı gün, aynı saatlerde, Aydın Hapisesi'nde yapılan saldırıda da açıkça görülmektedir.

Devlet senaryoyu hazırlamış, Buca, Ümraniye, Diyarbakır'da olduğu gibi ısıtıp sunmuş ve katliamlarına bir yenisini eklemiştir.

Devletin katliamları, saldırıları ne olursa olsun tutsaklar hücrelere girmeyecek, insanlık onurunu koruyacaklardır. Devletin hücrelere koyup sessiz imha istemi, devrimci kişiliklerinden yalıtma politikası, tutsakların direnişi ve zaferiyle geri adım atacak ve kaybeden yine devlet olacaktır.

Katliam sonrası Anadolu'nun dört bir yanında süren direnişlerde devrimci tutsaklar, tüm devrimci tutsaklara yönelen bu saldırıya yine toplu cevap vermiş ve saldırıları direnişlerle geri püskürtmüşlerdir. Tutsakların haklı direnişi sonucu devlet yine geri adım atmış ve tutsakların meşru taleplerini kabul etmek zorunda kalmıştır.

Katil iktidar katliam sonrası yine aymazlığını göstermiş, bir taraftan katliamın üstünü örterken, diğer taraftan da yeni katliam hazırlıklarına zemin yaratma hazırlıklarına girişmiştir. Hayır. Katleden ve katledilen ortadadır. Katledenler hesap vermeli.

Bu noktada gerek Ümraniye'de, gerekse de Çanakkale Hapisesi'nde tutsakların hapisaneyi yağmaladığı veya gardiyanların can güvenliği olmadığı noktasında basın ve devlet ağızlarının yaratmış olduğu spekülasyon haberler bu amaçlıdır. Güvenliği olmayan, herşeyi yağmalanan devrimci tutsaklardır. Yapılan saldırılar, işkence ve katliamlar bunun en açık göstergesidir. Yağmalayan, katleden, saldıran ise vatan topraklarını karış karış emperyalistlere satan işbirlikçi Amerikancı iktidardır.

Halkımız uyanık olmalıdır. Devletin bu yöndeki spekülasyon, yeni katliamlara zemin hazırlayıcı haberlerine, açıklamalarına kanmamalı, 17 Ağustos depreminde binlerce insanın ve 26 Eylül Ulucanlar'daki 10 devrimci tutsağın katliamının failinin devlet olduğunu unutmamalıdır.

Bu noktada basın ahlakından, etiğinden bahseden tüm basın, yayın kuruluşları; kontranın kalemşörlüğünü yapmaktan vazgeçmeli, Ulucanlar'daki katliamdan kendilerinin de sorumlu olduklarını hatırlamalı, bunun hesabını vermek zorunda kalacaklarını unutmamalıdır.

Saldıran ve katleden Amerikancı iktidar, saldırıya ve katliama maruz kalan ise devrimci tutsaklar nezdinde tüm halktır.

Haklar ve Özgürlükler Platformu
5 Ekim 1999

Yalanlar katliamın üstünü örtemeyecektir

Basına ve kamuoyuna

Ankara Merkez Kapalı Hapisesi'nde 26 Eylül'de

sabahın ilk saatlerinde devrimci tutsakların bulunduğu koğuşlara düzenlenen saldırıda 10 devrimci tutsak katledildi.

ABD uşağı olmanın kanıtını devlet efendisine gider ayak ispatladı. Uşak Ecevit efendisine hoş görünebilmek için devrimci kanından daha güzel ne götürebilirdi? Ve 26 Eylül günü saat 02:00'de günler öncesinden hazırlanan plan devreye sokuldu. Katliam emri verilerek 10 devrimci tutsak katledildi. Böylece efendilerini sevindirip, tutsakları hücrelere koyabileceğinin hesabını yaptılar. Fakat unuttukları bir şey vardı, karşısındakiler her zaman önünde diz çöktüğü devrimci iradeydi. Bu irade '84 Ölüm Orucu'nda, Buca'da, Ümraniye'de, '96 Ölüm Orucu'nda her zaman diz çöktükleri iradeydi. Saldırının hemen ardından tüm hapisanelerde tutsaklar işgal ve rehin alma eylemi başlatarak direnişe başladılar. 5 gün süren görüşmelerin sonunda devlet bir kez daha devrimci irade karşısında yenik düştü. Ve bir kez daha son sözü direnenler söylemişti.

(.....)

Bizler dün olduğu gibi bugün yapılan tüm yalan haberleri ve politikaları boşa çıkaracağız. Şehitler pahasına kazanılan tüm değerlere onurla sahip çıkacağız. Bizler tüm Özgür TAYAD'lı aileler olarak basın ve televizyondakilere diyoruz ki yalanlarınız, yaşanan katliamları ve gerçekleri gizleyemeyecektir. Kazanan her zamanki gibi evlatlarımız olacaktır.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Özgür TAYAD

(Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği)
5 Ekim 1999

Cenaze hırsızları! İstanbul polisi devrimcilerin cenazelerinden korkuyor...

Basına ve kamuoyuna!

Ankara Cezaevi'nde gerçekleşen devrimci katliamda öldürülen Ümit Altıntaş'ın cenazesi dün geceyarısı mafyavari bir operasyonla kaçırılmış ve polis tarafından gömülmüştü. Cenazesini kaldırmak isteyen aileleri ve avukatlarını bile gözaltına alan İstanbul polisi açıkça görevini ve yetkisini kötüye kullanmaktadır.

Gayrimeşru ve yasadışı yollarla cenaze törenini engelleyen polis bugün de, yoldaşlarına karşı son görevlerini yerine getirmek isteyen devrimcilere saldırdı. Karacaahmet'te toplanan ve mezarın başına gitmek isteyen devrimci gruba düzenlenen saldırıyı protesto ediyoruz. Saldırıda yaralanan dostlarımıza geçmiş olsun diliyor, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmalarını talep ediyoruz.

Sosyalist İktidar Partisi
Genel Merkez
30 Eylül '99

Halklarımıza ve demokratik kamuoyuna

“Cezaevinde gelişebilecek olayların sorumlusu faşist yönetimdir.”

Ulucanlar katliamından kısa bir süre önce bulunduğumuz Burdur Cezaevi yönetimi değiştirilerek: Erzurum, Elazığ ve Diyarbakır zindanlarında görev yapan 1. ve 2. müdürlerinden oluşan bir çete işbaşına geldi.

Başına Erzurum zindanından Çetin Özer'in getirildiği yeni cezaevi yönetimi, Ulucanlar katliamının ikinci gününden başlayarak bütün kazanımlarımızı gasp

etti.

- Başta siyasi temsilcilik kurumumuzun hiçbir şekilde tanınmaması:
- Koğuşlar arası ve bayanlarla görüşmelerin yasaklanması:
- Yasal olarak yayınlanmakta olan yayınların verilmemesi:
- Mektupların sakıncalı görülerek verilmemesi:
- Avukatlara ve görüşe giderken tek kişiden fazla gitmenin yasaklanması ve çıkışlarda koğuş kapısı önünde aramanın dayatılması:
- Bu baskıları dayatarak haklarımız ve kazanımlarımız gasp edilmiştir.
- Bunun sonucu olarak, ailelerimiz ve avukatlarımızla da görüştürülmemekteyiz.

1. Müdür Çetin Özer elebaşlığında, bizlere yöneltilen faşist baskılara hiçbir şekilde boyun eğmedik, boyun eğmeyeceğiz.

Burdur Cezaevi'ndeki biz siyasi tutuklular, siyasal kimliğimizi ve insanlık onurumuzu koruyarak direniyoruz. Slogan atmak ve kapı dövme eylemlerini başlattık ve sürdürüyoruz. Cezaevinde gelişebilecek olayların sorumlusu bu faşist baskıları yapan yönetimdir.

Ulucanlar katliamından ağır yaralı olarak Burdur'a sürgün edilen dört arkadaşımızın tedavileri engellenerek ölüme terk edilmişlerdir.

Hücre sistemine geçiş için dayatılan baskılara karşı, tüm ilerici, yurtsever kamuoyunu duyarlı olmaya: Burdur Cezaevi'deki baskıların sona erdirilmesi için bizlere destek sunmaya çağırıyoruz.

Burdur Cezaevi PKK, PRK-RIZGARI, MLKP, TKP(ML), DHP davası tutsakları
3 Ekim '99

Saldırılara karşı birleşelim, mücadele edelim!

Arkadaşlar!

Devlet katliamlarına bir yenisini ekledi. 27 Eylül günü sabaha doğru Ulucanlar Cezaevi'nde **10 devrimci tutsak katledildi**, onlarcası ağır yaralandı ve başka cezaevlerine zorla sevk edildi. **Silahlar, gaz bombaları, şişler ve demir çubuklarla** devrimci tutsakların kaldığı 4. ve 5. koğuşlara saldıran **özel tim, jandarma, gardiyan ve polis güçleri** saatlerce koğuşları taradı. Yaralı tutsaklar hasteneye bile kaldırılmayıp ölüme terkedildi, dövüldü. Öyle ki tutsak yakınları kendi katledilmiş çocuklarını bile teşhis edemediler.

(.....)

“Çağdaş cezaevleri”nden bahsedenler daha birkaç ay önce Ulucanlar Cezaevi'nde aynı yatakta iki ya da üç kişinin yatmasına, kırk kişilik koğuşta zaman zaman yüzü aşkın kişinin kalmasına gözlerini kapatanlardır. Devletin Ulucanlar Cezaevi'ne saldırısı planlı bir saldırdır ve iddia edildiği gibi tünel kazılması söz konusu değildir. Saldırıdan birkaç gün önce cezaevi önünde bekleyen tutsak yakınlarının yanına gelen kırk yaşlarında bir kişi, **“Ecevit'in Amerika'ya uçtuğu gün cezaevi duman olacak”** demiş ve cezaevi o gün gerçekten “duman edilmiştir”.(....)

Arkadaşlar!

Ulucanlar katliamı devletin yaptığı ilk katliam olmadığı gibi, **sağlam bir direniş örgütlenemediği takdirde**, son katliam da olmayacaktır. Burjuva medya yeni saldırılar için yol düzleme çabasına devam etmekte, “devlet büyükleri” histerik naralar atıp **kan istemektedirler**.

Faşist düzenin tüm saldırıları; öğrencilerin akademik-demokratik taleplerine yönelik saldıranlarından işçi ve emekçilere yönelen özelleştirme, sosyal güvenlik, tahkim ve Kürt halkının özgürlük istemine yönelen saldırılara kadar, sistemli bir bütündür.

Saldırılara karşı birleşelim, mücadele edelim!

Katil devlet hesap verecek!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Cebeci kampüsü öğrencileri

Dirildim

**Kan gölüne
düştü yüreğim
Kanadım
Bayraklaşırken öfkem zulme
yenilmedim
vuruldu.
Binlerce yürek titreşti
buluştu bayrak bayrak
haykırarak.
Zulmün kanlı eli
dolandı bahar bahçeme
en önce söküldü akasyalar
sonra gül
düştü zulme
kavruldu.
Vuruldu
kalbimin orta yerinden
savrulmadım.**

**Cesedim
titretti
zulmün
kol gezdiği
kenti
savrulmadım.
Gece
duydu
korkuyu taaa derinden.
Binlerce yürek
duydu acıyı
anıldım
meydanlarda
kuşandım ölümlerden öfkeyi
dirildim...
Rahime Henden/ 2 Ekim '99**

Gülüştün içimi ısıtırdı...

Sabahın ilk saatlerinde işe gitmek için durakta servis bekliyorum. Rüzgar lapa lapa yağan karın da etkisiyle bıçak gibi. Servis bir türlü gelmek bilmiyor, üşüyorum. Üstelik durağın karşısında bekleyen adam canımı sıkmaya başlıyor. İşyerimin bilinmesi faaliyet için iyi olmaz. Duraktaki arabalar şafak vakti yola çıkan insanları işlerine götürüyor. Gelen bir otobüsün en arkasına takılıyor gözlerim ve ne zamandır görmediğim bir yoldaşı görüyorum. Her zamanki gibi gülerek bakan gözleri ısıtıyor yüreğimi. İstemeyerek de olsa kaçıyorum gözlerimi. Yine durağın karşısında bekleyen adama bakıyorum. Benimle bir ilgisi olmadığını anlayınca hemen yoldaşa bakıyorum gülerek. Kaygımı anlıyor ve daha güvenle bakıp yalnızca ikimizin gördüğü bir zafer işareti yapıyor. Artık üşümediğimi farkediyorum. Otobüsün arkasında uzaklaşırken dönüp bakmıyor geriye, ama gülmeye devam eden yüzünü görebiliyorum. İçimde birbiriyle çatışan iki duygu beliriyor. Hem çok mutlu oluyorum, hem de sesini bile duyamadığım için hüznün kaplıyor yüreğimi.

Aradan uzun zaman geçiyor, bir daha görüşemiyoruz. Çok sonra düşmanın yaptığı operasyonda yakalanan yoldaşlardan birinin o olduğunu öğreniyorum. Yine düşmanı ininde yeniyor. Ve onun için değişen tek şey mekan oluyor. Ama düşman da biliyor ki, bizim mücadelemiz zaman ve mekanla sınırlı değil. İşte bu yüzden Ümit yoldaş, diğer yoldaşlarım ve devrimci tutsakları teslim alamadığı için Hitler faşizmini aratmayan bir vahşetle saldırıyor üzerlerine. İnançlarını teslim alamadığı yoldaşlarından bedenlerini yok ederek kurtulabileceğini sanıyor. Ama onlar 10 bedeni ölümsüzlüğe uğurlayarak herkesin beynine bir kez daha kazıyorlar ki; “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”

Onun ölümü yenmesinin ardından daha bir kin ve inançla sarılıyorum kavgaya. “Yorgunluk” kelimesi aklıma her gelişinde kendimden utanıyordum, yoldaşlarımı düşününce sarsılmaz bir güçle ve inançla devam ediyordum işime. İlk iki gün ölüm haberleriyle gelen telefonların ardından yaralıların durumuyla ilgili bilgi almaya çalışırken, bir yandan da cenaze hazırlığı başlıyor. Bunu ilk defa yaşamamın verdiği şaşkınlık ve titizlikle hazırlanırken, cenazenin yolda polis tarafından kaçırılmasıyla bir kez daha sarsılıyoruz. Ama ulaştığımız her yere, “Hiçbir şey değişmedi, program aynen geçerli” diyerek, düşmanın bu saldırısını da boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Buna da azgınca saldıran katiller bizden nasıl korktuklarını bir kez daha gözler önüne seriyorlar.

Bu süreçte Ümit yoldaşın annesi hiç çıkmıyor aklımdan. “Ben anayım, nasıl dayanırım oğlumu demir parmaklıklar

arasında görmeye?” diyen, ama söz söylemeye kalkan olursa da “çocuklarımız onuru için yaşıyor, keşke herkes onlar gibi olsa” diyerek sahip çıkan tavrı geliyor aklıma.

Yine zindanda olan bir yoldaşın anne-babası ve bir grup yoldaşla ziyarete gidiyoruz. Yol boyunca annenin diğer yoldaşları Ümit’ten hiç ayırmadan yaptığı fedakârlıklarını düşünüyorum. Yoldaşlarımızı en iyi ifade eden çiçek kırmızı karanfil diyerek, kıpkızıl karanfiller alıyoruz anneye. Zili çalarken yüreğim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. En arkaya geçip sakinleşmeye çalışıyorum. Kaybetmenin acısını tüm şiddetiyle duymasına rağmen ayakta durmaya çalışan bir iradeyle karşılıyor bizi. Bir çoğumuzu ilk kez görüyor. Benimle karşılaştığında ona sarılıyorum, ilk defa birisiyle bu kadar derin bir acıyı paylaşmanın verdiği tarifsiz duyguyu yaşıyorum. Sarsıldığını hissedip ağlamamak için kendimi tutuyorum ve kulağına fısıldıyorum. Kendisini hemen toparlayıp bizimle ilgilenmek için çaba harcıyor. Daha çok bizimle giden anayla konuşuyorlar, biz çok fazla şey söyleyemiyoruz.

“Biz anayız” diyor ikisi de, “siz de anlayacaksınız” diyorlar. Bir türlü kabul edemiyor olup biteni. Devlet bunu nasıl yapabilişti, nasıl yapabilişti bu vahşeti? Ümit yoldaşın resmi odanın en güzel yerinde duruyor. Bakınca gözyaşlarını tutamamaktan korkuyorum. Biraz sonra ikramda bulunmak istiyor, ama ayakta duracak hali yok. Beni çağırıyor, hemen yanına gidip elini tutuyorum. Birşey söylemek istiyorum, ama boğazım kuruyor, konuşamıyorum. Beni mutfığa götürüp tekrar içeri geçiyor. Ona yardım etmek az da olsa rahatlatıyor içimi. Çok oturmadan kalkıyoruz, tekrar görüşme sözü alıp ayrılıyor. Bacaklarım titreyerek iniyorum merdivenleri. Yalnızca tek şey düşünüyorum:

Elbette sorulacak bunların hesabı. Ve düşman yaptıklarının cezasını en ağır şekilde öderken kızıl bayraklarımızda yoldaşların gülen yüzleri olacak. İnançla bakan gözleri tüm dünyaya “Devrim davası yenilmezdir!” sözünün gücünü kanıtlayacak...

D. Gümüş

Askerden mesaj

Ulucanlar Cezaevi’nde katledilen devrimci tutsakları saygıyla anıyor, mücadelemizde yaşatacağımıza and içiyoruz.

Habip Gül, Ümit Altıntaş yoldaşlar ölümsüzdür.

Yaşasın parti, yaşasın partili mücadele!

K. Yalçın /Bir KB okuru

Düştük toprağa ama ölmedik, ölmeyeceğiz!

İnsanlık adına hiçbir değer taşımayan ve katliamda sınır tanımayan, kanla beslenen sermaye iktidarı, Ulucanlar’daki katliamını çatışma olarak göstermeye çalışmaktadır. Oysa, ağır yaralı olanların çoğunlukta olduğu katliamın amacı, “F” tipi cezaevi uygulamasını yürürlüğe sokmak ve Ulucanlar’daki devrimci tutsakların 1 ay önce, 7. koğuş duvarını yıkarak devleti hareketsiz bırakması üzerine, böyle bir katliamı çatışma olarak göstererek saldırısına meşruiyet oluşturmaya çalışmaktı. Üç kişinin bir yatakta yattığı ve önceki eylemlerde bu sıkıntıların çözüleceği sözü verilmesine rağmen hiçbir adımın atılmaması, ancak böylesi bir sistem ve onun köpeklerinden beklenirdi. İnsani talepleri doğrultusunda 7. koğuşu alan devrimci tutsakların, koğuşu aldıktan sonra “gelin sayımınızı yapın” çağrısına idarenin kulak tıkaması, katliam hazırlıklarının başladığının ilk kanıtı idi. Cezaevi önünde katliamın gerçekleştirileceği gece ailelerin toplu bir şekilde gözaltına alınıp Ankara Emniyet Müdürlüğü’ne götürülmesinin hemen ardından katliama başlayan katiller sürüsü, sonuçta 10 kızıl gülü şehit ettiler.

Tüm karalama, yalan ve satılmış medyanın sahibinin sesi olmasına rağmen gerçeğin üstünü örtemediler. Bayrampaşa Cezaevi’ndeki mafya çatışmasını cezaevleri kaynıyor diye toplum nezdinde bu katliamın dayanağı yapmaya çalıştılar. Yapılan ya da yapılmak istenen bellidir. Geleceğin yeni dünyasını kurmak için yemin etmiş devrimcilerin nezdinde, gerçekte işçi sınıfı ve emekçilerin umutlarını karartmak istiyorlar.

Katliamın bizim açımızdan faturası 10 şehit ve birçok ağır yaralı oldu. Şehit düşenlerden Ümit yoldaş, kan düzeninin bağına saplanan ilk hançer oldu. İkinci şehidimiz, sermayenin korkusunu her geçen gün artıran parti bayrağını elinden hiçbir zaman düşürmeyen Habip yoldaş toprağa serpilen tohum oldu. Yoldaşlarımız istedikleri ve arzuladıkları gibi şerefli bir şekilde (ama kahpece ve sinsice) ilk düşenler oldular.

Yoldaşlarımız birer önder yapı işçileri olarak cenazeleriyle bile faşist sermayenin kalbine korku saldılar. Ama sermayenin faşist devleti filizlenecek tohumları kendi elleriyle saçmıştır. Habip Gül yoldaşın cenazesinin defnedilmesinin öncesinde ise

tüm yolları itleriyle bağlayarak katılmak isteyenleri engellemiştir. Herşeye rağmen onlar bıraktıkları mirasları ile devrim ve sosyalizm davası yolunda ölümsüzlüğe kavuştular. Toprakta filizlenecek nice nice tohum oldular.

Ümit ve Habip yoldaşlar; kızılbayrağı ellerinden hiç düşürmediler, koşan ama sürekli koşan, devrimci iddia, inanç ve kararlılıklarını her koşulda ve her zaman yitirmeden partinin ve sosyalizmin zaferi uğruna ölümsüzleşen iki kızıl gül!

Ümit ve Habip yoldaşlar; en zor koşullarda komünist kimlik ve kişiliğinden taviz vermeyen, bunların istendiği durumda ise güle güle ölümlere giden iki militan!

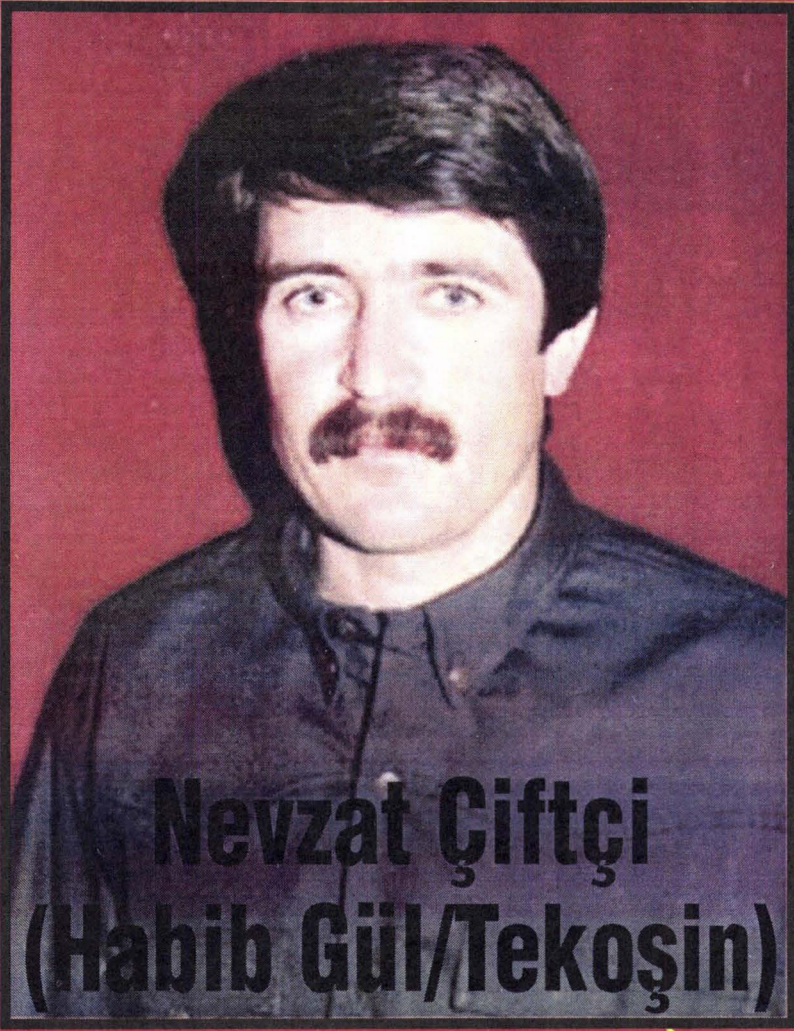
Ümit ve Habip yoldaşlar; her türlü zor, işkence ve zorbalıklara yığıtçe direnen ve saldırıların karşısına duvar gibi yükselen iki komünist!

Ümit ve Habip yoldaşlar; mücadelesi uğruna öldüğü değerler ve anıları önünde sonuna kadar eğilebileceğimiz iki yoldaş!

Onlar ölmediler, kavgamızda ölümsüzleştiler!

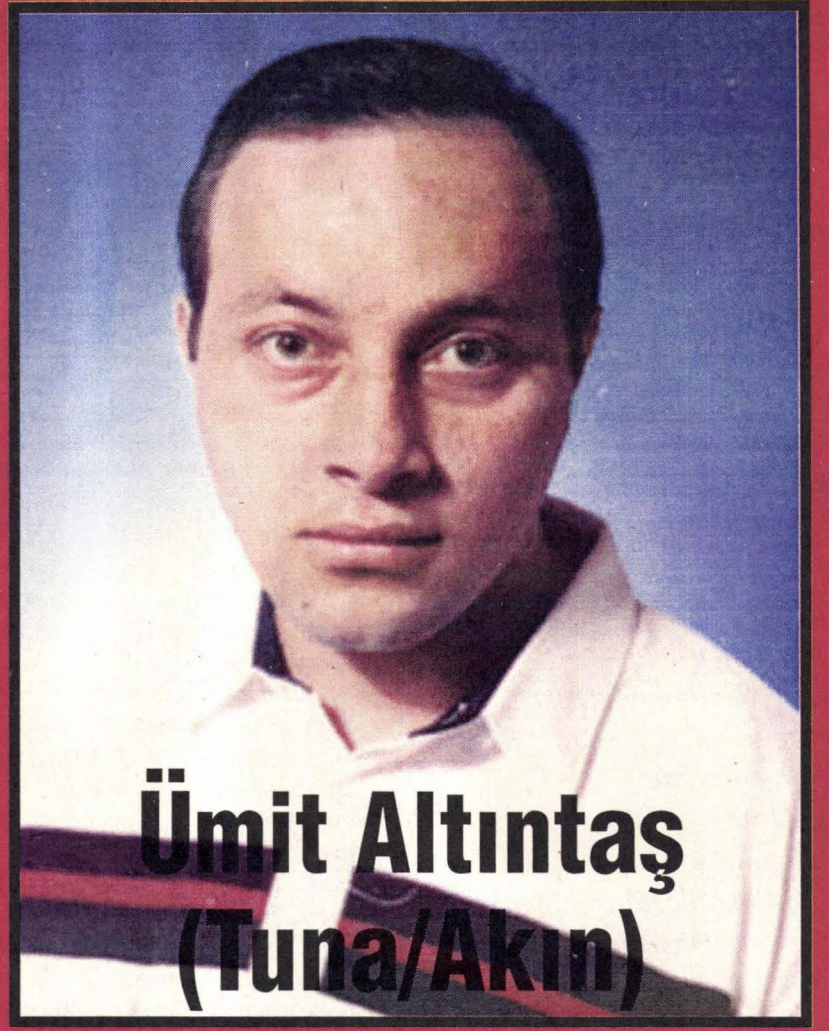
Devrim şehitleri ölümsüzdür!

E. Devrim

Nevzat Çiftçi
(Habib Gül/Tekoşin)

TKİP Merkez Komitesi Üyesi

Ümit Altıntaş
(Tuna/Akın)

TKİP Merkez Komitesi Üyesi

**Faşizmin zindanında
katledildiler
Devrimciler ölmez!
Devrim davası
yenilmez!**

Kızıl Bayrak